

DE STAD AMSTERDAM
PANORAMA

23 JANUARI 1936 - No. 4

LOSSE NUMMERS 15 CENT

ALS 'T WERKELIJK WINTERT

ZIE IN DIT NUMMER: DE 10000 KLOKKEN VAN DE KAAFTAN

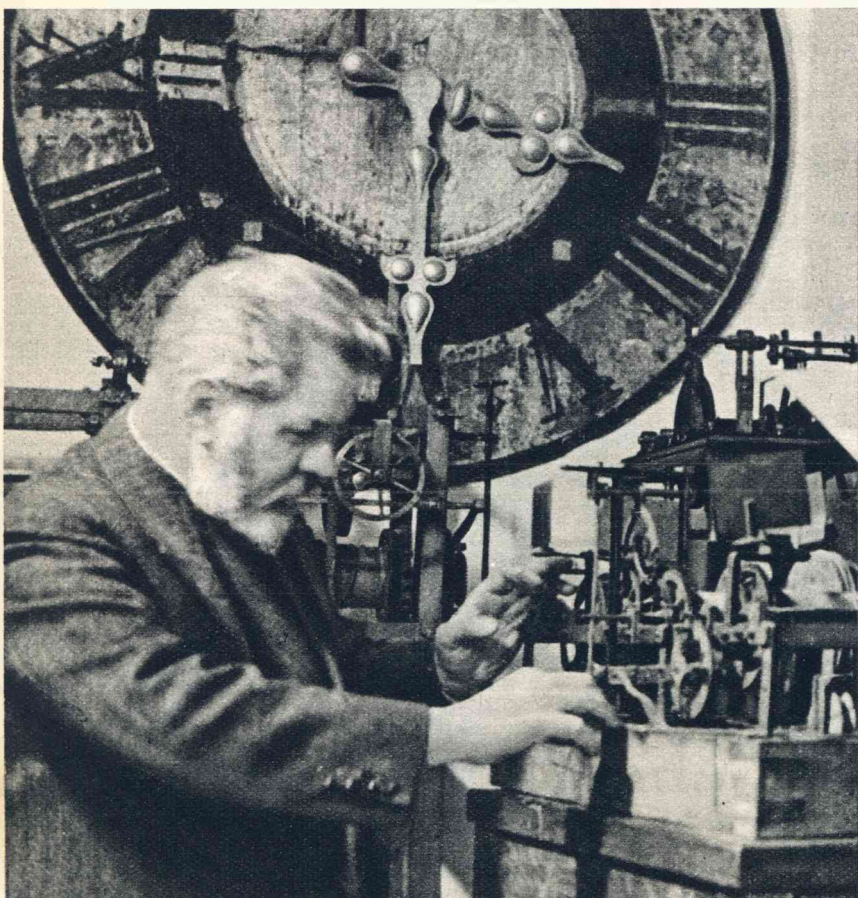

In rij en gelid staan de klokken naast elkaar en vullen drie verdiepingen van 't kleine huis.

DE 10.000 KLOKKEN

van Professor

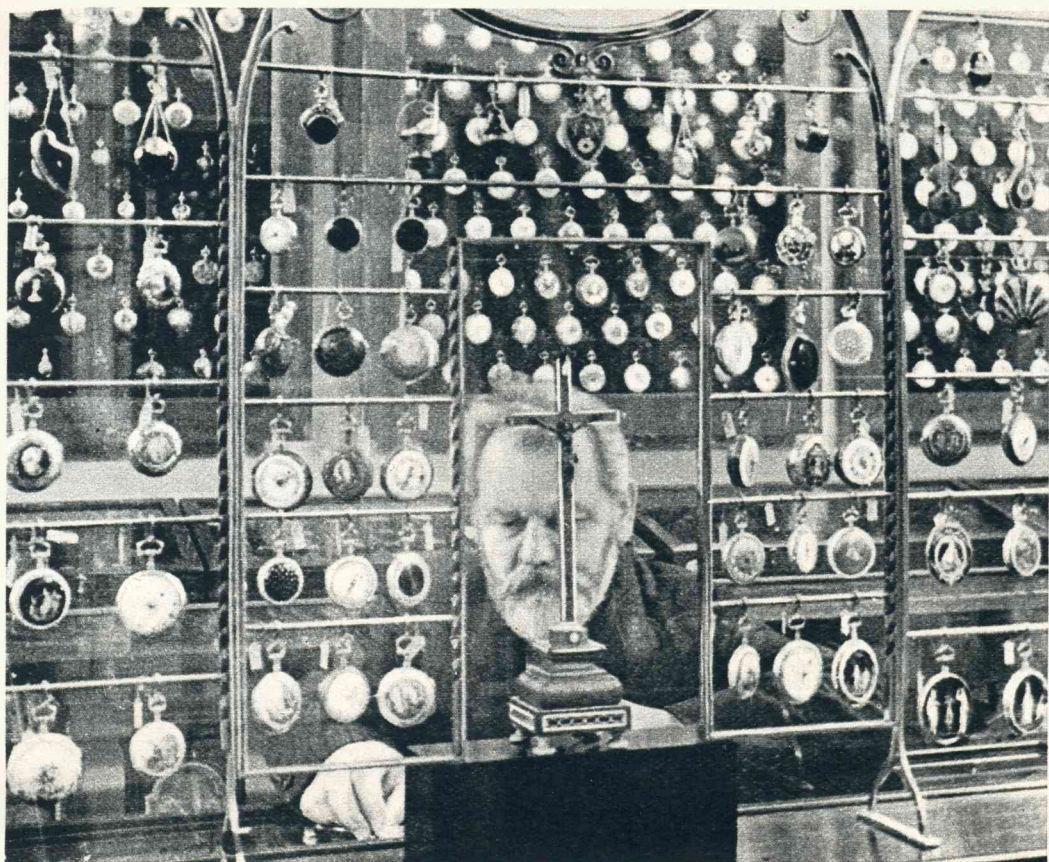
Kaftan

Prof. Kaftan inspecteert een groot uurwerk.

Midden in Weenen, maar in een stil hoekje, terzijde van de drukke sizaten, is in een klein huisje de eigenaardige verzameling van prof. Kaftan ondergebracht. Hij koos opzettelijk deze afgelegen plek, om den loop zijner uurwerken niet door het rumoer en de trillingen van het straatverkeer te doen storen.

Professor Kaftan aan den arbeid in de beroemde Ebner-Eschenbachverzameling, die hij in 1917 na groote moeite voor het museum kon bemachtigen. Alleen deze verzameling telt reeds 270 exemplaren.

Reeds 36.000 mensen hebben de verzameling van prof. Kaftan bezocht. Allen hebben zij hun namen geschreven in het bezoekersregister.

HET moderne leven is overgemechaniseerd en dikwijls wordt de klacht geuit, dat de mensch de ondergeschikte geworden is van zijn eigen vindingen. De machines schijnen er niet meer te zijn voor de menschen, maar omgekeerd schijnen de menschen de slaven van de machines te zijn geworden. Men heeft zelfs machine-menschen, z.g. robots, constructies, waarin men mensch en machine geheel identiek zou willen maken, indien dit mogelijk was. De machines zijn volgens velen een der voornaamste oorzaken van de crisis, waaronder de wereld zucht en men is er na aan toe vele der moderne vindingen eerder als een vloek dan als een zegen te beschouwen.

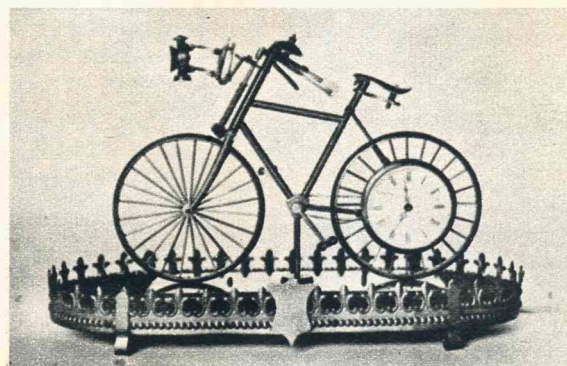
Hand in hand met deze verzuchtingen gaat de klacht, dat het eerbare handwerk niet alleen economisch bijna geen betekenis meer heeft, maar bovendien niet meer gewaardeerd wordt. Voor een groot gedeelte is deze klacht gegrond, al zijn er natuurlijk ook nu nog talrijke takken van handenarbeid, die hun betekenis in alle opzichten behouden hebben.

Het doet daarom goed, wanneer men hier en daar, temidden van de reusachtige fabrieken en massaproductenten, nog 'n veteraan van den handenarbeid aantreft. Het ruikt in zijn omgeving misschien een beetje naar een museum, de man en zijn werk lijken wellicht wat uit den tijd, maar hij verplaatst ons in een omgeving en in een tijd, waarvan wij de illusie hebben, dat zij gelukkiger waren dan de onze.

Zoo iemand is professor Kaftan in Weenen. Als zoon van een onderwijzer in Hauslach heeft hij van zijn vroegste jeugd

af met groote toewijding studie gemaakt van uurwerken. Urenlang kon de jongen over het fijne mechanisme van klokken en horloges gebogen zitten. Toen hij ouder werd, groeide de belangstelling nog sterker en daarmee begon de verzamelwoede. Hij doorkruiste de straten van heel Weenen en zocht in alle huizen naar zeldzaamheden om te voldoen aan zijn uurwerkenhartstocht.

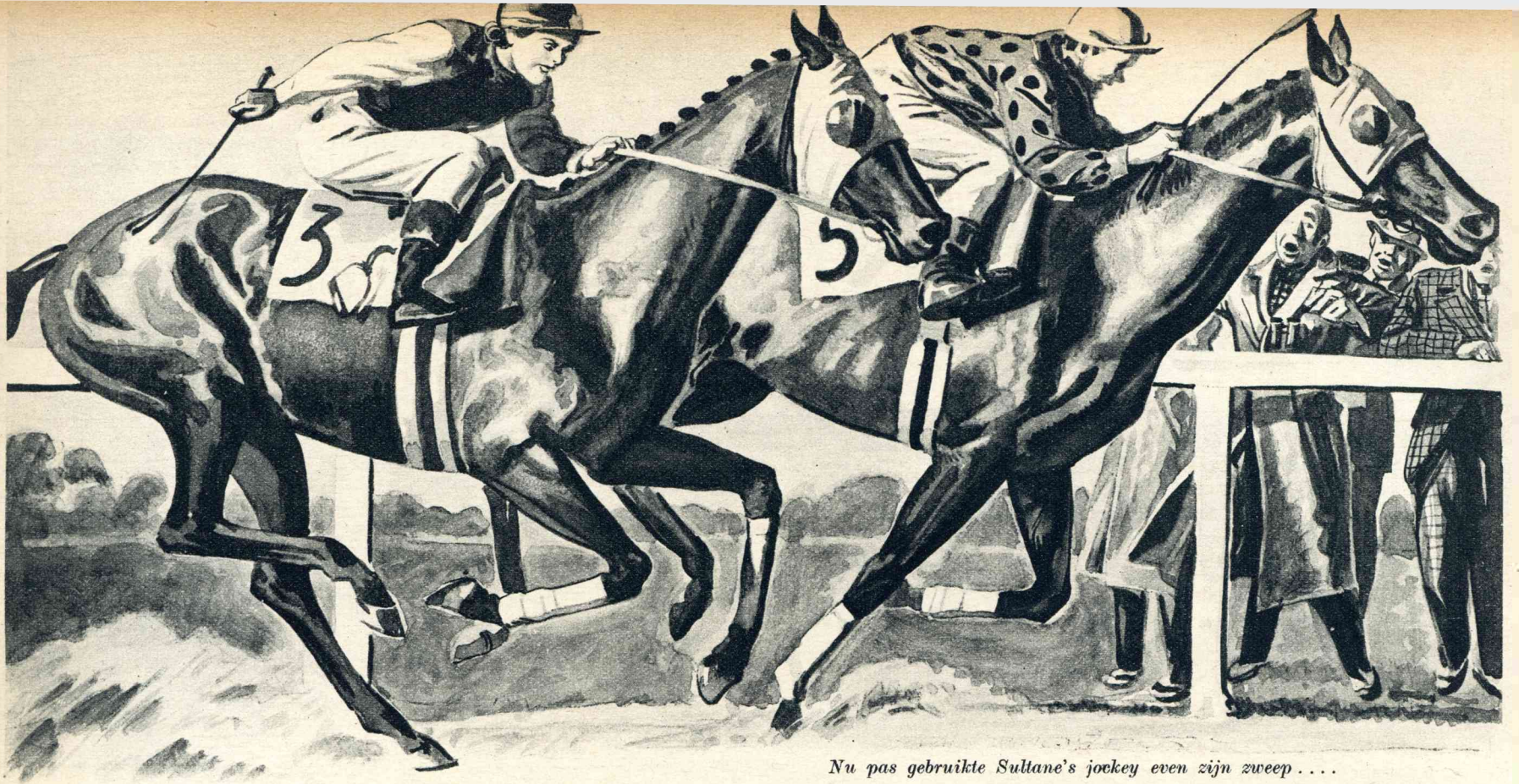
Had hij er eenmaal een gevonden, dan liet hij niet los, voordat hij het zeldzame exemplaar zijn eigendom kon noemen. Thans is hij de leider en conservator van een stedelijke Weense uurwerkenverzameling, een soort klokkenmuseum, waarin ook zijn particuliere schatten zijn ondergebracht. Hij is de fijnste en bekwaamste uurwerkmaker, dien men kent, en met grooten trots en liefde waakt hij over zijn talloze groote en kleine tijdaanwijzers.

Een speelsheid van den klokkenmaker; een horloge in het achterwiel van een fiets.

Met rechtmatigentrots toont de professor zijn zeldzame verzameling aan de bezoekers, die deze Weense bezienswaardigheid hebben weten te ontdekken.

Nu pas gebruikte Sultane's jockey even zijn zweep . . .

GLORIA ZOCHT EEN BRUIDSSCHAT

door Mortimer Heurter

SIR John Marholm — nieuwbakken „Sir” bij de gratie des Konings — nam ’s morgens een manmoedig besluit. Hij had het al te lang met leede oogen aangezien — het moest eindelijk eens uit zijn met die dwaze geschiedenis tusschen George en dat meisje. De zuster van ’n stalknecht was geen gezelschap voor een toekomstigen dokter en zoon van een sir — vandaag nog zou hij aan dat dwepend gekoekeloer in den maneschijn voorgoed een einde maken . . .

Een paar uur later verscheen sir John in den stal van zijn huiten, om zich te verlustigen in de kwaliteiten van zijn gloednieuwen „renstal” — zegge en schrijve één paard, een groote bruin. Dick Pride was bezig zijn Sultane af te drogen — hij had juist een langen trainingsrit voor de Aldershot-voorjaarsrennen met haar achter den rug.

„Wat denk je ervan, Pride?” vroeg hij met een stem, die hij vorstelijk-minzaam trachtte te doen klinken.

„Ik geef Sultane een kans voor de derde plaats, sir John,” antwoordde Dick. „Van de vierde voel ik me zeker. En als zij bereden werd door ’n lichter jockey, had zij zelfs kans op de tweede plaats.”

„Hm, je kan een paard nu eenmaal niet door een skelet laten berijden,” vond sir John en toen beet hij maar ineens door den zuren appel heen — zij het dan ook met een vertrokken gezicht.

„Onder vier oogen, Pride — je hebt een zuster, dat meisje waar m’n zoon George wel eens mee wandelt . . .”

„Gloria,” zei Dick met een hoofdknikje.

„Zoo, heet ze Gloria — een aardige naam voor ’n aardig meisje,” vond sir John complimenteuz. „Maar de zaak is, dat ik bitter weinig op heb met dat lanterfant van m’n zoon. Hij staat eerstdaags voor zijn arts-examen en — hm, je begrijpt me wel. Als je dus zoo vriendelijk zou willen zijn haar een zachten wenk te geven . . .”

Dick was ’n beetje bleek geworden — hij begreep hem léél goed. Sinds sir John van adel was — verdiend aan ’n vorstelijke gift aan een liefdadige instelling — begon voor hem het menschedom pas bij de bezitters van een titel, een renstal en minstens vijftig hectare jacht, en Gloria was slechts de knappe zuster van een betaalden jockey. De bedekte terechtwijzing, waar zij hoorden te „staan”, was wat moeilijk te verkroppen voor een man, die zelf ’n

stuk of wat lords onder zijn voorouders telde en die voor een paar jaar, als officier bij ’n Grasshires-regiment, al eens in Buckingham Palace getafeld had. Maar hij had smadelijker vernederingen doorstaan, sinds hij zich door het verlies van zijn vermogen gedwongen had gezien den dienst te verlaten en zijn fortuin op de renbaan te gaan zoeken, en dus nam hij „het geval” maar niet ernstig. Toch kon hij niet nalaten, den ingebeelden „sir” even een speldeprik te geven.

„Ik kan mijn zuster moeilijk voorschrijven, met wien zij wel en niet mag omgaan, sir John,” zei hij koel. „U doet er misschien verstandiger aan eens met uw zoon te spreken. Overigens hoeft u niet te vreezen, dat hij zich met Gloria in minderwaardig gezelschap bevindt — wij zijn hensch van héél fatsoenlijke familie.”

Sir John werd vuurrood van verlegenheid. „Hoho, zoo bedoelde ik het niet,” bracht hij stotterend uit. „Van standsvooroordeel is eenvoudig geen sprake, beste Pride. ’t Is meer een financieele kwestie. Als mijn zoon zich wil vestigen en trouwen, zal hij zich een vrouw moeten zoeken met een flinken bruidsschat — over ’n tienduizend pond mag een pas afgestudeerde dokter wel kunnen beschikken, wil hij naar zijn stand leven . . .”

Dick gaf hem geen antwoord meer en verdween in den stal. En sir John wandelde met groote passen weg — onvoldaan over den indruk, dien het gesprek bij hem achterliet, en het beste hopen van zijn vaderlijke bemoeiingen met die minnekoozerij van zijn zoon . . .

Gloria’s knap gezichtje werd vuurrood, toen Dick haar ’s middags de bedekte terechtwijzing overbracht — zij was echter meer verlegen dan ontsteld of gekwetst.

„Zoo, heeft hij het eindelijk gemerkt,” zei ze droog. „Ik dacht al dat sir John blind was.”

„Geen sprake van,” verzekerde Dick met nadruk, „ik geloof dat hij dit al een paar weken op zijn hart had.”

„Dan werd het tijd, dat het er van afkwam,” lachte Gloria vrolijk, doch het volgend oogenblik was zij weer ernstig. „Zoo, dus zijn schoondochter moet minstens tienduizend pond meebrengen? Hoe komt iemand aan de rést, als hij negen pond en vier shilling bezit, Dick?”

„Onzin! Die bruidsschat is maar een voorwendsel.

Sir John heeft geld genoeg verdiend met zijn lorren en beenen, om zijn zoon in staat te kunnen stellen zich behoorlijk te vestigen. ’t Is een kwestie van standverschil — hij zal elke schoondochter welkom heeten, wier familie hem tot hooger aanzien brengt, al is zij arm als ’n kerkrat.”

„Nee, non moet je ’n tóch al ingewikkelde kwestie niet op zijpaden brengen,” zei Gloria afkeurend. „Als ik tienduizend pond bezat, hield ik hem aan zijn woord — hij zal toch óók wel vatbaar zijn voor Zondagsche indrukken.”

„O ja, in zijn hart is ’t een goeie vent,” oordeelde Dick grootmoedig. „hij lijdt alleen aan ingebeeld standverschil.”

„Nou, kijk eens aan, dan is alle hoop nog niet verloren,” besloot Gloria opgewekt. „Ik zal Zaterdag eens overleggen met George, hoe we aan tienduizend pond kunnen komen. En nu gaan we lunchen — ik geloof waarachtig, dat ik ’n brandlucht aan de toast ruk . . .”

De toast was dien middag inderdaad ongenietbaar, maar om zulke kleinigheden gaf Dick gelukkig niet. Nieuwsgierigheid deed Gloria den volgenden morgen besluiten, den „renstal” van sir John met een bezoek te vereeren. Niet uit belangstelling voor Sultane, maar alleen om dien ingebeelden sir ook eens van dichtbij te bezichtigen.

Jammer genoeg was hij er niet en Dick was uitgereden. Geduldig zette zij zich op een hek en bleef wachten — hetzij op den een of op den ander. Het duurde een vol uur — toen verscheen Dick. „Hallo, wat kom jij hier doen?” vroeg hij verbaasd.

„Kennismaken met mijn schoonvader,” zei Gloria verstrooid. Zij dacht al niet meer aan sir John — heel haar belangstelling ging uit naar het paard. In hun goede dagen had zij zelf een paard gehad en de geregelde omgang met jockey’s van allerlei slag had haar „’n kijk” op paarden bijgebracht, dien veel beroepsrijders haar konden benijden. Zij had Sultane aan zien rijden en nu zij stilstond, bestudeerde zij haar bouw met het critisch welgevallen van een kunstenaar, die zich onverwachts voor een schoon kunstwerk geplaatst ziet en speurt naar verborgen fouten.

„Dick, er zit geest en kracht in dat paard,” riep zij plotseling opgetogen uit.

„Dat is géén ontdekking,” zei Dick. „Ik geef haar ’n kans op de derde plaats.”

„Wie is favoriet?” vroeg zij levendig.

„Bedouin van lord Elton plaatste zich vierde in de Grand National. Miss Mary is zijn sterkste mededingster. Die twee zullen wel één en twee aankomen. Sultane zal om de derde plaats moeten loopen met Vusuvia.”

Gloria schudde het hoofd. „Sultane kan gemakkelijker tweede aankomen,” zei ze vol vuur.

„Misschien — als ik wat lichter was,” antwoordde Dick.

Critisch mat zij zijn gestalte. „Je bent wat zwaar — neen, wat ongemakkelijk voor zoo’n groot paard —

dat is waar. Maar Sultane beschikt nog over een behoorlijke dosis reservekracht — dat is zóó wel te zien. Mag ik haar eens even rijden. Dick?"

Dick kon haar niets weigeren, maar de „renstal” van sir John...

„En als de baas nu komt...” opperde hij bedenkelijk.

„Zeg dan maar, dat zijn schoondochter zijn stal gratis en voor niets aan ’t trainen is,” lachte Gloria en met ’n lenigen sprong zat zij in het zadel. Juichend reed zij de paden langs — zich verbeeldend, dat zij weer in haar goede dagen was. En intusschen beproefde zij Sultane op haar uiterste krachten — totdat zij eindelijk niet meer durfde vergen. Opgetogen keerde zij terug.

„Dick, als dit paard een goeden jockey heeft, komt het als éérste aan,” zei ze hijgend, toen zij afgestegen was. „Ik bedoel een jockey, die voor haar gebouwd is.”

„Zeer goed mogelijk,” gaf Dick lachend toe, „maar ik ben zeker niet degene, die voor haar gebouwd is.”

„Jammer genoeg...” zei Gloria en toen verviel zij in gepeins.

In den loop van die week broedde Gloria op een feestelijk plannetje. Dick bespeurde er niets van, maar toen George ’s Zaterdags van ’t college kwam, merkte hij terstond iets ongewoons aan haar op.

„Hallo, wat heb je, schat?” vroeg hij ongerust en dadelijk ijverig in de weer haar zorgen weg te kussen.

Gloria maakte zich met moeite uit zijn omhelzing los. „Wacht eens even,” zei ze, „ik stik haast. Je oude heer...” En toen vertelde zij hem, wat er tusschen sir John en Dick voorgevallen was. En ze besloot met de waarschuwing, dat er wat voor hem op zou zitten, als hij thuis kwam.

George toonde zich niet het minste bezorgd — hij lachte vrolijk. „Ik ken het liedje al, schat. Al minstens twee maanden doet vader zijn best mij op den goeden weg terug te brengen, zooals hij het noemt. Maar ik trek me er natuurlijk niets van aan. Hij wil, dat ik die droge dochter van lord Huntcliffe trouw, maar ik heb bedankt voor de eer. Trek je er óók niets van aan — ik ben meerderjarig en zoodra ik gepromoveerd ben, trouwen we. Met of zonder toestemming en met of zonder geld...”

Gloria leunde vol vertrouwen tegen hem aan en George ondernam een nieuwe verstikkingspoging. „Is dat nu alles — ben je daarom zoo ongewoon stil?” vroeg hij eindelijk.

„Nee, niet alles,” zei Gloria blij. „k Heb óók nog ’n plannetje. Kom mee naar huis — we hebben er Dick ook bij nodig.”

Gehoorzaam volgde George. Hij en Dick kenden elkaar van den „renstal” van sir John — over hun beider betrekkingen tot Gloria hadden zij echter nooit met een woord gerept. Thans lachten zij en reikten elkaar de hand — elkander begrijpend en waardeerd.

„En nu je plannetje?” zei George.

„Dat is gauw uiteengezet,” antwoordde Gloria. „Ik neem Dick’s plaats in bij de Aldershot-voorjaarsrennen. En ik heb me voorgenomen, den favoriet te slaan en nummer één aan te komen met Sultane.”

Doof voor de verbaasde en spottende uitroepen van George en Dick, begon zij te pleiten voor haar plan. Zij pleitte een vol uur — toen had zij het gewonnen. Zij dééd tenminste alsof — noch Dick, noch George wisten zich later te herinneren, dat zij erin toegestemd hadden. Toen Gloria de kamer even verliet om thee te gaan zetten, keken zij elkaar maar eens aan — totaal overbluft door zooveel geestdriftige welsprekendheid.

„t Is een kleine heks,” zei Dick hoofdschuddend — en hij méende het.

„n Lieve heks — een schat!” zong George geestdriftig. En hij meende het óók.

Sir John zag met hevig verlangen naar den dag van de rennen uit. Het was de eerste maal, dat er een paard van hem uitkwam en hij was vol goed vertrouwen op de kwaliteiten van zijn stal. Op den dag rekende hij zich zeker van de vierde plaats en ’s nachts dróómd hij van de derde. En tusschen waken en dromen in zwolg hij in daverende overwinningsbulletins, waarop aan zijn nog weinig bekenden naam een roemvolle plaats zou worden ingeruimd. Al die verwachtingen golden de Aldershot-voorjaarsrennen, die niet eens zoo héél belangrijk geacht konden worden.

Sir John vreesde dus een beroerte nabij te zijn, toen hij op den middag vóór den grooten dag een telefoontje kreeg, dat aan al die schitterende verwachtingen den bodem dreigde in te slaan.

De huisknecht kwam hem waarschuwen, dat er ’n dame aan de telefoon was en hem dringend verzocht te spreken.

„Hallo?” vroeg hij. „Met sir John...”

„Aangenaam, sir John — u spreekt met het meisje van George...” zei een engelachtige meisjesstem.

Maar sir John had helaas géén muzikaal gevoel — hij sloeg een gat in de lucht van ergernis en woede. „Met... wie...?” dreigde hij te stikken.

„Met het meisje van George,” herhaalde Gloria onverstoort. „Mijn broer verzocht me u even mee te deelen, dat hij morgen niet rijden kan...”

Sir John greep zich aan zijn schrijftafel vast — dat brutale schepseltje was vergeten. „Wát zeg je?” bulderde hij. „Niet rijden — waarom niet?”

„Hij is ’n beetje ziek, sir John. Niet erg, hoor — maar ’n beetje.”

„Maar... maar dan kan ie toch nog wel opknappen?”

„Nee, dat geloof ik niet zoo gauw — hij wordt eerder nog zieker.”

Sir John zag het glimpje hoop weer verdwijnen, dat hij had zien gloren. „Maar morgen dan?” viel hij wanhopig uit.

„Dan is hij nóg zieker,” zei Gloria met een stem vol overtuiging. „Het zal wel overmorgen worden, voor hij opgeknapt is. En daarom meende Dick u een goeden raad te moeten geven. Hij kent ’n jockey in Londen, die Sultane zeer goed zou kunnen rijden — ’n zekeren Watson. Hij is lichter dan Dick en Dick is overtuigd, dat hij het er nog veel beter af zal brengen dan hij. Dick hoopt zelfs op de tweede plaats.”

Sir John’s mond viel open van verbazing. „Wat... meent u dat?”

„Absoluut. Als u wenscht, zal ik hem terstond gaan waarschuwen.”

„Dat kan ik zelf wel...” viel sir John haastig uit, maar Gloria onderbrak hem.

„Dat kunt u niet, want wij weten niet waar hij woont. Dick zal me echter het adres geven van ’n paar vrienden van hem en die zullen hem wel op weten te sporen. O ja, dat vergat ik u nog te zeggen: hij zal wel aanspraak maken op de helft van de opbrengst van de weddenschappen, die u op Sultane afsluit...”

„Goed, goed, dat kan me niet schelen,” bromde sir John. „Als Sultane maar ’n jockey krijgt, die haar een redelijke kans biedt.”

„U valt me alweer in de rede, laat u me alsjeblief uitspreken,” hernam Gloria en thans eerst merkte sir John op, dat „het meisje van George” met het accent van ’n dame sprak. „Ik zei de helft van de winst, maar hij eischt gewoonlijk driekwart, als hij een paard, dat niet sterk favoriet is, de eerste of tweede plaats bezorgt.”

Sir John was wat verbluft — aan de tweede plaats was Sultane zelfs in zijn dromen nog niet toegekomen. „Goed, goed, dan mag hij voor mijn part alles hebben,” grinnikte hij. „Maar wanneer spreek ik dat wonder van ’n jockey nou? Ik moet ’m toch zeker ook eens zien, voor ik hem m’n stal toevertrouw?”

„Natuurlijk,” zei Gloria. „Ik zal hem vragen met den eersten trein naar Aldershot te komen en zich na aankomst te vervoegen aan het buffet van de wachtkamer. Dan treft u elkaar zéker.”

„Heel goed,” verklaarde sir John zich tevreden. En na haar verzocht te hebben, hem nog even op te bellen voor het geval, dat die jockey niet beschikbaar zou zijn, hing hij met een gebrom, dat een groet moest verbeelden, de telefoon op.

Sir John sliep dien nacht niet. Het was slechts een halve geruststelling, dat de onbekende jockey niet af liet bellen — nadenken had hem tot het inzicht gebracht, dat uit een paard, dat bereden werd door een geheel vreemde, niet de helft te halen was, van wat erin zat. Knorrig stond hij den anderen morgen op. Het was een nieuwe teleurstelling, toen hij aan het station tevergeefs op zijn jockey wachtte en eindelijk aan het buffet vernam, dat deze den vorigen avond reeds aangekomen was.

In een verwoede stemming verscheen hij op de baan. Hij trof er George — vol enthousiaste verwachtingen.

„Vader, terwijl u weg was, belde die Watson op. Hij heeft Sultane vanmorgen even bereden en gaf me den raad, alles op haar te zetten wat we wilden. Zoo vol vertrouwen is hij op een der eerste plaatsen.”

„Waar is die mooie raadgever?” knorde sir John. „Jawel, het verlies is geheel voor ons en in de winst deelt hij mee.”

„Hij zal wel bij Sultane in den stal zijn,” zei George. „Nee, kijk!” vervolgde hij levendig, „de paarden worden al naar den start geleid. Zoek nu vlug een boekmaker op, vader — u kunt nu nog voordeelig wedden. Zooeven stond Sultane één tegen zestien.”

Sir John voelde zich onwillekeurig aangestoken door de geestdrift van zijn zoon. Hij vergat zelfs hem te onderhouden over de brutaliteit van dat schepseltje, dat zich zoo maar — alsof het de gewoonste zaak van de wereld was — George’s meisje had durven noemen. Roekeloos gaf hij hem opdracht, bij verschillende boekmakers honderd pond te zetten en richtte toen zijn kijker op het veld.

Spoedig vond hij Sultane — de groote bruin. En toen ontdekte hij den jockey, die zijn kleuren droeg, zwart-rood. Hij had zijn pet diep in de oogen getrokken en hij liep veerkrachtig en licht, alsof hij op eieren danste — nog een jongen, dacht hij. In die meening werd hij versterkt, toen hij hem op het paard zag springen — lenig en vlug als een schoolgymnast. Toen had hij plotseling geen tijd meer voor overpeinzingen, de paarden gingen van start — schoten vooruit als losgelaten veeren. Met bonzend hart volgde hij den stoet door zijn kijker...

Het was een ren met hindernissen, die gereden werd. Sultane stootte weg als de wind en nam met gemak de eene hindernis na de andere. In de eerste bocht van de baan was zij vijfde en verloor hij haar uit het oog. Doch toen zij de bocht dóór was, liep zij derde, terwijl hij overtuigd was, dat haar jockey opzettelijk haar krachten nog spaarde.

Bedouin liep vooraan, Miss Mary was tweede. Alles zooals verwacht was, alleen Sultane maakte er een uitzondering op. De menschen op het veld wonden zich op en schreeuwden — Sultane noteerde reeds één tegen vier. En toen, terwijl hij van opwinding stond te dansen, zag sir John het wonder plotseling voor zijn oogen gebeuren. Er was nog één hindernis — een sloot met een heining. Bedouin kwam er het eerst over — Miss Mary en Sultane sprongen tegelijk. Toen zakte Miss Mary af en liep Sultane alleen nog met den favoriet — een bekend paard van de Grand National. Zij hadden nog een rechte baan voor zich van een paar honderd meter en nu pas gebruikte Sultane’s jockey even zijn zweep. Het was een nauw merkbare beweging, maar Sultane scheen er door geëlectriseerd te worden. Zij vloog vooruit — Bedouin opzij — en toen voorbij. En toen steeg er plotseling ’n oorverdoovend gejuich op — Sultane was eerste.

„Sultane favoriet — van den stal van sir John Marholm!” schreeuwden honderden menschen en tegelijk zag sir John zijn kleuren naar den top van den vlaggemast klimmen: zwart-rood. Zijn Sultane had een paard van de Grand National verslagen!

Hij was dronken van vreugde en trots. George zag hij nergens en evenmin bespeurde hij, wat er bij de paddock met den jockey gebeurde. Hij waggelde het veld over, drong door de menigte heen, die ook hem begon toe te juichen, nadat iemand zijn naam had uitgeschreeuwd, en kwam aan de stallen. Toen hij met een dwaas lachje binnentrad zag hij, dat George iemand omarmde en tot zijn verbazing was Dick Pride er ook.

„Waar is...” stotterde hij, maar verder kwam hij niet. Hij zag George terugtreden, een schichtigen blik in zijn richting werpen en vuurrood worden. Toen kwam er iemand op hem toe — een jockey, die zijn kleuren droeg en met zijge krullen opzij van haar pet.

„Ah, sir John, wel gefeliciteerd met uw stal — ’t is een daverend succes geworden. Ik ben het meisje van George. Ik wilde m’n bruidsschat verdienen — u herinnert zich onze afspraak zeker wel? Van George heb ik al gehoord, dat ik ’n kolossale bom geld verdiend heb...”

Gloria zei het doodleuk, alsof zij de beste vrienden waren, en bood hem met ’n hartelijk gebaar de hand.

Sir John verbeelde zich één oogenblik, dat alles slechts een droom was. Maar hij hoorde het gejuich van het veld en zag dat knappe meisje voor zich staan — dat Sultane de overwinning bezorgd had en zijn „stal” in het middelpunt van de belangstelling had geplaatst. In zijn hart was hij ’n goed sportsman en hij koesterde bewondering voor Gloria’s moed.

„Ik ben overwonnen en aanvaard het verlies, meisje van George,” zei hij met een vreemden lach. „Ik geloof echter niet, dat het ’n verlies is — m’n zoon had een slechtere keus kunnen doen...”

Hij wilde nog meer vriendelijks zeggen, maar daar kreeg hij geen gelegenheid meer toe — het meisje van George lag in een paar geopende armen.

GRETA GARBO

[in „Anna Karenina”]

Er wordt hardnekkig beweerd, dat Greta Garbo zich uit het filmleven terugtrekt. Indien dat zoo is, is dit haar laatste film, tenminste, indien zij niet van besluit verandert. Verschillende kenteekenen wijzen er echter op dat dit niet het geval is en dan kan men haar besluit niet anders dan verstandig prijzen. Het is beter dat de roem haar overleeft, dan omgekeerd. In ieder geval heeft zij voor Metro Goldwyn jarenlang als een zware magneet gegolden.

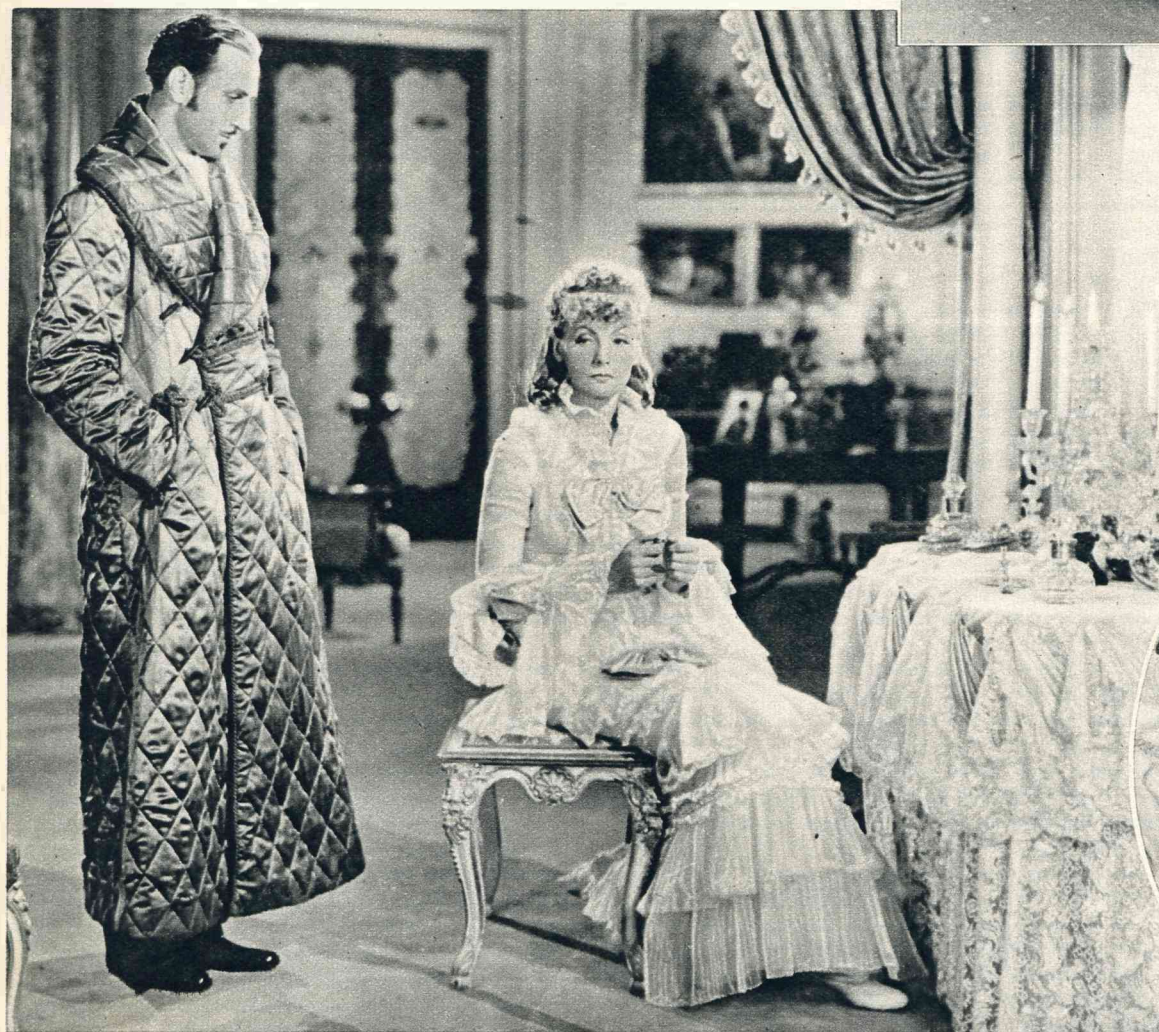
DE kijk, dien graaf Leo Tolstoj op het leven had, was niet bepaald optimistisch te noemen, al is hij ook in zijn werken niet zoo meedoogenloos en fel als een Dostojewsky. Het waren bij hem meer de menselijke gebreken en zwakheden, die als grondslag voor zijn drama's golden. Zoo bijvoorbeeld in Anna Karenina, waarin een der knapste officieren van Rusland, graaf Vronsky, liefde opvat voor een wondermooie vrouw, die, hoewel zij reeds een tienjarig zoontje heeft, toch zeer ongelukkig is, wijl in haar leven de liefde ontbreekt. Zij verzet zich echter uit alle macht tegen de ook van haar kant groeiende genegenheid en tracht zelfs den man te ontvluchten die er de oorzaak van is; doch het blijkt een hopelooze strijd te zijn. Hij offert zijn carrière voor haar op en zij tenslotte de liefde voor haar kind, waarna zij samen denken gelukkig te zullen leven tot in lengte van dagen. Helaas, maar al te spoedig zien zij in, dat men niet straffeloos een dergelijk vergriep tegen het leven kan plegen en van den mooien droom blijft niets anders over dan een verlangen om terug te keeren — zij naar haar kind en hij naar zijn werkkring. Dan blijkt eerst goed, dat de gemakkelijheid, waarmede men iets vergooit, niet in verhouding staat tot de moeilijkheden om het weer terug te krijgen en Anna Karenina gaat zelfs in dien strijd ten onder.

Het romantische Venetië, waar voor Karenina en graaf Vronsky (Fredric March) een nieuw geluk werd geboren en stierf.

De vertolking van deze rol was aan Greta Garbo natuurlijk wel toevertrouwd, al zou een begaafder regisseur dan C. Brown waarschijnlijk nóg een veel machtiger effect hebben bereikt, dan thans het geval is. Maar men gaat nu eenmaal voor Greta en van haar is deze film overladen genoeg.

Greta Garbo als „moeder”. Het ventje is de kleine acteur Freddie Bartholomew, die ook in de film David Copperfield de jongensrol speelde.

Het boudoir van Karenina, waar alles en toch niets ontbrak, omdat de liefde verhuisd was.

Greta Garbo, de lieveling der wereld

De laatste
38 jaar...

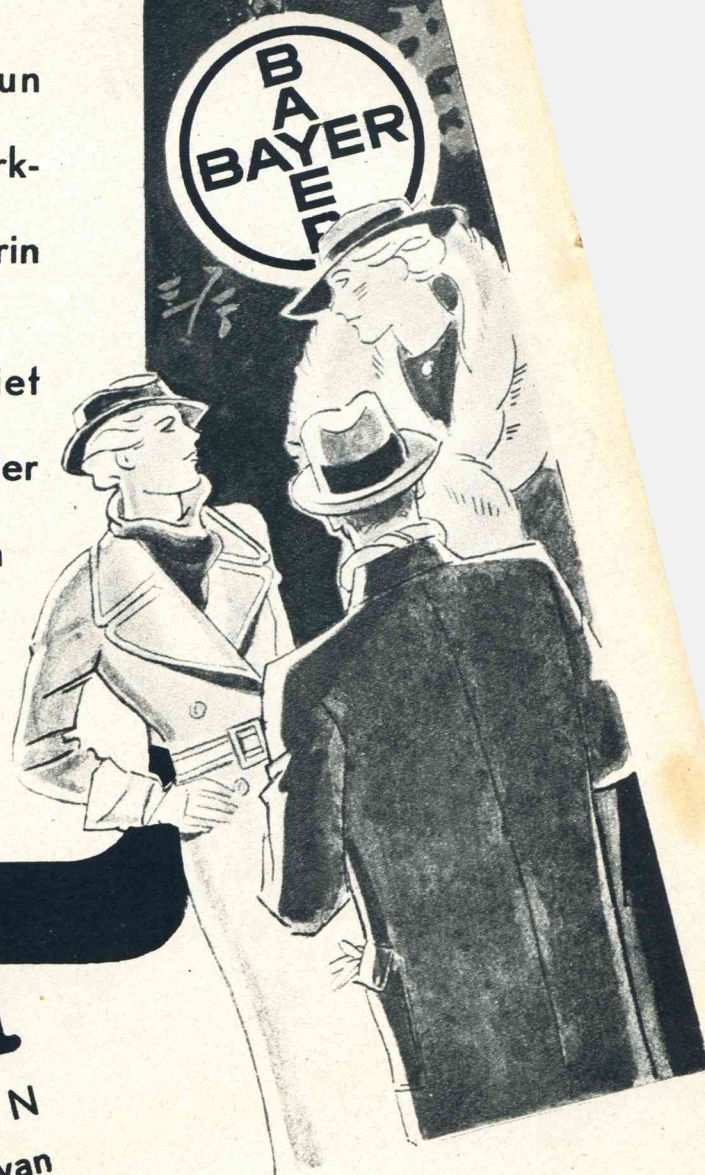
heeft de wereld meer dan ooit veranderingen ondergaan. De mode werd vaak totaal gewijzigd. De techniek nam een geweldige vlucht. En over vele dingen hebben de mensen dikwijls hun mening moeten wijzigen.

Eén ding heeft echter geen verandering gekend — want zijn kwaliteit was volmaakt.

Eén ding stond de laatste 38 jaar buiten alle modewisselingen.

Over één ding hebben de mensen hun mening niet gewijzigd: n. l. over de werkzaamheid en onschadelijkheid van Aspirin.

Gedurende een gehele generatie geniet Aspirin het vertrouwen van alle kringen der bevolking, als het beproefde middel tegen hoofdpijn, verkoudheid en reumatiek. Het zal daarom ook U helpen!

ASPIRIN

HET PRODUCT VAN VERTROUWEN
Uitsluitend verkrijgbaar in de oranjeband-buisjes van
20 tabl. à 70 cts. en oranje-zakjes van 2 tabl. à 10 cts.

DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 - GIRONUMMER 97946

Het typische smalle bruggetje, verbinding tussen Oostzijde en Westzijde.

DE STAD AAN DE ZAAN

Iedere Amsterdammer kent minstens één punt van Zandam — het gebouw met de rijzige trapgeveltjes op den Dam.

De drukte op de Westzijde laat het verkeer wel eens vastloopen.

De hoofdstraat, de Westzijde.

Het drukke punt op de brug bij het raadhuis.

Een drietal van de kostbare Watteau-costumes uit de helft der achttiende eeuw, in zware en rijk geborduurde, brocaat- of gedamascceerde zijde, in de rijk gedrapeerde plooien, waardoor Watteau's stijl zich kenmerkte.

Een rok met queue van grijze moiré-zijde met geploisseeerde strooken, een lijf van donkerrood fluweel, met gouden knopen gesloten, dat was een middag-japon volgens de begrippen van 1883.

HERLEEFDE VERLEDEN

EEN van de meest verrassende attracties dier rijke expositie Het Costuum Onze Voorouders, die de vorige week in de Haagsche Ridderzaal geopend werd en die duren zal tot 5 Februari a.s., is ongetwijfeld de charmante Modeshow 1760—1915. Op verschillende tijdstippen in den loop der tentoonstellingsweken demonstreeren een

zesendertigtal Haagsche jongedames een weelde van antieke japonnen, zooals ze in kabinet en kamferkist nog in den vollen ouden rijkdom, stijl en charme bewaard gebleven zijn. En met de even bezielende als deskundige verklaringen van jkvr. dr. C. H. de Jonge wordt deze show tot een genot, dat eigenlijk door heel het land gesmaakt moest kunnen worden. Wij zullen trachten met onze opnamen daarin althans voor een klein gedeelte te voorzien.

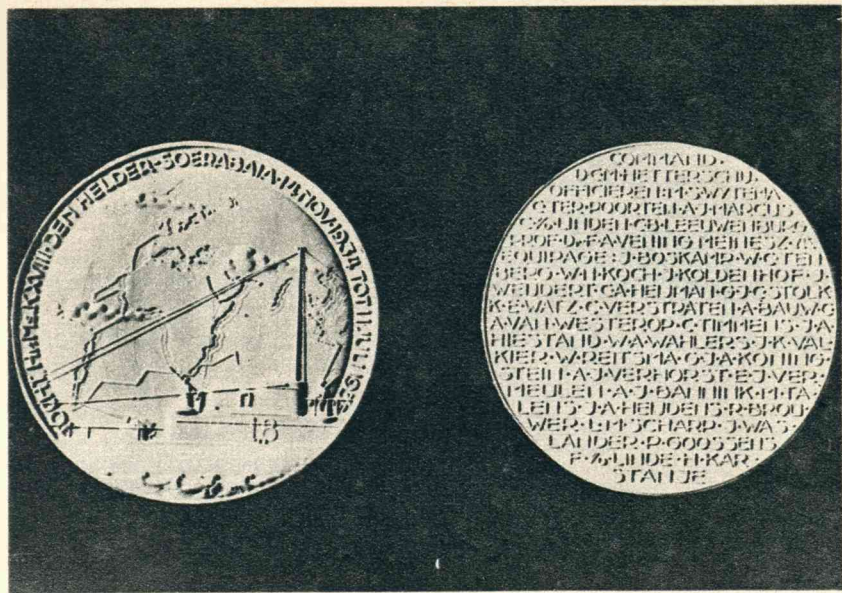

Als reactie op de sluike, simpele, democratische mode van den Directoire-tijd, treedt in het begin der 19de eeuw in den empire-stijl weer nieuwe weelde en verfijning op in de op Grieksche gewaden geïnspireerde mode.

In 1875 vergde een gekleed toilet over de bescheiden queue de Paris een wijden rok met talloze volants.

Het Friesche costuum behield bij alle volgzzaamheid tegenover Fransche en Weensche mode toch altijd een eigen karakter. De groote Duitsche muts met zonnehoed, zooals die tegen het eind der 18de eeuw gedragen werd, wordt in evenwicht gehouden door 't lint.

Door de Koninklijke Begeer te Voorschoten is een herinneringsmedaille der K 18-reis wilgebracht. De medaille geeft een voorstelling van den onderzeeër en van de route, terwijl op de andere zijde de namen der bemanning zijn vermeld.

Buitengewone Aanbieding

van

geheel nieuwe modellen Piano's

voor de kleine moderne interieurs. Baby- en Salon-Vleugels, Piano's, Kunstspel-Piano's enz., in de fijnste houtsoorten en kleuren.

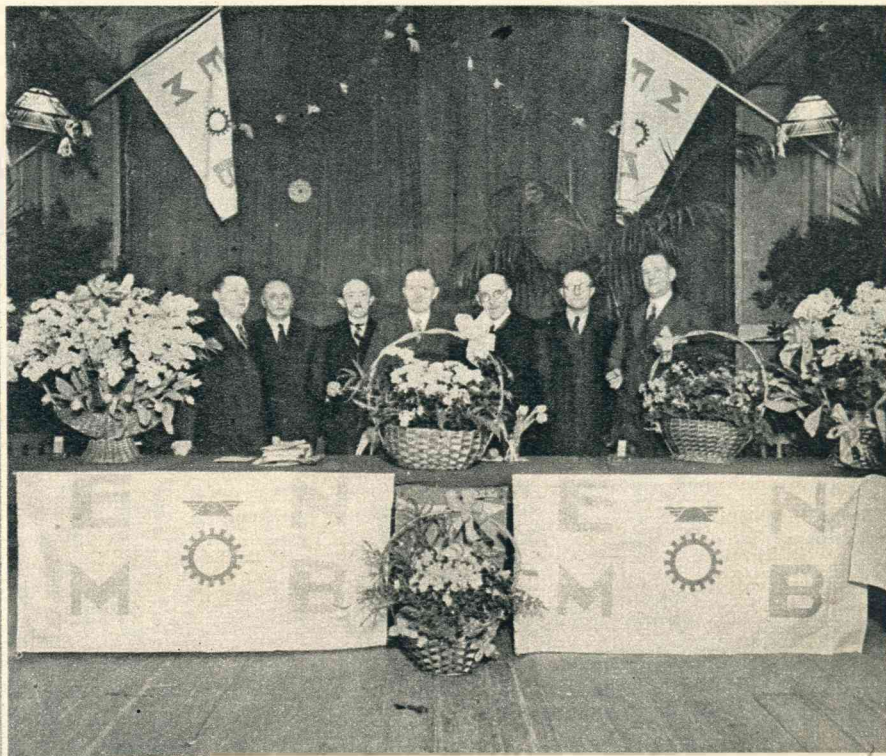
PRIJZEN VANAF F 200.—

Occasions steeds voorradig, waaronder prachtige Salon-Piano's, in huur en door huur in eigendom

VANAF F 4.— PER MAAND

Keuze uit meer dan 200 instrumenten. Levering franco door geheel Nederland. Vraagt vrijblijvend toezending van catalogus en prijslijst No. 26 en betalingscondities bij

N.V. HEES & Co. - DELFT

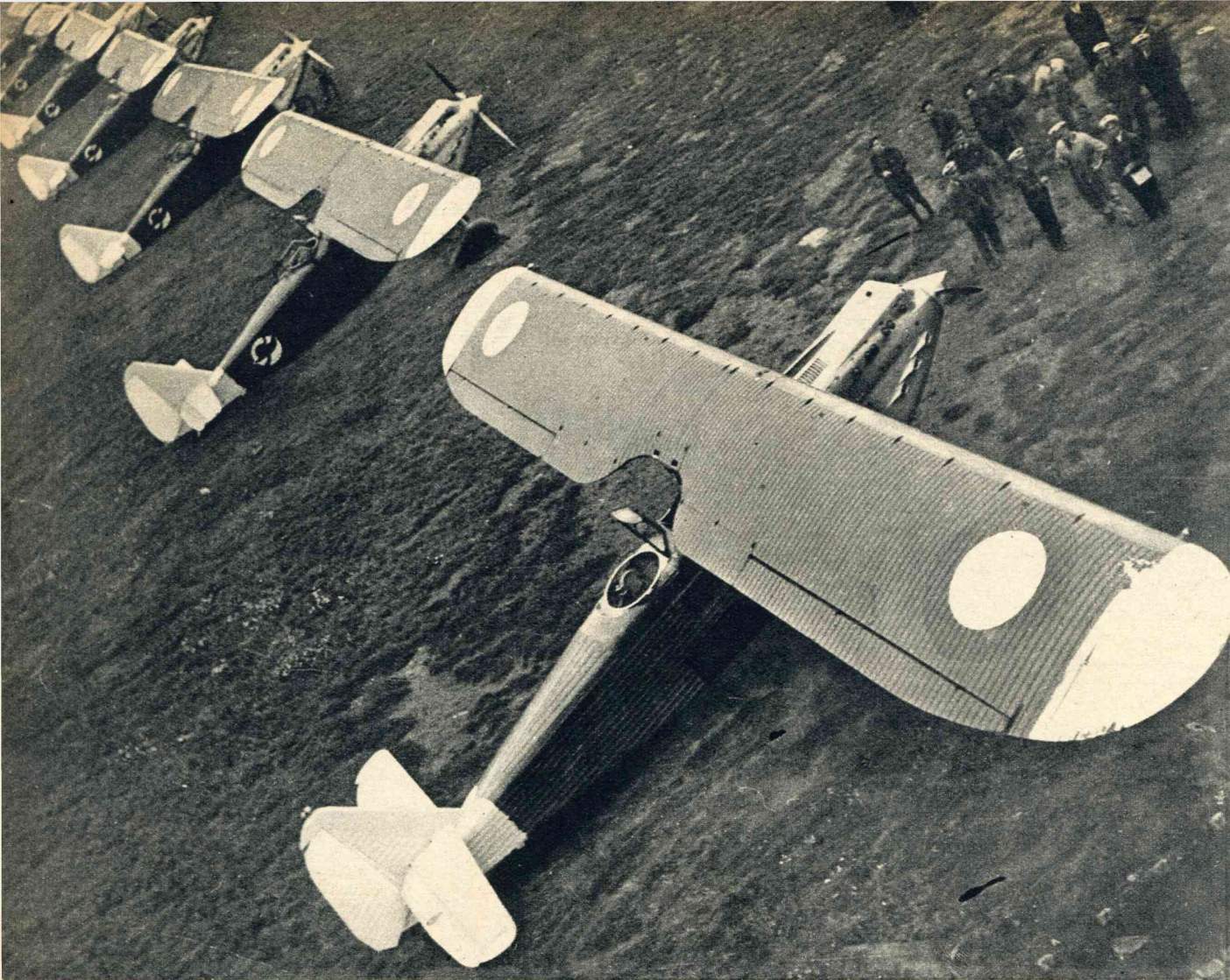
De Neutrale Middenstandsvereniging te Enkhuizen vierde haar zilveren bestaansfeest. — Het bestuur der feestende vereniging.

GEMENGD NIEUWS

Dubbel feest. Het echtpaar O. de Graaf-Schagen te Koehorn mocht zijn 50-jarig huwelijksfeest vieren. Tegelijk was de bruidgom een halve eeuw werkzaam in het landbouwbedrijf, en wel bij de familie Blaauwboer. Hij ontving de verguld zilveren medaille der Holl. Mij. v. Landbouw.

Amsterdam in den nevel.

Op den beganen grond — foto genomen vanuit een dalend Fransch legeruliegtuig.

HET PETEKIND UIT INDIË

door Ella Verduijn

NIEMAND kon Tine Bongers verwijten, dat zij haar gewichtig besluit ondoordacht genomen had — er was een wekenlange strijd aan voorafgegaan, die haar menig traantje gekost had.

„Ik ben vastbesloten,” schreef zij tante Lina, „nu ik een betrekking gevonden heb, ga ik in pension. Ik verlaat dus uw huis, doch verdenk mij niet van lichtzinnigheid of ondankbaarheid. Ik heb lang gestreden met mezelf, voor ik hiertoe kwam, maar ik kan niet anders. Een meisje van drie en twintig jaar mag zich niet in alles de wet laten voorschrijven — zelfs niet door een lieve tante, die een tweede moeder voor haar is geweest. Ik weet dat ik u veel verplicht ben en als ik nu tegen u in opstand ben gekomen is het alleen, omdat ik me niet wil en kan schikken naar uw wenschen met betrekking tot Harry.

Al is Harry Dekker dan ook uw petekind en al heeft hij een goede positie in Indië — voor mij is dat niet voldoende. Ik wensch den man, met wien ik eens door het leven zal moeten gaan, zelf te kiezen. Uw Harry ken ik niet eens — ik heb zelfs nooit anders dan een kinderportret van hem gezien. Ik geloof nu wel dat hij een aardige jongen is, zooals u zegt, maar dat kan me toch niet doen besluiten, uw zin te doen. Ik wil openhartig zijn en u eerlijk bekennen, dat ik werkelijk een hekel aan hem heb gekregen sinds u hem zoo hebt opgehemeld en erop hebt aangedrongen, dat ik hem flink zou aanmoedigen, als hij met verlof komt. Ik kan nu eenmaal niet naar een man hengelen en ik zou geen greintje zelfrespect bezitten, als het anders was.

Ik ga dus heen, maar wees niet boos op me, tante. Ik kan niet anders handelen — geloof me. En wees óók overtuigd, dat ik altijd zal blijven, die ik ben en altijd ben geweest: uw u liefhebbende en dankbare Tine.”

Tine was zelf diep onder den indruk van haar gewichtig besluit — de tranen kwamen in haar oogen. Maar zoodra zij aan Harry Dekker dacht, verdween haar droefheid. Volgende week kwam hij met een jaar verlof en zou hij zijn intrek hier nemen. Het was dus noodzakelijk dat zij verdween — tegen de hard-

nekkig doorgezette koppelaarspogingen van tante Lien zou zij vast niet opgewassen zijn. En dus ging zij maar liever op zichzelf wonen — nu zij die betrekking gekregen had, waren alle moeilijkheden als vanzelf opgelost....

Tante Lien was een dagje de stad uit en zij kon dus op haar gemak pakken. Een pension had zij al — bij keurige, aardige menschen, waar zij alleen-inwonend zou zijn. Toen zij 's middags met alles gereed was, legde zij het briefje op een in het oog loopende plaats en vertrok. Het ging niet gemakkelijk — zij moest zichzelf meer dan eens imprinten, dat er geen ander middel overschoot om te ontkomen aan de intriges en plannetjes van tante Lien. Doch toen zij eenmaal in haar nieuwe tehuis was ging het beter. Zij zette de tanden op elkaar — het was voor haar eigen bestwil en zij moest er doorheen. Vier dagen later was zij aan haar nieuwe leven gewend en had zij niet de minste spijt meer, dat zij tot dien gewichtigen stap besloten had.

Het was een klein, huiselijk kantoor, dat zij gevonden had — bij een pas gevestigden assuradeur. Het werk viel haar niet moeilijk, meneer Timmers was de vriendelijkheid zelf en van haar salaris kon zij rondkomen — al liet het geen buitensporigheden toe.

Op een middag — twee weken na haar vlucht uit tante Lien's huis — zat zij alleen op kantoor, toen er een bezoeker binnentrad.

„Hallo, is m'n vriend Timmers er niet, juffrouw?” „Meneer Timmers is naar de Beurs, meneer,” antwoordde zij.

De bezoeker, 'n knap, rijzig jongmensch met vlotte manieren, fronsde het voorhoofd. „Beroerd geval,” mompelde hij.

„Kan ik u misschien helpen, of een boodschap aannemen voor meneer?” vroeg zij beleefd.

„Nee, u weet er niet van, juffrouw. U is zeker pas hier — ik heb u tenminste nog nooit eerder hier gezien.”

„Bijna twee weken, meneer.”

„Zoo, twee weken,” mompelde de bezoeker, met een verstrooiden blik op het tapijt. Toen keek hij plotseling op. „Ik zal zien dat ik m'n vriend nog vind

op de Beurs, juffrouw, maar wilt u hem in ieder geval zeggen, dat Hugo van Ermelen hier geweest is?”

Tine beloofde het en de bezoeker verdween. Een half uur later keerde haar patroon terug. Ze zei het hem van het bezoek en meneer Timmers knikte.

„Een jeugdvriend van me — ik heb hem al gesproken, juffrouw. Als hij soms eens terugkomt en ik ben er niet, laat hem dan maar even wachten....”

Hugo van Ermelen kwam inderdaad terug — den volgenden dag al. En meneer Timmers was er niet, zoodat zij hem verzocht te wachten.

„Dank u wel,” zei hij, op den aangeboden stoel plaatsnemend.

Toen zij weer voor haar werk zat voelde zij, dat hij haar van terzijde bleef gadeslaan. Het maakte haar nerveus en verlegen en zij voelde het als een opluchting, toen hij het zwijgen verbrak.

„Vervelend werk lijkt me dat, zoo'n heelen dag voor 'n ratelende machine, juffrouw.”

„Oh, maar ik tik niet den heelen dag,” antwoordde zij, zich naar hem toekeerend. „Mijn werk is afwisselend genoeg en bovendien — men went aan alles.”

„Ja, dat moet wel zoo zijn,” stemde hij toe en daarop trad meneer Timmers binnen.

Tine hoorde hen praten over alles en nog wat — over assurances, risico's, de crisis en de politiek.

Toen sloeg het half zes en was het haar tijd.

„Hebt u nog iets voor me, meneer?” informeerde zij, toen er een pauze in het gesprek viel.

„Nee, niets, juffrouw Bongers, gaat u maar naar huis. Ik blijf nog even — om kwart voor zessen heb ik 'n bespreking.”

„Dan vlucht ik ook maar,” besloot Hugo van Ermelen, terwijl hij naar zijn hoed greep. Hij bleef echter wachten tot Tine gekleed was en ging gelijk met haar weg.

„Hebt u er iets op tegen, dat ik u een eindje vergezel, juffrouw....” apropos, ik weet niet eens uw naam,” viel hij zichzelf in de rede.

„Tine Bongers, meneer,” zei ze blozend. Op zijn vraag gaf zij geen antwoord en dat scheen hij op te vatten als een toestemming. Onderweg naar haar pension sprak hij over zijn oude vriendschap met haar patroon en vertelde een en ander over zichzelf — dat hij buitenlandsch vertegenwoordiger was voor een groote maatschappij en veel op reis. Veel te gauw naar haar zin waren ze bij haar pension.

„Hier woon ik,” glimlachte ze, terwijl zij bleef staan.

„Erg dichtbij — ik hoopte, dat u 'n uurtje verder weg zou wonen,” zei hij lachend. Toen reikte hij haar zijn hand. „Morgenavond wéér, Tine? Dan kom ik je halen.”

Ze vond het heelmaal niet vreemd, dat hij haar nu al vertrouwelijk bij haar voornaam noemde — kende zij hem al niet twee dagen? Of was het twee weken — soms leek het haar zoo toe. Blozend stemde zij toe en daarop glipte zij het huis in — héél vlug, opdat hij die blijde twinkeling in haar oog niet zou zien.

Den volgenden dag haalde hij haar af. Ze dronken samen ergens thee en den derden avond gingen ze naar een bioscoop. Toen was het Zondag en vertrokken ze een heelen dag naar buiten met een auto. Het leek een droom, waaraan zij dag en nacht voortspoon — met een warm gevoel en een zang in haar hart.

En toen op een avond gebeurde het, waarop zij had gewacht en waaraan zij toch niet had kunnen gelooven. Zij liepen te wandelen op een eenzamen buitenweg en hij was sinds eenige minuten stil geworden. En plotseling legde hij een arm om haar hals en kuste haar.

„Tine, lieve Tine....”

Zij hield haar adem in van ontroering, de tranen dronger haar in de oogen en door alles heen glimlachte zij.

„Zou je 'n beetje van me kunnen houden, lieveling?”

Jij, dwaze man, dacht ze, je moest eens weten

hoeveel ik van je hield. Maar over haar lippen kwam slechts een nauw verstaanbaar gefluit.

„Ja... ja... ik geloof het wel...”

„Dan is het goed,” lachte hij gelukkig en toen spraken zij geruimen tijd niet meer — behalve dan een menigte van die lieve, dwaze woordjes, die alleen de liefde in haar vocabulaire heeft staan...

Het was ongeveer een week later, dat tante Lien eindelijk eens iets van zich liet horen. Tine had haar tweemaal geschreven en om vergeving verzocht voor haar vlucht, maar antwoord had zij niet ontvangen. Nu kreeg zij een kort briefje — heel lief gesteld, alsof er zelfs geen sprake was geweest van eenige verwijdering tussen hen. Zij verzocht haar alleen, nu eindelijk eens kennis te komen maken met haar petekind en zij schreef erbij, dat zij haar den volgende Zondag vast verwachtte. Blijkbaar hoopte tante Lien, dat zij zich nog eens beraden zou, als zij met haar Harry had kennigemaakt, dacht Tine, en zij glunderde van pret bij de gedachte, hoe tante Lien op zou kijken, als zij vernam dat zij zelf reeds gekozen had.

's Avonds vertelde zij de geschiedenis aan Huug — die van tante, haar petekind en van haar vlucht. Hij luisterde zwijgend en toen zij uitgesproken was, fronste hij zijn voorhoofd.

„Arme schat — dus die tante Lien won je nithuwelijken als 'n soort slavin?”

„Zoo won ze me tenminste behandelen,” lachte zij.

„Ze wou me koppelen aan haar petekind, maar ik moest zelf naar hem hengelen.”

„En hij? Loopt hij nu met 'n gebroken hart rond, of wist hij nergens van?”

„Ik weet het niet,” haalde zij de schouders op.

„In elk geval zal tante haar bedoelingen wel hebben laten doorschemeren in haar brieven. En het laatste jaar heeft ze me wel vier keer laten kijken — dat moest ik me allemaal maar laten welgevalen, omdat ze me vanaf m'n dertiende jaar heeft opgevoed en omdat ik ééns in haar testament kom te staan.”

„Waarvoor diende dat kijken?”

„Wel, natuurlijk om telkens een portret naar Indië te kunnen sturen. De hemel mag weten hoopte ze niet, dat hij stapel op me zou worden van die portretten.”

„En daar is best kans van,” zei Hugo ernstig. „Dat gebroken hart is niet eens zoo héél onwaarschijnlijk.”

„Och kom,” schaterde zij. „Verliefd op 'n portret! Als ik nu eens 'n filmster was...”

„Je bent mooier, véél mooier,” viel hij haar in de rede en hij zei het met zóoveel overtuiging en ernst, dat zij alleen nog maar kon blozen. „Weet je wat, schat,” vervolgde hij na een oogenblik, „we maken Zondag onze verloving publiek. En je schrijft vanavond aan tante Lien, dat je de uitnodiging voor Zondag accepteert, doch dat je dan tevens graag de gelegenheid te baat zou nemen, om je verloofde voor te stellen. Wat denk je van dat plannetje?”

„Oh, reusachtig,” juichte Tine.

„Ik vind het ook,” zei Hugo, zonder eenige bescheidenheid. „Dan is tante Lien misschien genezen van haar waan, dat ze je ooit nog eens aan haar petekind uit Indië kan koppelen en 't petekind zelf zal hopelijk inzien, dat zijn kansen verkeken zijn...”

„Ik doe het,” zei Tine en toen zij 's avonds thuis kwam, schreef zij tante Lien een even lief briefje terug, waarin zij kennis gaf van haar voorgenomen verloving en om de gunst verzocht, Huug Zondag aan haar voor te mogen stellen.

Twee dagen later kreeg zij antwoord. Een héél kort antwoord en 'n beetje zuurzoet, verbeeldde zij zich. Tante Lien vond, dat zij wel wat overhaast te werk was gegaan, door zich zoo spoedig op 'n wildvreemde te verlieven, maar nochtans werd zij verwacht met haar verloofde. En tante hóópte — schreef zij er in 'n postscriptum bij — dat ze gelukkig zou worden met haar Hugo van Ermelen.

„Dat doet 'n beetje venijnig aan,” zei Hugo 's avonds, toen hij het antwoord gelezen had. „Enfin, ik kan me de teleurstelling van zoo'n mensch begrijpen. Als je 'n eenzaam levend petekind hebt in Indië en hier in Holland een eenzaam levend knap nichtje, dan zou je rebelsch worden, als je gedwarsboond werd in je pogingen, die twee tot elkaar te brengen. Van een anderen kant beschouwd...”

„Daar wilde ik het juist over hebben,” viel Tine hem verontwaardigd in de rede. „Die andere kant was ik en ik had geen lust me te laten koppelen.”

„Gelukkig maar,” zei Huug blij en toen werd er wéér geruimen tijd niet gesproken...

De Zondag brak eindelijk aan. Huug had zich — ter opluistering van de verloving en de kennismaking — in 'n smoking gestoken. Keurig — om door een ringetje te halen. En Tine droeg een nieuwe middag-japon — echt schattig, vond hij. Feestelijk uitgedost, waren ze ook in een feestelijke stemming, maar bij Tine was het niet helemaal echt. Haar hart klopte onrustig — zij zag wel een beetje tegen het weerzien op. Huug bemerkte het in de taxi — zij was stil en bleek geworden.

„Ben je bang?” vroeg hij bezorgd.

„Welnee, waarvoor zou ik bang zijn?” lachte zij met geveinsden overmoed. „Jij bent immers bij me...”

Haar vertrouwen werd beloond met een kus en toen stopte de taxi — zij waren er. Tine belde en het dagmeisje deed open. Zij keek naar de bloemen van Tine en naar die voor tante Lien en glimlachte.

„Mevrouw is in den salon, juffrouw Tine, ik hoef u toch niet aan te dienen?”

„Neen, hoor, ik vind den weg wel,” zei Tine luchtig, maar zij kneep even in Huug's hand, om haar moed te verzamelen. Toen liep zij de gang in — Huug achter haar aan.

Met een kloppje op de deur trad zij den salon binnen. Tante Lien zat bij het venster — met een nogal onaandoenlijk gezicht, vond ze, helemaal niet alsof ze in feestelijke verwachting verkeerde. Maar het petekind uit Indië was er gelukkig nog niet — een opluchting voor het oogenblik...

Terwijl zij naar het venster trad, stond tante Lien plechtig op.

„Dag, tante,” zei ze hartelijk en ze kuste tante Lien op allebei haar wangen. Toen nam ze blozend Huug bij de hand. „Tante, mag ik u mijn verloofde voorstellen, Hugo van Ermelen...”

Tante Lien knikte, maakte een stijf buiginkje en reikte Huug de hand. „Aangename kennismaking,” zei ze. „ik hóóp dat u m'n nichtje gelukkig zult maken...”

En toen keerde zij zich plotseling tot Tine. „Mag ik je voorstellen, lieve nicht,” vervolgde ze triomfantelijk, „Harry Dekker, m'n petekind uit Indië.”

En ze wees met tien vingers tegelijk naar den heer Hugo van Ermelen. Zoo had tante Lien toch haar zin gekregen.

GOEDE ROMANS

zijn altijd welkom!

Nog enkele weken - zolang de voorraad strekt - stellen wij U in de gelegenheid van deze aanbieding gebruik te maken

Wij pakken en verzenden voor U en laten U de vrije keuze uit onderstaande serie romans in prachtband, een schat van lectuur voor lange avonden. Pakketten van 1 tot en met 4 exemplaren 45 cent per exemplaar - Pakketten van 5 stuks en meer 40 cent per exemplaar.

Verkrijgbaar bij de bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor. Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het bedrag per giro, per postwissel of in postzegels. Bij toezending per post moet voor porto worden bijgevoegd: 1—4 exempl. 5 cent per exempl. Daarna 2½ ct. meer voor elk exempl. Opgave der nos. is voldoende. Voor elke 2 exemplaren minstens 3 nummers opgeven.

BESTELBILJET

Een briefkaartje kan denzelfden dienst bewijzen als het bestelbiljet en... Uw tijdschrift blijft intact.

Ondergeteekende

Plaats

Straat

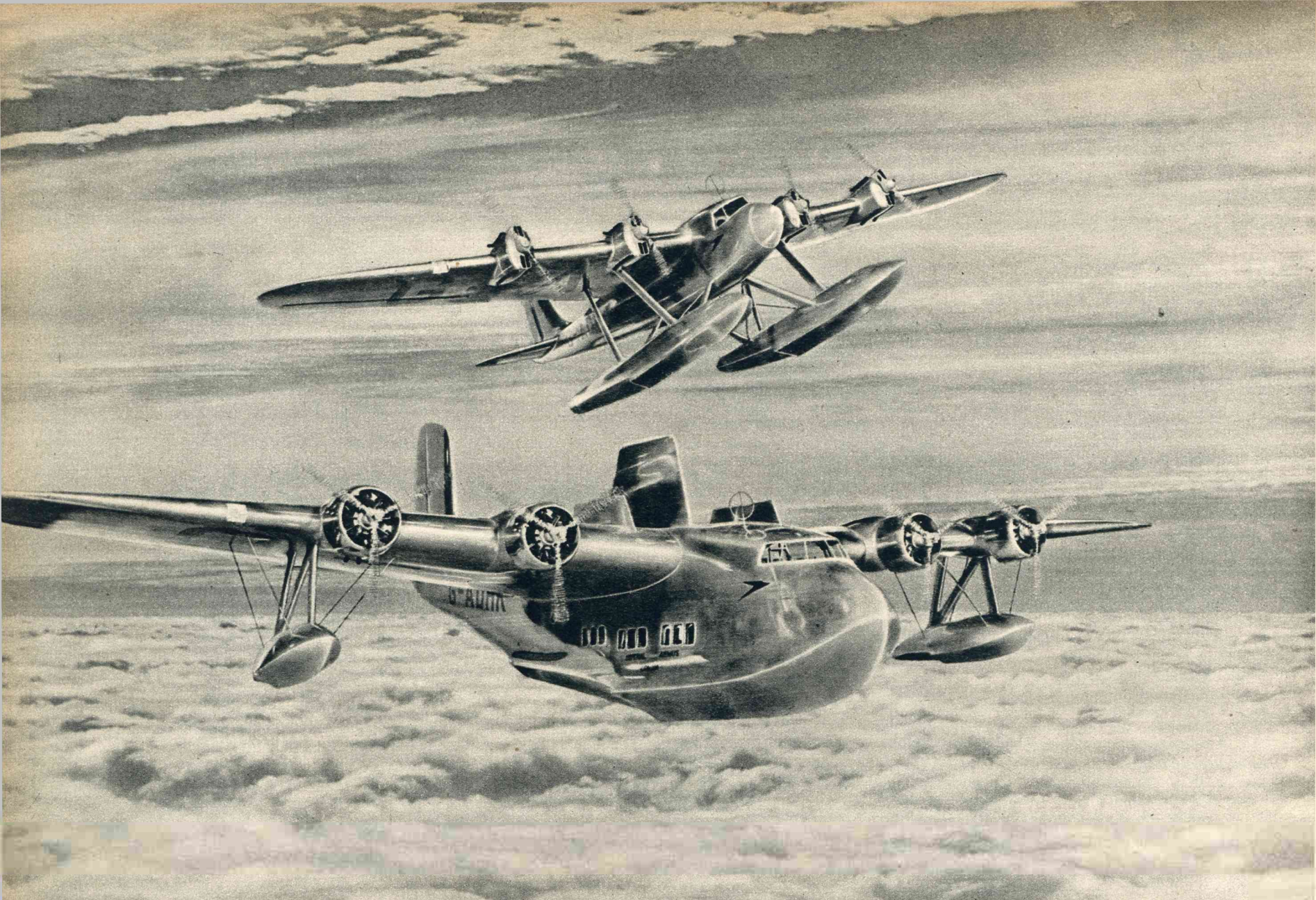
verzoekt te zenden per agent, per post, pakketten, bestaande uit de volgende nos.

Het bedrag wordt heden gezonden per postwissel, in postzegels, gestort op giro no. van

Van de vetgedrukte woorden doorhalen wat niet verlangd wordt. Indien bezorging door agent of boekhandelaar wordt verlangd, geen geld zenden.

HOLLANDSCHE BIBLIOTHEEK

1 Door den nevel heen L. Francis	20 Het Fortuin van Angela Brent Effie Adelaide Rowlands
2 Om Harentwil Berta M. Clay	22 Geoffrey - mijn Echtgenoot L. G. Moberly
3 Rosemary Carew Joseph Hocking	23 De Verdwenen Erfgename L. G. Moberly
4 De Macht van zijn geld J. I. Lawrence	24 De Dwaasheid van een Rijk Man Concordia Merrel
5 Het Heilzame Vergift ... Fedor v. Zobeltitz	25 Filmster tegen wil en dank Richard Starr
6 De Secretaris van den Uitvinder Patricia Wentworth	28 Jocelyn koopt een Huis Louise Platt Hauck
7 De Schoone Getuige H. Curties	35 Een Vermogen door Bluf, Samuel Field
8 Het Graf in de Woestijn Henry van Duuren	36 Het Huis bij de Rivier Mrs. C. N. Williamson
9 Schandaal te Hunterstone... Seldon Truss	47 Tusschen Wind en Water, Theo Liefertz
10 De Wreker Mrs. Belloc Lowndes	48 Lady Clara Fred M. White
11 Voortvluchtig E. Charles Vivian	49 Als het hart roept Charles Garvice
12 Geesten en Spoken in Penruddock.... J. Russell Warren	50 Een kasteel te koop ... M. N. A. Messer
13 S.O.S. Geo Goodchild	51 Lord Spleen Ludwig v. Wohl
14 Althea's Huwelijk Effie A. Rowlands	52 Op zoek naar kopy Martin Berden
15 Het Huis aan den Overkant, Oliver Sandys	55 Een Vrouw met durf Mrs. C. N. Williamson
16 Het Masker der Liefde Effie Adelaide Rowlands	56 Joyce vindt haar Meester E. Everett Green
17 In Stille Getrouwd, Charlotte M. Brame	
18 Sylvia vervangt de Vorstin J. Russell Warren	
19 De Hebzucht van Mr. Carton Charles Garvice	

De rivier Taw in Noord-Devon (Engeland) was door de hevige regens van de laatste weken zóó gewassen, dat de dijk den druk van het water niet langer kon weerstaan en doorbrak. De geheele omgeving staat nu blank.

Te Rochester (Engeland) wordt in opdracht der Imperial Airways een watervliegtuig gebouwd, waarmede men een transatlantische postverbinding tusschen Engeland en de Vereenigde Staten tot stand hoopt te brengen. Wyl het vliegtuig zich door de zware post- en benzine-belasting niet van het watervlak kan verheffen, zal het op de vleugels van een groote vliegboot naar boven gebracht worden en in de lucht starten. Hoe de constructeur zich een dergelijken start voorstelt, daarvan geeft bovenstaande interessante foto-montage een aardig beeld.

Buitenlandsch Allerlei

Miss Patricia Bourne treedt momenteel in Olympia te Londen op als . . . leeuwentemster. Ze is 22 jaar oud.

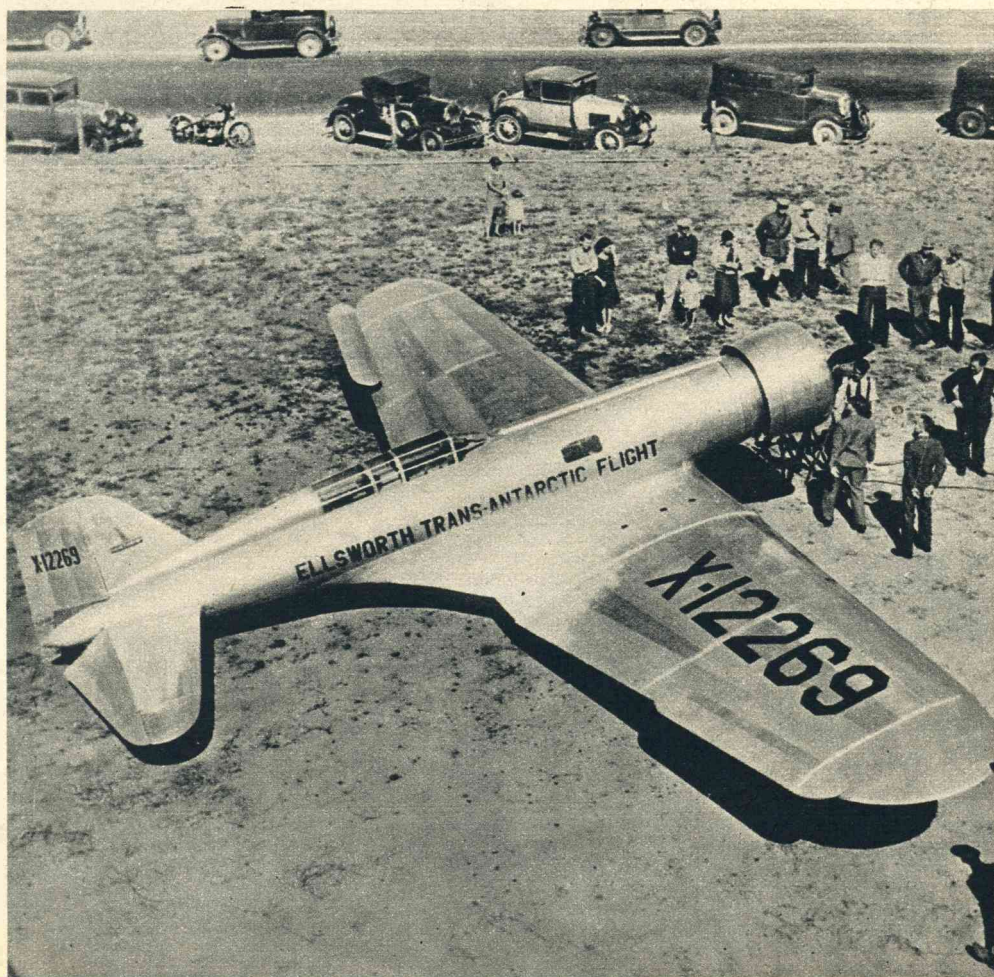

Lord Dawson of Penn, de lijfarts van koning George, op weg naar het kasteel te Sandringham.

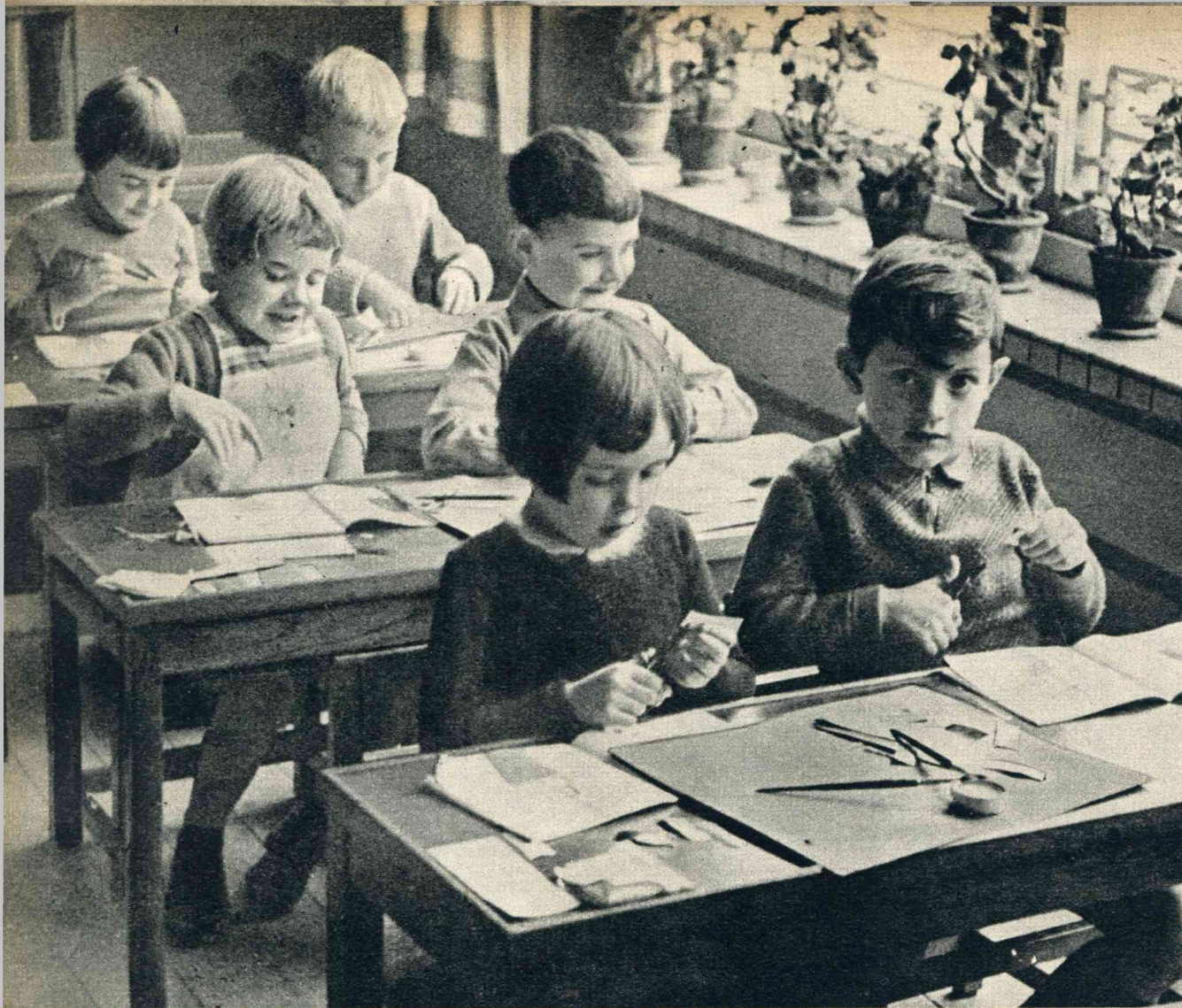

De laatste dagen van den Engelschen Koning. Het publiek wacht voor de hekken van het Buckingham Paleis te Londen op de laatste bulletins.

De nachterpress Penzance-Londen liep in de nabijheid van Shrivensham op eenige goederenwagens, die van een anderen trein losgeraakt waren, en ontspoorde. Een persoon kwam om het leven; gelijk men op de prent ziet is de materiele schade groot.

Lincoln Ellsworth, de Amerikaansche ontdekkingsreiziger en zijn piloot Herbert Hollick-Kenyon, die twee maanden geleden een Zuidpoolvlucht ondernamen en sindsdien vermist werden, zijn door het Engelsche schip Discovery II op Klein Amerika teruggevonden. Een foto van Ellsworth's vliegtuig.

Zusje mag de papierstrookjes voor het plakwerk uitzoeken en uitdeelen.

HET KLEUTERSCHOOLTJE

HET is jammer dat de een of andere schilder, die vroeger het nageslacht verblijd heeft met een school-schilderij, in ons gezegend jaar 1936 niet enkele dagen kan terugkomen om te constateeren, dat zijn voorstelling niet meer beantwoordt aan de werkelijkheid van onderwijs en schoolinrichting. Hij behoeft dan geen eeuw of nog langer geleden geleefd te hebben; de ontwikkeling, de voortgang van de maatschappij, van de denkbeelden op velerlei gebied, maakt soms zulke

snelle vorderingen, dat twee jaren een verandering brengen, welke meer op een omwenteling gelijkvalt. In tien jaar kan veel verdwijnen en veel nieuws verschijnen.

In 1910 was het onderwijs heel iets anders dan in 1895, en twintig jaar daarvoor was de school een instelling, welke wij ons niet meer kunnen voorstellen. De ouders, die nu hun eerste kind voor den eersten keer naar school brengen, zullen met eenige verbazing denken aan het gebouw, waar zij zelf

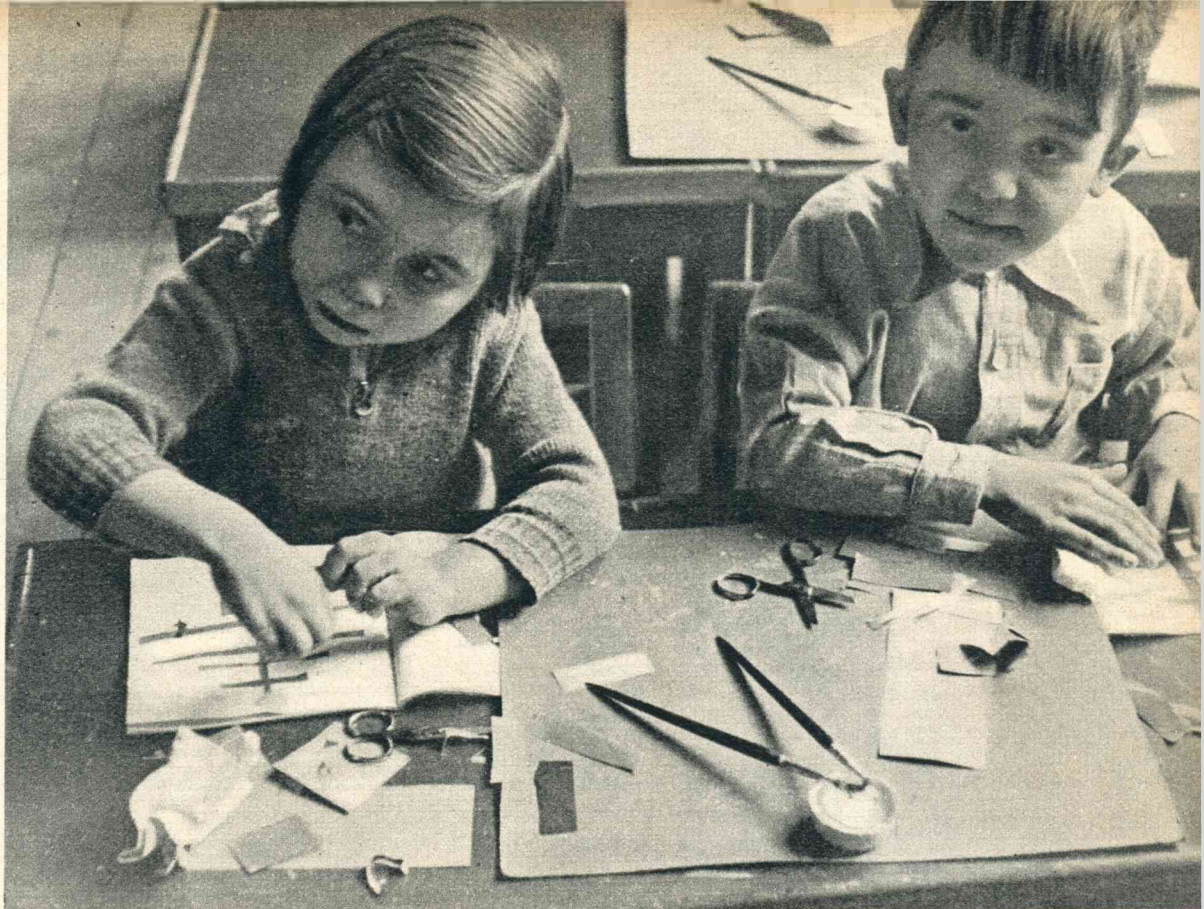
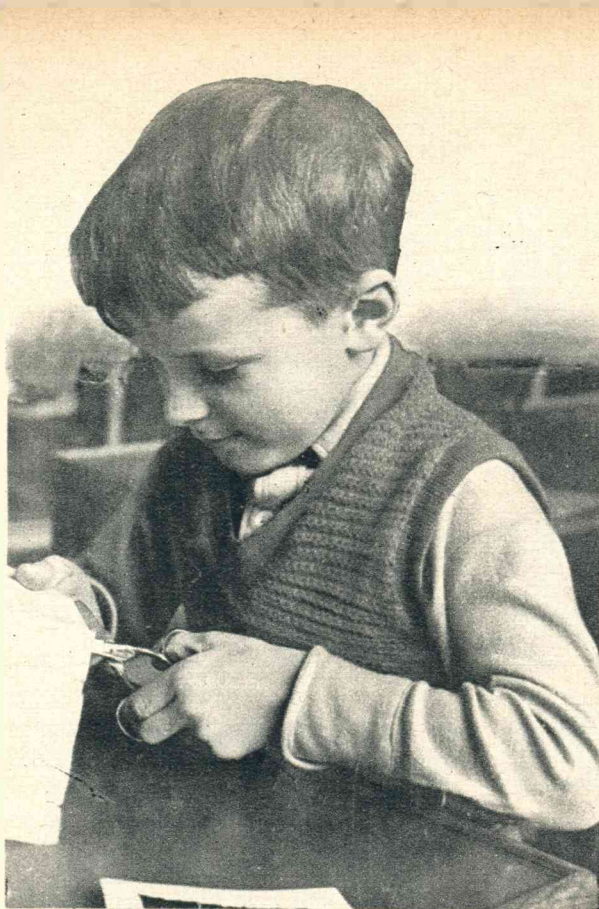
Ondanks de vermaning om „gewoon te doen” blijkt de nieuwsgierigheid voor de camera te sterk te zijn.

de eerste problemen van lezen en rekenen meester werden, en als zij een moderne kleuterschool zien, kunnen zij misschien hun eigen bewaarschooltje zich niet meer herinneren.

De een denkt aan zijn belastingpapier en vindt de inrichting van nieuwe scholen lichtelijk overdreven; de ander meent, dat voor het kind, ons liefste bezit, het beste nog juist goed genoeg is, en de derde denkt misschien, dat hij vijftig jaar te vroeg geboren is: hij had den weg in het leven, die in de school begint, ook wel onder zulke prettige omstandigheden voor 't eerst willen betreden. Was het vroeger een angstig experiment om de veilige, vertrouwde huiskamer te verlaten en het groote gebouw binnen te gaan, dat er meestal niet te vriendelijk uitzag — tegenwoordig wordt de eerste

De piano begeleidt vele spelletjes in de speelzaal.

vrijheidsbeknotting bijna niet gevoeld ; vroeger sloeg om negen uur een vervelend klokje van gehoorzaamheid — tegenwoordig is het op de kleuterschool zoo prettig, dat de schooltijd geen voortdurend verlangen naar het klokje van twaalf en vier uur is. De tegenwoordige scholen voor voorbereidend lager onderwijs zijn vriendelijke gebouwen met zooveel mogelijk licht, prettig gemeubileerd, in frissche, lichte tinten geschilderd. De vensterbanken staan vol met bloemen, aan de wanden hangen leuke platen en teekeningen, de banken van vroeger hebben plaats gemaakt voor gezellige tafeltjes en stoeltjes.

En geheel deze prettige, aangename omgeving vergeet men, zoodra men de kleuterschool bezoekt, zooals men het doosje vergeet bij het zien van den ring. Het spreekt overigens zoo vanzelf, dat het niet verklaard en omschreven behoeft te worden : in een kleuterschool wordt men uitsluitend, ten eerste

en ten laatste, getrokken door de kleuters. De kleuters, die verlegen over hun werk of hun spelletje buigen, of met een vrijmoedig lachje dadelijk vertellen wat zij doen, en u vragen of u het ook zoo verschrikkelijk mooi en leuk vindt ; de kleuters, die met een gewichtig gezicht hun blokkenhuis bouwen en verheerlijkt zijn, als zij iets voor de juffrouw mogen doen ; de kleuters, die u ernstig zeggen, dat ze nu van huis moeten, omdat ze anders te laat op school komen, en u kostelijke verhalen doen over de vriendjes en vriendinnetjes, die ze er gemaakt hebben en die ze hun leven lang zullen houden ; de kleuters, die netjes in de rij loopen, maar op de speelplaats dadelijk dol uit elkaar stuiven en de geheele buurt vullen met hun gejuich ; de kleuters, die werkelijk aan de lippen van de juffrouw hangen tijdens het vertellen en hun uiterste best doen om 'n nieuw liedje te leeren ; de kleuters met hun warri-gen haardos en hun prachtige oogen ; de kleuters, die, o gelukkig, het woord crisis niet kennen en gedeeltelijk nog in zalige onwetendheid leven, die geen andere vraagstukken kennen dan hun plakplaatje en hun vlechtwerkje, de jonge menschjes, die nog het onbeperkt genot smaken van een tijd, dien het leven in volkomen onpartijdigheid aan ons allen geeft : de jeugd.

In het land der Olympische Winterspelen. Twee kandidaten voor den titel kunstrijden. Rechts de Engelsche miss Cecilia Colledge; links Viktoria Lindpaintner, de nieuwe Duitsche kampioene.

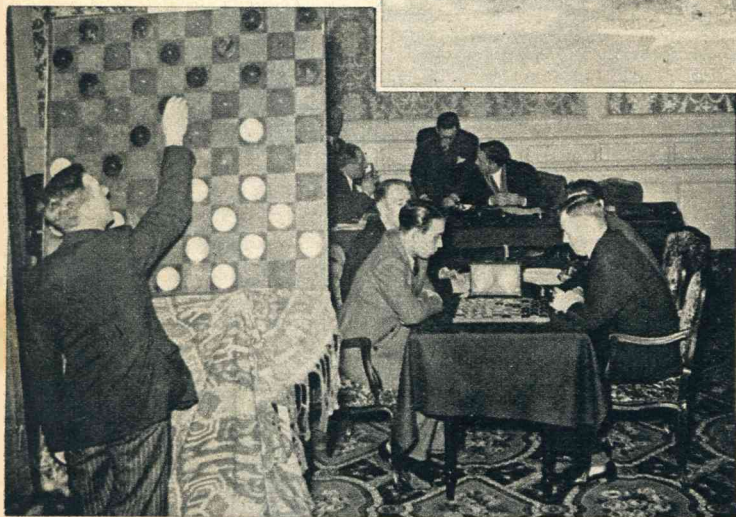
SPORT VAN DE WEEK

De Amerikanen voelen zich thuis te Garmisch. Kiekje in één van de Skihutten, waar de Amerikaansche gasten het met de Beiersche schoonen goed kunnen vinden.

De laatste voorbereidingen voor de Olympische Winterspelen. Grootte blokken ijs worden uit de Riesersee gezaagd om dienst te doen in de bochten van de bobsleebaan.

Zondag speelden Raichenbach en Vos hun 15e partij remise, waardoor de Franschman zijn wereldtitel behield. Kiekje voor den aanvang van den beslissenden kamp.

DUITSCHLAND

IVde OLYMPISCHE WINTERSPELEN

GARMISCH-PARTENKIRCHEN

6de 16 FEBRUARI

1 9 3 6

INLICHTINGEN, PROSPECTI
EN TOEGANGSKAARTEN
BIJ ALLE REISBUREAUX

DUITSCH
VERKEERSBUREAU

A'dam, Kalverstraat 111

Japan heeft voor een goede vertegenwoordiging te Garmisch-Partenkirchen gezorgd. Foto van de kunstrijsters, die zich ook reeds geducht trainen.

In de schermzaal Ter Weer te Den Haag werd Zaterdag en Zondag de wedstrijd Holland—België op florei en degen getrokken. Groepfoto van de Belgische en Hollandsche schermers.

Van Heel, de aanvoerder van het Ned. Elftal, had Zaterdag nog een hulde van de Rotterdamsche jeugd in ontvangst te nemen in verband met zijn vijftigsten interland-wedstrijd. Kiekje van de muzikale oratie bij v. Heel's woning in de Moerkerkestraat te Rotterdam.

De wedstrijd Blauw Wit—D.W.S. in het Stadion. Spelmoment voor het doel van D. W. S.

De besneeuwde wielbaan bracht hen vlug naar beneden. Toeschouwers bij den wedstrijd Blauw Wit—D. W. S., die wegens den mist onvoldoende „zicht” hadden, kozen hun plaats wat dichters rond het speelveld. De bereden politie moest er aan te pas komen om de orde te herstellen.

Zaterdag vertrokken uit Amsterdam een aantal schaatserijders van den K. N. S. B. naar Davos, waar zij aan internationale wedstrijden zullen deelnemen. Van l. n. r.: D. Havik, Engel, J. Zeegers Jr. en K. Hart.

HET voetbalprogramma dat Zondag j.l. afgewerkt kon worden, was niet bijster groot. Op de meeste terreinen lag de sneeuw nog zoo dik, dat 's morgens de consuls reeds tot afkeuring waren overgegaan. Eigenaardig was het, dat op enkele velden, Haarlem en Stormvogels b.v., waar men toch geen bijzondere moeite had gedaan om de witte massa te verwijderen, vrijwel geen spoor meer van de sneeuw te bekennen was. Hier speelde de dikke mist weer een minder prettige rol, vooral voor het publiek. Over het geheel genomen was deze voetbal-Zondag dan ook wel zeer slecht geslaagd.

In afdeeling I won Haarlem met 5—1 van een zwak spelend K.F.C. De Haarlemsche roodbroeken hebben het door deze overwinning in puntenaantal even ver gebracht als Sparta (15), doch speelden drie wedstrijden meer dan genoemde Rotterdammers. Een directe bedreiging vormt Haarlem voor Sparta dus niet.

Hermes D.V.S. verloor in Den Haag met sprekende cijfers van H.B.S., zoodat de nederlaag van K.F.C. geen verstrekkende gevolgen voor de Koogse club heeft gehad.

De belangrijke match tusschen Blauw Wit en D.W.S. in de hoofdstad eindigde in een 1—0-overwinning voor de zebra's, wier positie dus weer een tikje sterker geworden is. Een eigenaardige wedstrijd was het in het Stadion. Het publiek, dat op de groote tribunes ver van het speelveld zit of staat, kon het gebeuren slechts voor een deel waarnemen, zoodat het niet vreemd ware geweest, indien

na afloop van den strijd de toeschouwers achter de beide doelen hun halve entree teruggevorderd zouden hebben. Dit deden zij niet en konden dit ook moeilijk doen, omdat een belangrijk deel van hen een beter heenkomen had gezocht en dit in den vorm van een plaats aan het lijntje ook vond. De wedstrijd moest er zelfs eenigen tijd door gestaakt worden. Blauw Wit won tenslotte verdiend met miniem verschil. Achttien punten hebben de zebra's nu uit 11 wedstrijden. D.F.C. en Feijenoord volgen

Voetbal in den mist! Spelmoment uit de match Haarlem—K.F.C., welke door de Haarlemmers met 5—1 werd gewonnen. Het Haarlem-doel in gevaar.

met resp. 15 en 14 punten uit 10 matches. Door de nederlaag, welke Stormvogels op eigen veld van D.H.C. te slikken kreeg, zijn de IJmuider Vogels wel zoo goed als uitgeschakeld.

In de tweede klasse was er eveneens al weinig leven in de brouwerij. Te Alkmaar ging de wedstrijd Alemaria Vixtrix-E.D.O. door, welke door de Haarlemmers met 1—0 werd gewonnen. E.D.O. kwam hierdoor weer aan den kop. Voor Alemaria wordt het oppassen. Na het goede begin valt de Alkmaarsche ploeg wel bitter tegen.

De plaatselijke wedstrijd tusschen D.O.S. en U.V.V. te Utrecht leverde een 2—1-overwinning voor de gastheeren op, die hierdoor hun kans hebben behouden en bovendien U.V.V. zoo ongeveer uitgeschakelden.

In afdeeling B ging als eenige wedstrijd het treffen tusschen West-Frisia en Velox te Enkhuizen. Het resultaat was een gelijk spel (1—1), zoodat de Utrechtenaren een flinken voorsprong op hun voornaamsten concurrent hebben behouden.

Muziek bij den wedstrijd Blauw Wit—D.W.S. in het Stadion. Jeugdige muzikanten gaven een mondharmonica-uitvoering.

KONING GEORGE V IN STAATSIEKLEEDIJ.

Zacht en kalm is koning George V tegen het middernachtelijk uur van den 20sten Januari uit dit leven verscheiden. Door den dood van dezen voorbeeldigen, nobelen vorst is gansch het Britsche Rijk in wezenlijk diepen rouw gedompeld. Hoe buitengewoon geliefd deze monarch was bij al zijn onderdanen, is nog zoo kort geleden op overduidelijke wijze gebleken bij de viering van zijn zilveren regeeringsjubileum tijdens den zomer van 't vorig jaar. Het is wel in een somber tijdsgewricht dat aan het machtige Albion, hetwelk thans zoo een gewichtige rol speelt in de geschiedenis der volken, het Hoofd van Staat ontvalt. Moge het den troonopvolger gegeven zijn met evenveel beleid en geschraagd door een even groote liefde, hem door zijn volk toegedragen, zijn taak als heerscher te vervullen!

Een aardige foto van den ontslapen vorst als kind van vier jaar, in Schotsche kleederdracht.

Een oude familiefoto uit het jaar 1863 van den koning, die gezeten is, links: koningin, die gezeten is, rechts: prinses van Wales, onlangs overleden, eveneens gezeten. beiden

BIJ DEN DOOD VAN GEORGE VAN EN

Zooals men den koning herhaaldelijk zag, den captain van een overwinnend voetbal-team gelukwenschend.

Bij een bezoek

Belangstellend in alle takken van sport was de koning zelf een zeiler die herhaaldelijk met zijn zeiljacht aan groote wedstrijden deelnam.

Regelmatig kon men den vorst ontmoeten tijdens een morgenrit in het Londensche Hyde-park.

vorst als kind
lerdracht.

Een oude familiefoto uit het jaar 1873. Koning George met zijn broeder en zusters. Naast den koning, die gezeten is, links: koningin Maud van Noorwegen en rechts prinses Victoria, onlangs overleden, eveneens gezeten. Staande nog een zuster en een broer van den koning, beiden reeds vroeger overleden.

DOOD VAN KONING GE VAN ENGELAND

De koning in zijn kroningsgewaad, 1910.

Een snapshot tijdens het zilveren regeringsjubileum in den zomer van 1935. De koning neemt 'n huldiging in ontrangst.

zag, den captain van een
elukwenshend.

Bij een bezoek aan het front tijdens den wereldoorlog.

DE LIEFDE VREEST NIET....

door Karl L. Kossak Raytenau

NATUURLIJK! Dat blijft, zooals 't was — je bent" — hij glimlachte en keek Peter aan met een trotschen, tevreden blik — „mijn adjudant. Maar je zult wel veel moeten reizen. Hedda zal den eersten tijd niet veel aan je hebben...."

Peter's gezicht betrok.

„Da's niet zoo prettig. Ze was laatst al een beetje uit haar humeur, en goed bekeken kan ik 't haar niet kwalijk nemen. We hebben al weken haast geen rustig uurtje samen gehad — 't is voortdurend jachten en jagen geweest. En daarvoor zat ik in Canada enzoovoort...."

VIERDE VERVOLG

„Ja, jongen, 't leven is er niet makkelijker op geworden! Je denkt vrede te hebben, en

we zitten midden in een oorlog.... en in oorlogstijd wordt een man naar 't front geroepen. Peter!" Hij glimlachte. „Ik zal wel eens met Hedda praten — misschien kan ik haar troosten. Als die crisis voorbij is, kunnen jullie zoo lang vacantie nemen samen, als je maar wilt.... maar eerst moet de strijd uitgevochten worden!"

Toen zij enkele minuten later het kantoor betraden, wilden zij aanstonds aan 't werk gaan. Maar Ackermann zat met zijn hoofd nog te veel in zijn nieuwe taak. Rusteloos liep hij heen en weer door het vertrek.

„Mijn opdracht is duidelijk, Peter, en toch ook erg onduidelijk. 't Is voor 't eerst, dat er zooiets gebeurt. De wet heeft gezorgd voor 't ophalen en 't verdeelen van den oogst, en voor de regeling van de prijzen. Mijn voornaamste werk zal zijn, daarnaast voor graan en andere voedingsmiddelen te zorgen, want er is gevaar, dat we te kort komen...." Hij ging zitten en begon aantekeningen te maken. „Daar zit de moeilijkheid...."

„En hebt u al een plan?"

„Er is een massa te doen.... schrijf op, Peter — je eerste werk.... Ten eerste moet in de getroffen streken 't zaaigoed, dat er nog is, gecontroleerd worden. 't Moet zoo scherp mogelijk gekeurd worden. Wie weet heeft Gumpke toch gelijk, en zijn er gemeene streken uitgehaald. Worden er onregelmatigheden ontdekt, dan moet er direct krachtig worden ingegrepen. Ten tweede moeten de gebieden, waar roest en brand is, van 't gezonde gebied gescheiden worden.... omploegen zal 't beste zijn.... er moet een beveiligingsgordel getrokken worden...."

Peter keek op.

„Dat zal nogal kwaad bloed zetten, vader!"

„Kan ik niets aan doen! 't Is noodig, 't moet gebeuren, anders gaat de misère nog verder. Er hangt te veel van af.... Verder — dat kan Mücke doen — moet ik een nauwkeurig overzicht hebben van de productie en 't verbruik in alle landen...."

„Alleen van tarwe?"

„Nee, van alle graansoorten, en van aardappelen." Peter noteerde.

„De hoofdlijnen hebben we gedeeltelijk al. Volgens moet ik wetenschappelijk personeel aanstellen. Misschien kan de oogst van de aangetaste streken nog gedeeltelijk gered worden. Ik weet 't niet, maar we moeten 't probeeren. Middelen tegen roest en brand zijn er tot nu toe niet, maar misschien is er iets te vinden. We mogen niets onbeproefd laten...."

„Denkt u, dat we er doorheen komen, vader?"

„Dat is juist de kwestie! We hebben, schat ik, tot nu toe een drie miljoen ton koren en meel te kort...." Hij legde zijn potlood neer. „Dat is geen klein beetje. Maar misschien vinden we ersatz. De rogge staat beter. Daar zullen we 't moeten zoeken — en verder er uitknippen, wat we kunnen. Canada moet leveren.... en Argentinië...."

„Maar de prijzen!"

Ackermann knikte.

„Precies, daar zit de kneep! Er zal wel koren genoeg zijn, maar Chicago vraagt nu al één dollar tien voor 't schepel — een fabelachtigen prijs.... en natuurlijk in goud. Dat hebben we niet, jongen. En toch moeten we aan graan zien te komen. 't Is nog mogelijk, dat de oogst meevalt.... Er moet

toch ooit een eind aan de ellende komen, 't kan zoo niet verder. Dan krijgen we in Januari den nieuwen oogst van Argentinië en Australië — dan is er weer zooveel tarwe, dat ze blij zijn, als ze er iets voor krijgen.... Maar nu moeten we de tanden op elkaar zetten en zien, dat we 't uithouden...."

Sorge, de hoofd-redacteur, smet de deur achter zich dicht en zijn boed op tafel.

„Juffrouw, dietaat!"

„Ja, meneer!"

Snel stak hij een van zijn onmisbare sigaretten aan; toen rende hij heen en weer van 't raam naar de machine, waaraan juffrouw Peters zat, en omgekeerd.

„Vooruit! Titel.... gespatieerd!"

Oost-Pruisen in gevaar!

Oost-Pruisen in gevaar! Ditmaal is het echter niet de Rus, die zijn miljoenenlegers op ons afzendt, ditmaal zijn het niet de Kozakken, die moordend en brandend de bevolking in Oost-Pruisen komt overvallen — de vijand, die nu de toch reeds zoo zwaar beproefde provincie bezoekt, is nog verraderlijker dan die van vroeger — het is, om het maar onbewimpeld te zeggen, de gevaarlijkste vijand van den aardappel, een vijand, gevreesd als de pest — de Colorado-kever!

Deze vijand is den Duitschen landbouwer niet geheel onbekend, want reeds meermalen probeerde hij — van Frankrijk uit — hierheen door te dringen; maar telkenmale werd hij afgeslagen, al kostte het ook zwaren strijd en uiterste behoedzaamheid. Vasten voet kon hij bij ons echter niet krijgen! Hoe hij nu toch heeft kunnen binnendringen, ondanks de strengste maatregelen — hoe hij nu plotseling in zulke massa's kan optreden, en dat nog wel in het oosten des rijk, in streken, die ver verwijderd liggen van zijn gewone aanvals-linie — dat is volkomen onverklaarbaar; en het zal een der eerste plichten zijn van den pas benoemden rijks-commissaris Paul Ackermann, dit raadsel op te lossen!

Reeds mogen wij toejuichen, dat de rijks-commissaris zich, aanstonds na het eerste officieele bericht, per vliegtuig naar Allenstein heeft begeven. Wij kunnen verder mededeelen, dat hij o.a. vergezeld wordt door den bekenden specialist voor de bestrijding van schadelijke insecten dr. Stacks, van het Rijks-bureau voor Biologisch Onderzoek. Wij hebben gegronde hoop, dat het den beiden deskundigen zal gelukken, den schadelijken indringer binnen zeer beperkte grenzen op te sluiten!

Oost-Pruisen, zal ook dezen vijand weten af te slaan, en wij moeten er zoo duidelijk en nadrukkelijk mogelijk op wijzen, dat er geen reden bestaat voor bezorgdheid. De inval van den Colorado-kever kan niet anders zijn dan een vluchtige episode!

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Paul Ackermann, een groot graanhandelaar, krijgt van alle kanten adviezen om tarwe te koopen, hoe meer hoe beter. Zijn vertegenwoordigers en zijn eigen zoon Peter sturen ontstellende berichten uit Europa en Amerika, dat droogte en ziekte den oogst bedreigen. Hij wil deze berichten niet aannemen en koopt voorloopig geen korrel. — Baron Stephan Csaraly maakt met zijn nicht Hedda Poschendorff een rijtoer. Bij een ontmoeting op zijn graanvelden met den vertegenwoordiger Almasy, van de ja. Ackermann, verneemt hij, dat het grootste gedeelte van zijn tarwe bruinroest heeft. Peter ontdekt op de graanvelden in Amerika, dat de oogst door de hessenvlieg in gevaar gebracht wordt. Hij stelt zich met den gouverneur van den staat in verbinding, teneinde deze plaag te bestrijden. Ook de tarwe in Amerika is door roest aangetast. Horace Linpool, een lid der graancommissie, wordt vermoord. Grane en Peter worden, onder verdenking aan dezen moord medeplichtig te zijn, gearresteerd. Peter keert, nadat z'n onschuld aan den dag komt, naar Duitschland terug. Ackermann maakt in een vergadering van de Vereeniging voor den Graanhandel bekend, dat in bijna alle landen de oogst mislukt is, terwijl de geweldige voorraden in Amerika door schimmel bedorven zijn. Er dreigt een hongersnood. Hij wordt als rijks-commissaris voor de volksvoeding aangesteld.

„Zoo!" Sorge trok het blad papier uit de schrijfmachine, veranderde hier en daar nog iets, vouwde het op en wierp het in den bak, waardoor het naar de zetterij werd vervoerd.

„Dank u, juffrouw Peters!" Hij keek op de klok. „Over een half uurtje heb ik u weer noodig. Begint u onderwijl vast aan de oogst-berichten."

Willi Sorge, gediplomeerd landbouwkundige, was nog jong — iets over de dertig. Hij had in de Vereenigde Staten, Canada en Zuid-Amerika den landbouw bestudeerd, en ook in Europeesche bedrijven gewerkt, en was toen reeds als correspondent opgetreden. Later was hij zich geheel aan de journalistiek gaan wijden, en hij vocht ijverig voor de leer, dat ieder land in zijn eigen behoefte aan broodkoren moet kunnen voorzien.

„Ieder land moet zichzelf voeden!" Dat was zijn grondstelling, en de titel van een omvangrijke verhandeling, die weldra verschijnen zou.

Het geheimzinnige optreden van roest en brand in bijna alle deelen der wereld was wind in zijn molenwieken; terwijl hij aan zijn bureau ging zitten nam hij zich voor, den rijks-commissaris zoo gauw mogelijk zijn plannen voor te leggen. Nu was de tijd gekomen, om de theorie tot werkelijkheid te maken!

Hij maakte nog een paar aantekeningen, keek op, knikte tegen den jongen, die een handje telegrammen voor hem neerlegde, schreef verder en greep toen naar de draadloze berichten.

Misschien was er nog iets bij voor het avondblad.

..... Oostenrijk aangesteld regeerings-commissaris voor bodem-productie, uitvoer van graan en voedingsmiddelen verboden, aanstonds in werking, tevens voor beide alle invoerrechten opgeheven, roest en brand overgeslagen naar Opper-Oostenrijk."

Willi Sorge schudde het hoofd.

Dat was krankzinnig — gewoon krankzinnig!

Hij nam het volgende telegram, zag het door en sprong op. „Wel allemachtig!" Hij las nog eens:

„Königsberg. Volgens telefonisch bericht Colorado-kever sedert gisteren in massa's opgetreden district Eylau Bartenstein Heilsberg. Vertrek terstond daarheen. Zend bericht na onderzoek. Albert."

„Juffrouw! Juffrouw! Gauw!"

„Ja, meneer Sorge — wat is er? U bent doodsbalek!"

„Niets, niets — verbind me maar gauw met Königsberg — den gouverneur. Dringend persgesprek!"

Toen de juffrouw de kamer uit was, belde Sorge de zetterij op.

„Damascus, stuur die laatste copy van me eens terug — ja. „Oost-Pruisen in gevaar". Wat? Al half gezet? Hindert niet! Ophouden en wachten! Zeg tegen Hoffmann, dat hij een kolom op de eerste bladzijde openhoudt — absoluut, niterst dringend — merci."

Willi Sorge zat met zijn elleboog op zijn bureau. Hij was even zenuwachtig, als toen hij, aan 't front, voor 't eerst aan een bestorming deel moest nemen. Dat was in 't westen — nu was een ontzettende vijand in 't oosten binnengevallen.... Oost-Pruisen was in gevaar!

TWAALFDE HOOFDSTUK

WIE Paul Ackermann in lang niet gezien had en hem nu aankeek, kon schrikken.

Binnen weinige dagen was het grijze haar bijna wit geworden, en de plooiën in zijn gezicht zoo diep, dat hij er veel ouder uitzag, dan hij werkelijk was.

Men bespeurde niets meer van zijn kaarsrechte, opgewekte houding, die steeds zijn innerlijke rust en zijn levensvreugde had uitgedrukt. Zooals hij nu zwijgend over de veldpaden ging, gevolgd door Peter, dr. Stacks, den burgemeester van Allenstein, een rentmeester en eenige boeren, zou men zeggen, dat hij door een zware ziekte afgemat, uitgeput, gebogen was. Niemand kon over dien aanblik meer schrikken dan Peter; want voor enkele uren, vóór dat telegram uit Allenstein, dat hen hierheen had getrokken, was zijn vader nog frisch geweest en vol energie.

Eerst de lange tocht langs de velden had hem zoo getroffen.

Peter onderzocht de akkers nauwgezet, en toen hij hier, bijna twee uur met den auto van Allenstein verwijderd, op de aardappelplanten duizenden, honderdduizenden, miljoenen van die hatelijke, gevaarlijke kevertjes zag, en biljoenen gele eitjes, toen kon hij zich de verslagenheid van zijn vader indenken.

Niets immers had hem, die verantwoordelijk was voor de voeding van een heel volk, zoo zwaar en zoo fel kunnen treffen als het optreden van dien geniepigen vijand — en dat op een terrein, waar volgens alle menselijke berekening geen kans bestond op dien geesel!

De Colorado-kever in Oost-Pruisen! Het was bijna onmogelijk!

Paul Ackermann bukte moeilijk, trok van eenige planten een paar bladeren af, keek er even naar en gaf ze toen aan dr. Stacks.

„Alstublieft! Zou u 't gelooven, als u 't niet zelf zag?”

Dr. Stacks nam het groen aan en zette zijn bril recht.

„Een.... drie.... acht.... tien.... twaalf stuks, en hier” — hij keerde het blad om — „op den onderkant van dit eene blad tien nesten eieren... dus een honderd of vier vijf... 't is een raadsel.” Hij wendde zich naar den rentmeester. „En u houdt vol, dat hier alleen eigen aardappelen gepoot zijn?”

De rentmeester stiet heftig met zijn stok tegen den grond.

„Maar, doctor, dat spreekt toch vanzelf! We halen toch geen vreemd goed binnen, als we vaak met onze eigen aardappelen geen weg weten! In dien zwaren grond kunnen niet eens alle soorten gedijen en fatsoenlijk dragen. We poten eigen goed, en er komt niets anders in.” Hij wendde zich tot Ackermann.

„En zooals 't hier is, is 't in heel Oost-Pruisen, meneer. We poten alleen eigen soorten, nooit iets anders.”

„Ja, dat spreekt. Maar begrijpt u dan, waar de kever vandaan komt? Weet u een verklaring? In Polen en in Rusland weten ze er niets van. Hij kan alleen uit Frankrijk komen, of regelrecht uit Amerika. Misschien heeft een boer of een landheer toch aardappelen van elders laten komen. 't Kan haast niet anders.”

„Deze grond staat onder mijn toezicht, heeren,” zei de rentmeester, „onder mijn controle, en ik zou haast durven zeggen, dat ik alle pootaardappels hier stuk voor stuk ken en de anderen...” Hij schudde het hoofd. „Ik ken hier iedereen — ze werken precies zoo als ik... nee, dat kan absoluut niet!”

Ackermann wees naar de wriemelende kevertjes.

„Waar komen die dan vandaan?”

De rentmeester haalde zijn schouders op.

„Daar zit ik al twee dagen over te piekeren, meneer... Die menschen daar” — hij wees naar een paar groepjes menschen, die gebukt door de velden gingen, met zakken beladen, om kevers en eieren van de planten te halen — „die menschen daar meenen er wel 'n verklaring voor te weten...”

„Namelijk?”

„Ze hebben een vliegtuig gezien, zeggen ze. Kwam van den Russischen kant.”

Peter schrok op. „Een vliegtuig?”

„Ja. De lui in dat vliegtuig hebben roest en brand en die ellendige kevers over ons land gestrooid, zeggen ze. Maar dat is natuurlijk maar zoo'n idee van die eenvoudige menschen.”

„Er wordt naar u gevraagd, meneer de commissaris!”

Er kwam een gendarme door de velden aangelopen. Hij groette, schepte adem en gaf Ackermann een papier.

„Een telegram, meneer — en er is uit Berlijn getelefoneerd. De Wereldpost vraagt meneer den commissaris dringend te spreken. Het diensttelegram is uit Königsberg!”

Ackermann wendde zich naar dr. Stacks.

„We hebben genoeg gezien, geloof ik...”

„Inderdaad. 't Is overal hetzelfde. 't Gaat er nu alleen maar om, de grenzen van het getroffen gebied te bepalen en af te steken.”

„Mag ik u dan verzoeken, dit met mijn zoon en de andere heeren af te werken? Ik moet naar Allenstein... en ik wil ook zelf met Berlijn spreken. Ik ben binnen twee uur in de stad, wachtmeester. Rapporteer dat maar. Dank u.”

Hij keek naar het telegram, dat hij nog ongeopend in de hand had, en hij scheen er tegen op te zien, het te lezen.

Maar hij overwon zijn aarzeling snel. Hij scheurde het papier open en las, terwijl de anderen zwijgend om hem heen stonden.

Toen hij gelezen had, keek hij een oogenblik stil over de velden, en nam toen dr. Stacks en Peter apart.

„Een officieel bericht van den regeerings-president uit Königsberg, doctor:

Colorado-kever in massa in andere districten der provincie stellig waargenomen. Verzoeken onverwijld onderzoek. Toestand kritiek. Oldenhagen.”

Dr. Stacks liet zijn sigaret vallen.

„Als 't geen officieel telegram was, zou ik aan een domme grap denken, maar nu...”

Paul Ackermann vouwde het papier dicht en weer open, las het nogmaals; men zag, dat hij zich slechts met moeite beheerschte.

„We vliegen direct naar Königsberg, doctor. Zie jij 't hier maar alleen te redden, Peter.” Hij gaf hem de hand. „'t Is een vertrouwelijk telegram, jongen... en stel de menschen gerust — 't zal noodig zijn.”

„Ik zal overal voor zorgen, vader. Maak u maar niet te druk — u ziet er heelemaal niet goed uit.”

Paul Ackermann maakte een afwerend gebaar. „Daar gaat 't nu niet om.” Hij kwam een stap nader bij zijn zoon en sprak zachter. „Ik begin te

denken, dat die menschen daar” — hij wees naar de arbeiders, die bezig waren, de kevers van de planten te zoeken — „op de een of andere manier gelijk hebben. Houd je oogen maar goed open, jongen! En als je een gasvliegtuig ziet, bel me dan op, in Königsberg!”

Peter keek zijn vader na, en 't leek hem, dat die weer even recht en vast voortschreed als vroeger.

Regeerings-president Oldenhagen kneep de lippen oopen.

„Dus die manier van bestrijding lijkt u nutteloos, doctor?”

„Ja, absoluut. Volgens uw informatie is in Oost-Pruisen nu al een strook, die ongeveer door de lijnen Heiligen-Neidenburg-Königsberg-Johannisburg begrensd wordt, aangestoken.”

„Helaas...”

„Precies. We waren oorspronkelijk van plan, het getroffen gebied met diepe slooten af te sluiten, slooten met blik tegen de wanden. Trekken de kevers verder, dan komen ze in de slooten, maar kunnen niet meer omhoog en zijn dan makkelijk te vernietigen. Die methode is in zulke gevallen in Frankrijk, en den laatsten keer in den omtrek van Mühlheim, ook gevolgd, en met succes.”

„En kan dat nu niet?”

Paul Ackermann legde zijn hand op de landkaart, die voor hem op tafel lag.

„Een hectare is rondom af te graven, Oldenhagen, maar een halve provincie — dat gaat niet.”

„Nee, natuurlijk niet... maar wat moeten we dan?”

„Er is nog één mogelijkheid.” Ackermann keek den doctor aan. „We moeten het aangetaste gebied vergassen! Anders weet ik er niets op...”

„Lieve hemel!” Oldenhagen sloeg de handen ineen. „Is dat zeker? En kunnen daar geen menschen bij omkomen?”

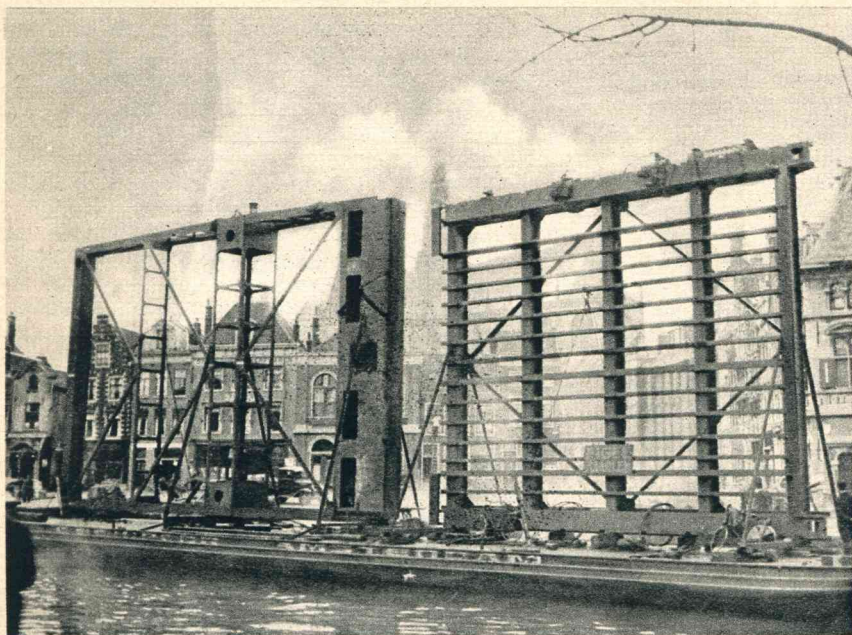
„Daar kan dr. Stacks misschien even op antwoorden.”

„Ja,” zei de geleerde, zenuwachtig met zijn spitse vingers op tafel trommelend, „we hebben met den Colorado-kever eigenlijk nog niet te doen gehad! We hebben tot nu toe altijd tegen schadelijke bosch-insecten met gas gewerkt — tegen den nonvinder

Vervolg op pag. 34

Wolven in het openluchtdierenpark te Whipnade (Engeland).

De bouw van de brug over het Zuider Buiten-Spaarne te Haarlem vordert. De ijzerconstructie voor deze brug, die een belangrijke verbetering zal brengen in het verkeer van en naar de hoofdstad, is er heen vervoerd.

Het begin van het werk voor het nieuwe Amstelstation bij de Berlagebrug. De huizen zijn er afgebroken, waarna het terrein wordt opgespoten. Er zullen echter nog heel wat treinen vertrekken langs de oude route, voordat het nieuwe station in gebruik wordt genomen.

In en bij de Hoofdstad

Een taxi-jubilaris. De heer J. Loots vierde zijn 40-jarig dienstjubileum; de vier maal tien jaren bracht hij vroeger door op het rijtuig, later achter het stuur van een taxi.

Het Oosten op den Dam. Twee rickshaws met bijbehorende personages reden onlangs door de stad, natuurlijk om reclame te maken voor een film in een der bioscopen.

Het nieuwste leervak is ingevoerd in de scholen te Kwadijk, Middele en Warder, waar dagelijks in de klas melk wordt gedronken.

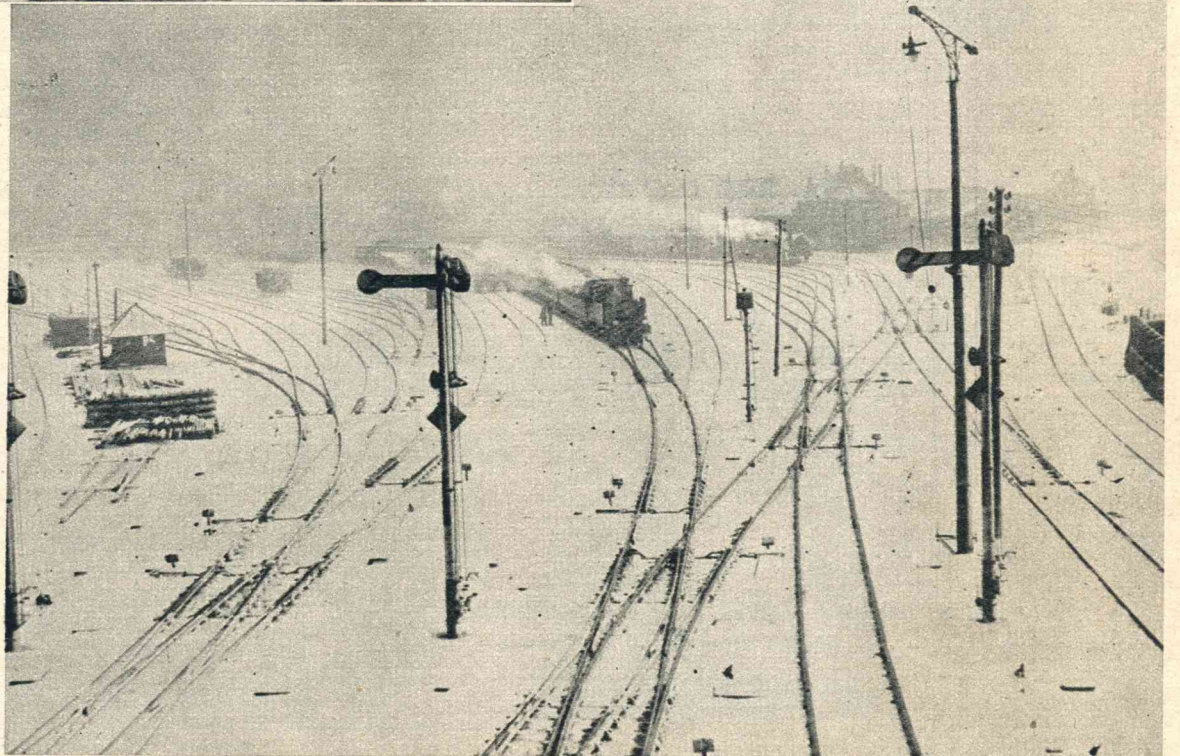

Sneeuw in de stad beteekent slechts kortstondige vreugd voor de jeugd, en vieze straten, een plaag voor fietser en voetganger. — De wintersche smerigheid op de Groote Markt te Haarlem.

Doch waar het verkeer de sneeuw niet in vieze modder kan veranderen, daar zorgt de sneeuw nog voor een witte stoffeering, welke aan echten winter doet denken. — Het besneeuwde emplacement in oostelijk Amsterdam.

Op de Heerengracht bij de Spiegelstraat is een nieuwe proef voor straatverlichting genomen. De lamp is omgeven door een kraag van melkglas om een helder, niet verblindend licht te verkrijgen.

Geen gasfabriek en toch gas!

Wonderlijk? Niet voor iemand, die met PRIMAGAZ heeft kennis gemaakt... Leer, hoe U kunt koken, verwarmen en verlichten met PRIMAGAZ.

PRIMAGAZ per flesch wordt in de verste uithoeken van ons land thuisgebracht door den petroleumbezorger van „DE AUTOMAAT"! Niemand mag onze brochure ongelezen laten. Vul snel de coupon in!

LET OP

HET MERK

PRIMAGAZ

interesseert mij. Zend mij Uw brochure.

Naam

Adres

Opzenden als drukwerk (11/2 ct. postz.) aan American Petroleum Company, N.V. - Gebouw „Petrolca", Den Haag.

PK

DUIZEND DOLLAR

BURIAN Forbes was nieuwsgierig, wat de oude Adrian Forbes van hem zeggen zou, als hij wist, hoe diep hij nu gezonken was. Hij zat aan een met wit zeildoek bekleede tafel in de eetzaal van de New-Yorksche Rockefeller Foundation voor een sober avondmaal — rats, met rats vóór en rats na — en in gezelschap van dischge-nooten, die tot het pauperdom van de metropool behoorden.

Als Adrian Forbes — die ergens in Engeland heel zuinigjes leefde van een verschrikkelijken hoop geld — hem zoo zou hebben zien zitten, zou hij ongetwijfeld met groote voldoening hebben geconstateerd, dat hij zoo'n toekomst altijd wel voorzien had van zijn achterneef. En waarschijnlijk zou hij eraan hebben toegevoegd, dat dergelijke diepe vernederingen iedereen te wachten stonden, die zooals hij, met niet meer dan wat „kunstenmakers-aspiraties" in hun mars, naar de Nieuwe Wereld waren getogen in de grandioze verbeelding, dat zij er in een hand-omdraai roem, eer en een fortuin zouden verwerven. Want oom Adrian was nu eenmaal zonder medelijden of begrip, als het menschen gold, die zich aan tooneel of aan eenigen anderen vorm of niting van „Kunst" bezondigden, en zoo sterk was zijn afkeer van dergelijke „onnutte individuen", dat hij zijn eenigen neef liever zou laten krepeeren van den honger, dan hem door een bescheiden toelage te stijven in het „kwaad". Gelukkig echter was Adrian Forbes de heele wereld niet en dank zij zijn onverstoortbaar optimisme en zijn elastisch aanpassingsvermogen, kon Burian zich de weelde veroorloven lak aan oom Adrian's meening te hebben....

Dien avond zwierf Burian door een der New-Yorksche buitenwijken, toen hij in 'n eenzame straat hulpgeroep hoorde en op een hoek een worsteling aanschouwde tusschen een man en een vrouw. Hij snelde erop toe en had met één blik de geschiedenis begrepen — een onguur individu, dat zich onherkenbaar had trachten te maken door zijn pet diep in de oogen te trekken, en een meisje, dat zich wanhopig verweerde tegen het stelen van haar tasch.

Burian handelde bliksemsnel en diende den kerel een keiharden vuistslag op zijn kin toe, die hem als een boom languit tegen den grond velde. Kruunend bleef hij liggen en tot zijn ontsteltenis zag Burian, dat de straatsteenen zich rood kleurden met bloed. Hij wilde den man behulpzaam zijn, doch toen hij hem aanraakte, weerde de ander hem af, kroop overeind en strompelde vloekend weg. En een oogenblik later was hij uit de straat verdwenen — zijn spoor tekenend met bloed....

„Wel, het loopt nogal los, geloof ik," wendde Burian zich glimlachend tot het meisje. „Heeft hij u bezeerd?" „Neen, ik ben alleen maar erg geschrokken," zei het meisje met een zenuwachtig lachje. „Ik dank u hartelijk; als u mij niet ter hulp was gekomen, was ik mijn tasch kwijt geweest."

„In orde," lachte Burian en toen stelde hij zich voor. Het meisje — een opvallend knappe brunette — noemde eveneens haar naam: Daisy Hawley. Toen liepen ze samen op — de stille wijk uit en een drukke winkelstraat in, pratend over alles en nog wat.

Onbekommerd als de vogelen des hemels en de leliën des velds verkwestte Burian zijn laatste kwartje — waarvoor hij dien nacht nog éénmaal in een behoorlijk bed had willen slapen —

aan twee koppen thee in een gezelligen bar en 'n half uur later waren Daisy en hij de beste vrienden.

Openhartig vertelde hij haar van zijn omstandigheden — van den hardvochtigen en gierigen oom Adrian, van zijn korte en onbeduidende tooneelloopbaan in Engeland en hoe de geestdrift voor de film hem alles op één kaart had doen zetten en hij naar Hollywood overgestoken was. Toen verhaalde hij van zijn teleurstellingen daarginds en van de hopelooze vooruit-zichten — waarom hij naar New York teruggekeerd was in de hoop, hier een of andere betrekking te vinden. En eindelijk sprak hij van zijn verblijf hier, dat nu al de vijfde maand inging, zonder dat hij ook nog maar iets had kunnen vinden, dat hem leek of niet leek.

Daisy was even openhartig als hij. Burian vernam, dat zij op een kantoor was geweest en ontslagen was en voorts werd hij volledig ingelicht omtrent de netelige positie van een alleenstaand meisje in een stad als New York, omtrent woningtoestanden en kamerellende — met de kwaadsprekende buurvrouwen inclusief.

Een uur later bracht Burian haar naar huis — een kazerneachtige woning in een volksbuurt. En bij het afscheid spraken zij af voor den volgende dag — vroeg in den middag, zoodat zij wat langer gezelschap aan elkander hadden. Dien nacht sliep Burian op een parkbank onder een treuresch — aangepast bij zijn financieele omstandigheden. Hij ontbeet en lunchte voor vereerende rekening van Rockefeller en wandelde 's middags met Daisy. Dien avond verliet hij zijn diner, maar hij vond zich ruimschoots schadeloos gesteld, toen hij bij het afscheid Daisy's hand wat langer dan noodig was mocht vasthouden.

Vier dagen achtereen speelde zich hetzelfde programma af — toen kusten zij elkaar. Zij spraken niet over hun omstandigheden of over de toekomst en evenmin over liefde. Zij kusten elkaar in elk hoekje, achter elken boom en overal, waar zij zich onbespied waanden. En zij waren gelukkig zonder te denken, onbezorgd en schier onverschillig voor hun nijpende armoede.

Op een morgen, toen hij meneer Rockefeller's ladderhooge rekening opnieuw had belast met een gratis ontbijt, vond hij aan den ingang van de eetzaal twee mannen bezig met het stijfselen van een aanplakbiljet. Hij dacht, dat het een reclame was en wilde doorloopen, doch plotseling trof hem een naam: Burian Forbes. En tegelijk viel zijn blik op het woord „Politie"....

Verstijfd van schrik las hij de paar vetgedrukte regels door.

„Namens den opperrechter van den staat New York verzoekt de politie bekend te worden gemaakt met de verblijfplaats van Burian Forbes, Engelschman van geboorte — signalement niet nauwkeurig bekend. Voor de opsporing van den gezochte zal een belooning ten bedrage van duizend dollar worden uitgekeerd."

Toen Burian de kennisgeving doorgelezen had, zag hij dat een der plakkers naar hem keek. Hij kromp in elkaar en mengde zich zoo onopvallend mogelijk onder het keurige publiek, dat de eetzaal uitstroomde. Toen zette hij er een stevigen pas in en kwam op zijn bed onder den treuresch eerst tot rust.

Er was slechts één verklaring te vinden voor de belangstelling, die de politie voor hem aan den dag legde.

BELOONING

door Sandy Beacock

Hij had niets misdreven — zich aan geen enkele overtreding schuldig gemaakt. Alléén had hij tien dagen geleden dien kerel neergeslagen, dien straat-roover. De man was een oogenblik verdoofd blijven liggen, hij had uit een hoofdwond gebloed — de hemel mocht weten, of hij geen schedelbreuk opgelopen had.

Kil van ontzetting dacht hij na. Hij had géén schuld, al had hij dan misschien wat te hard geslagen. De justitie scheen daar echter anders over te denken, anders gaf zij zich zooveel moeite niet voor zijn opsporing. Wat moest hij doen — vluchten? Neen, daar kon hij niet aan denken. Om Daisy niet en al evenmin, omdat hij het niet zou verdragen opgejaagd te worden als een stuk wild. Hij moest zich aanmelden, verklaren hoe de geschiedenis in elkaar zat en Daisy als getuige noemen. Men kon er hem hoogstens een verwijt van maken, dat hij zoo hard geslagen had — het was toch niet zijn schuld, dat die man zoo ongelukkig terechtgekomen was?...

Plotseling sprong hij op. Neen, hij moest zich tóch niet aanmelden. Hij was duizend dollar waard en die kon hij iemand laten verdienen — Daisy. Als hij haar naar het politiebureau zond en haar een aanwijzing gaf, waar men hem kon arresteren, kreeg zij tenminste het uitgelopen bedrag in handen. 't Was een dwaasheid, meneer den opperrechter het geld cadeau te geven. Daisy kon het veel te goed gebruiken.

Langs allerlei slinksche wegen — alle politieagenten zorgvuldig ontwijkend — begaf hij zich naar Daisy's woning. Hij vond haar in een armoedige kamer en zij sperde verschrikt haar oogen open, toen zij zijn ontdaan gezicht zag.

„Wat... wat is er?” vroeg zij ontsteld.

„Schrik niet — ik word gezocht voor dat gevalletje met dien hoof, die je je tasche wijlde ontrukken,” zei Burian en in één adem door vertelde hij, wat hij gelezen had.

Daisy werd eerst bleek, toen vuur-rood en eindelijk wierp zij hem een zonderlingen blik toe. „En wat wil je nu?” vroeg zij langzaam.

„Dat je de politie een aanwijzing gaf, waar ik te vinden ben,” antwoordde Burian. „Dan verdienen jij tenminste die duizend dollar — je kunt je er weer een tijdje mee redden.”

„Een goed idee,” zei Daisy opgewekt. „Duizend dollar is 'n heele hoop geld — waar wil je je laten arresteren, schat?”

Burian was méér dan teleurgesteld, hij was ontgoocheld.

„Je denkt er nogal gemakkelijk over,” zei hij bitter. „Je wenscht zeker wel, dat je er dagwerk van had, menschen als ik voor duizend dollar over te leveren aan den electrischen stoel.”

„Haha... doe niet zoo verschrikkelijk tragisch, Burian,” lachte Daisy. „Je bent toch zeker dood-onschuldig.”

„Natuurlijk, maar ik had bij jou toch wat meer medegevoel verwacht,” verweet Burian haar, in zijn bitteren toon volhardend.

„Dát heb ik, mijn hart is vervuld van medelijden,” verzekerde Daisy met een ernstig gezicht. „Maar laten we nu die verwijten achterwege laten en eens zakelijk worden. Waar wil je je laten arresteren, schat?”

„We zullen de straat maar opgaan,” zei hij stug. „Ik zal vooruit lopen en

aan den eersten den besten politieagent, dien we tegenkomen, wijs je mij maar aan. Dan heb jij je geld verdiend en ik zal me wel zien te redden.”

Daisy knikte en negeerde zijn bitteren toon. „Heel goed overlegd; ik zal even mijn hoed opzetten, Burian...”

Zij kapte zich vlug en omhelsde hem zelfs niet, toen zij gereed stond de deur uit te gaan. Burian liep de gal over en hij trad zwijsend de gang in. En zoo gingen ze naar buiten — Burian voorop en Daisy vijf passen achter hem aan.

„k Zal dadelijk wel afscheid van je nemen, schat,” riep ze hem nog na en toen trok zij de buitendeur dicht.

Tien passen verder passeerde Burian een politieagent. Hij kreeg een aanvechting, om naar hem toe te gaan en zichzelf bekend te maken, maar toen hij dacht aan al dat andere — de armoedige kamer, Daisy's zorgen en óók aan haar kussen — gaf hij dat voornemen op.

Nóg tien passen verder werd hij plotseling op zijn schouder getikt. Hij werd bleek en wendde zich vlug om. Toen zag hij ze allebei vóór zich staan — den agent en Daisy....

„Is u Burian Forbes, wiens opsporing verzocht is?” vroeg de agent beleefd.

„Jawel, dat ben ik,” antwoordde Burian schor.

„Dan hebt u inderdaad duizend dollar verdiend, jongedame — gefeliciteerd,” wendde de agent zich tot Daisy. „U kunt ze in ontvangst nemen op het bureau van den opperrechter — kantooruren van tien tot drie. Of misschien wil meneer Burian Forbes u ze wel terstond betalen — 't is tóch voor zijn rekening.”

„Voor mijn rekening... wat zegt u?” vroeg Burian uit de hoogte, zich ergerend aan die misplaatste scherts.

De agent knikte en trok een plezierig gezicht. „O ja, u weet het natuurlijk nog niet, meneer Forbes. In Engeland is 'n zekere meneer Adrian Forbes gestorven en hij heeft zooiets als 'n half miljoen nagelaten. De uitvoerders van het testament hebben al langer dan 'n half jaar naar u gezocht en ten einde raad hebben ze de hulp van de justitie ingeroepen...”

Burian hikte, slikte en keek toen met een dwaas lachje Daisy in het blozende gelaat. En toen dacht hij plotseling aan de haast, waarmee zij die duizend dollar had willen verdienen — het judasloon, zooals hij het heimelijk had genoemd. Maar Daisy ried zijn gedachten en barstte in een schaterlach uit.

„Meneer Burian Forbes, je bent een ezel,” viel zij uit. „Ik heb al dadelijk aan zóoiets gedacht. Die straatroover kende niet eens je naam — hoe zou het dan mogelijk kunnen zijn, dat je dáarvoor gezocht werd? En nu” — Daisy sloeg plotseling een heel anderen toon aan — „en nu heb ik nóg wat te zeggen. Meneer Burian Forbes — de erfgenaam, bedoel ik — weet waar ik woon. En als hij dus nog een boodschap voor me heeft, zal hij me wel weten te vinden.”

Toen wendde zij zich plotseling om en liep naar huis terug. Maar Burian was in twee stappen bij haar. En nu lachte zij niet meer, maar ze had tranen in haar oogen.

„Schat,” bedelde hij, „zou je niet eerst die duizend dollar willen gaan halen? Het zal net voldoende zijn, om er fatsoenlijk van te trouwen, voor we naar Engeland oversteken...”

KALMEERT DE ZENUWEN

Na elken maaltijd

5 stuks - 5 cent

HQ 8

KON DIKWILS NIET LOOPEN

★
Nu
van pijn
verlost
★

Een dankbare patiënte schreef ons:

„Twee jaren had ik zulke vreeselijke reumatische pijnen in mijn knieën, dat het dikwijls voorkwam, dat ik niet kon lopen. Alles wat ik probeerde was vruchteloos, ik vond nergens baat bij. Tenslotte sprak ik er met een vriendin over, die mij raadde een proef met Kruschen Salts te nemen. Eerst twijfelde ik, maar de resultaten hebben mij overtuigd en ik ben nu dankbaar en vol lof over Kruschen. Ik neem het iederen morgen in en van reumatische pijn heb ik nimmer meer last gehad. Ik zou het allen menschen willen aanraden, die last van reumatiek hebben, het is het eenige goede middel. Ik voel mij als herleefd nu ik van de pijn in mijn knie verlost ben.

Mej. G. de K. te R.”

De verschillende zouten, waaruit Kruschen Salts is samengesteld, zorgen

er voor dat schadelijke stoffen als urinezuur, dat de oorzaak kan zijn van jicht, reumatiek en ischias, uit het lichaam worden verwijderd en voorkomen tevens, dat deze giftige stoffen zich ooit weer kunnen vormen. Zoo verdwijnen door Kruschen Salts niet alleen de pijnen, maar het zorgt ook, dat de oorzaak der reumatische aandoening voorgoed wordt weggenomen. Stralende gezondheid voor één cent per dag.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij voorkomt.

GENIUS WONDBALSEM

dat helpt !!
bij Brandwonden

GR. DOOS 50 CT.
KL. DOOS 25 CT.

De zalf die geneest!

BIJ ALLE DROGISTEN VERKRIJGBAAR, OF FRANCO NA ONTVANGST VAN HET BEDRAG IN POSTZEGELS BIJ DE FABRIKANTEN „GENIUS” GROENEWEGJE 97 DEN HAAG

UITSLAG VAN ONZE KERSTBOOM- PRIJSVRAAG

*Wat velen puzzelaars gelukke in de
Kerstboomversiering te lezen*

DAT onze lezers gedurende de Kerstdagen niet stil hebben gezeten, bewijst het groote aantal oplossingen, dat wij naar aanleiding van ons kerstboom-prijsraadsel ontvingen. En waar deze puzzle om den drommel niet zoo gemakkelijk was, bleek ons duidelijk, dat bij zeer velen onzer getrouwen de zoo licht een beetje vadsig-makende kerstge-
neugten — speciaal die van den welvoorzien-
disch — er niet in slaagden bij hen den drang naar „geestesontspanning door herseninspanning” te dooden. Integendeel, ze hebben zich met mannenmoed — dit geldt ook voor de dames — op het kerstboomprobleem geworpen en de meesten hunner zijn er ook werkelijk in geslaagd de opgave tot een goed einde te brengen.

In rebuschrift stond boven de puzzle de vingerwijzing aangegeven.

Begin bij den top en ga dan vervolgens in de richting van de wijzers van de klok alle takken van den kerstboom rond. Elke tak vormt door middel van wat er aanhangt, gelijk een rebus, een deel van den verborgen tekst. Stuur alleen de oplossing van 't kerstboomraadsel aan ons in.

Met deze inleiding in raadselschrift hebben de puzzelaars natuurlijk geen moeite gehad.

Toen men eenmaal wist, hoe met den geheimzinnigen kerstboom gehandeld moest worden, was het zaak de boodschap te ontcijferen, die de vindingrijke mevrouw Schrokkers in de kerstboomversiering tot uitdrukking gebracht had.

Zoo lazen we dan als volgt :

Komeet + , Kom, eet
Eend + egel + YK een degelijk
Kers + T + X kerstmaal
T + huis + bij thuis bij
Vrouw + & + kinderen, vrouw en kinderen,
Engel + ! + weesjongen Engel ! Wees
Maan — n + r + gelukshig —
s — h + k maar gelukkig
Das — s + t + jet +

hansworst dat je thans worst
puzzle — z + e + & peuzelen
kanarie + , + , & + ree + ds .. kan. Arie, en reeds
vrijster + K + bon — o + e + T vrijsterk bent
pop — p + je op je
maan — N + G maag

Arie Schrokkers las dus de volgende smeekbede van zijn vrouw :

*Kom, eet een degelijk kerstmaal thuis bij
vrouw en kinderen, Engel ! Wees maar
gelukkig dat je thans worst peuzelen kan,
Arie, en reeds vrij sterk bent op je maag.*

Al is dit poover Nederlandsch, het stond er, en het was pakkend genoeg, om Arie Schrokkers van zijn nuthuize en vegetarische plannen te doen afzien.

Overigens, mevrouw Schrokkers is steeds een beetje — laten we maar zeggen „nonchalant” met haar Nederlandsche taal geweest, hetgeen niet wegneemt, dat ze een bovenste beste huisvrouw is, getuige haar even geniaal gevonden als goed geslaagde krijgslist, om haar man met de Kerstdagen in huis te houden.

Maar nu weer de prijsvraag. Op pagina 23 van ons Kerstnummer hadden wij aangegeven, dat aan den ondersten tak rechts in plaats van een doorgestreepte n een dito n moest worden gelezen.

Enkele oplossers hadden deze rectificatie blijkbaar over het hoofd gezien, doch waren desondanks toch tot het goede resultaat gekomen.

Voorts waren er eenige inzenders, die ons — in tegenstelling met de in raadselschrift vervatte mededeeling — in plaats van de oplossing van het kerstboomraadsel, den ontcijferden tekst van het raadselschrift deden toekomen. Zij konden natuurlijk niet voor een prijs in aanmerking komen.

Wat nu de toekenning der prijzen betreft : het aantal binnengekomen goede oplossingen overtrof verre dat der beschikbaar gestelde prijzen.

Wij zagen ons dus genoodzaakt, het lot onder de inzenders van goede oplossingen de prijswinnaars te laten aanwijzen en ziehier dan de lijst der gelukkigen :

De tien prijzen van vijf gulden werden toegekend aan :

H. Bakker, Cambuursterpad 136, Leeuwarden.
H. Scholting, Hansenstraat 58, Leiden.
W. Noordam, Rhooenschestraat 11, Schiedam.
Mej. Christel Gitzels, Valkeburgerweg 111, Heerlen.
H. de Vries, Vesstraat, Den Helder.
H. v. Sloun, Willem II Singel 69, Roermond.
H. B. van Horsen, Lange Koestraat 39, Utrecht.
Mej. Rysdam, Hoge Morsweg 94, Oegstgeest.
G. Visser, Molukkenstraat 27, Haarlem (Noord).
Mej. v. d. Hoek-Gardenier, Smidsslop, Hekelingen.

Vierendertig prijzen van f 2.50 vielen ten deel aan de inzenders :

S. J. Woudstra, Dorpschelaan 188 a, Rotterdam Z.
I. Oudeboon, Gorontalestraat 20 I, Amsterdam.
B. G. Frederiks, Gr. br. grintweg 31, Tiel.
Wed. Jac. v. d. Ende-Meyburg, Dorpskade 5, Wateringen.
C. Joriasse, Lange Geere K 253, Middelburg.
A. J. den Hollander, Honthorststraat 76, Den Haag.
Mej. Nelly Janssen, Markt 21, Roermond.
Mej. J. Oorebeck, Oosterstraat 98, Vlaardingen.
As. Oudenaarden, Voorstraat 52, Lekkerkerk.
C. Dronkers, Poldermanstraat 4, Goes.
H. Mulders, Korte Bajonetstraat 20 b, Rotterdam.
L. Verhoeven, Theresialaan 56, Vught.
J. P. v. Schaik, Nobelstraat 5, Utrecht.
P. C. J. Redeker, Symonstraat 3, Scheveningen.
P. Ton, Oosthuizerweg 92, Noord-Beemster.
P. Mulder, Eiland 33, Zwolle.
H. A. v. Cranenburgh, Oostsingel 135, Delft.
G. Perlaems, Korenbeursstraat 19, Bergen op Zoom.
M. Kempens, Gr. Stokstraat 16, Maastricht.
C. v. Duren, Kamphuyzenstraat 44, Zaandam.
S. Theuns, Oleanderstraat 31 I, Amsterdam. N.
Wed. Cornelisse, Westhavendijk B 148, Wilhelminadorp, bij Goes.
T. Duiverman, Kaapstraat 228, Den Haag.
H. J. Siebelink, Dr. Huber Noodtstraat 22, Doetinchem.
Mevr. A. de Nie-v. Weeren, K. Rapenburg 10, Leiden.
F. Hendriks, Mantelplein 25, Den Bosch.
B. H. van de Werke, Palestinastraat 76 a, Rotterdam.
S. Hodselsmans, Veldpoort, Swahnen (L.).
H. H. Schipper, Elim. (Dr.).
Mej. Th. v. Delden, Bakenbergseweg 50, Arnhem.
C. D. Affourtit, Melkiaan 100, Velsen-Noord.
M. Lenards, Poppelmanslaan 29, Alkmaar.
J. Jansen, Zuidstraat 69, Domburg.
A. J. Verbokken, Lindelaan 101, Rijswijk. (Z.-H.).

Ten slotte ontvingen de volgende vijftientig puzzelaars elk een luxe-doos bonbons als troostprijs :

A. Bokkers van Deursen, Scheldestraat 133, Amsterdam.
K. v. d. Hazel, Leeghwaterstraat 134, Hilversum.
J. Peereboomsz, Buurt III No. 1 a, Marken.
Mej. C. Steeman, De La Reystraat 61, Haarlem-N.
Mevr. M. van Es-Wiersum, Speelhuyslaan 103, Breda.
A. v. d. Griend, Noordvliet z.z. 28 r., Maassluis.
Jac. Dorrepaal, Omedijk B 1, Zoeterwoude.
M. J. Meesters, Mr. Bakker, De Heer. (Steenbergen).
Mevr. v. Eyk de Lange, Korenlaan 13, Wassenaar.
M. ten Harmsen v. d. Beek, Hoogakkerlaan 17, Apeldoorn.
F. Eindhoven, J. Catslaan 45, Zeist.
W. Peekema, Draichtsterweg, Grouw. (Frl.).
Mevr. M. Tesselhoff-Balser, Zwaanstr. 42, Amersfoort.
G. Mulwyk, B 202, Giessendam.
Mevr. Slont, Gouwe 140, Gonda.
W. Schenk, v. Duylstraat 19, Rotterdam.
M. J. Loof, Pr. Hendrikstraat 6, Axel.
W. Slinkert, Batavierenweg 28, Nijmegen.
J. H. C. van Riet, v. Arenbergelaan 9, Voorburg.
Mej. Jeanne Bos, Antoniuslaan 31, Blerick.
Mej. Anna van Koevingen, Derde weg, Rilland-Bath. (Zeeland).
R. P. van Halm, Laagzijde 41, Schagen (N.H.).
N. Baas, Polderstraat A 501, Alblasserdam.
Mej. Alice v. Banning, Theresiastraat 86, Den Haag.
Th. van Lit, Hazenstraat 79, Valkenswaard. (N.Br.).

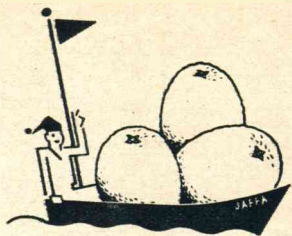
*De hoofdprijs ten bedrage van veertig
gulden viel ten deel aan :*

**Mevr. de wed. Oostendorp,
p/a Hopster, Oosterbekstraat 122, Almelo.**

**Voor de vijf prijzen, elk ten bedrage van vijftien gulden,
kwamen de volgende oplossers in aanmerking :**

H. Prunds, Madeliefstraat 4, Tilburg.
H. K. Geitenbeek, Noorderbeekstraat 133,
Den Haag.
J. Heyboer, Monnikendijk, Kattendijke (Zl.).

P. J. Berendrecht, Tuinderstraat 102, 4 x b.,
Rotterdam.
J. Kloosterman, Kijkduinstraat 7 III, Amsterdam.

*Hoe saprijker,
hoe beter!*

Let er daarom op, dat U Jaffa sinaasappelen krijgt. Want dit buitengewone fruit - groot, smakelijk en vol sap - uit de zonnige sinaasappelplantages van het Heilige Land, is er nu weer.

Het sap van Jaffa sinaasappelen is goed voor uw gehele gestel, 't houdt U gezond, frisch en opgewekt.

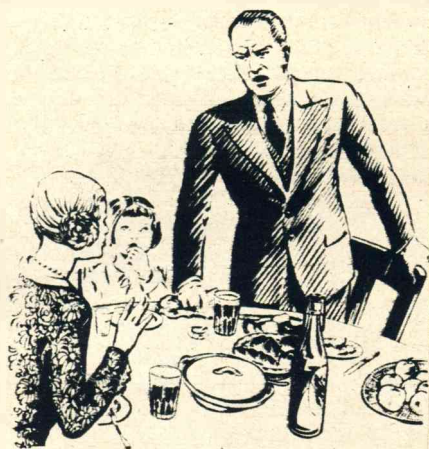
Vraagt dus voortaan die on-
overtroffen

Jaffa

SINAASAPPELEN
EN GRAPEFRUIT

*ze zijn
altijd saprijker!*

PALESTIJSCH PRODUCT

Geef niet de schuld aan
de keuken van Uw vrouw
HET IS UW MAAG

Een maag die slecht haar werk verricht, of een trage of bemoeilijkt spijsvertering, kan zenuwstoringen veroorzaken die U neerslachtig maken en indien gij U niet in acht neemt, kan de neurasthenie en droefgeestigheid die daardoor ontstaat niet alleen Uw leven vergallen, maar bovendien dat van Uw huisgezin en omgeving. Verwaarloos daarom Uw maag niet, en daar bijna alle aandoeningen der spijsvertering hun oorzaak vinden in overmatige aciditeit der maagsappen, dient zorg te worden gedragen dat een dergelijke toestand van aciditeit verdreven wordt door het gebruik van een alcalisch middel, zoals Gebismureerd Magnesium. Dit zuurwerend middel maakt vanaf de allereerste dosis het overmatig zuur onschadelijk, stuit de gisting van het voedsel en verzacht de geprikkelde vliezen der maag. Gebismureerd Magnesium doet de oprispingen, het gevoel van schroeijing, de maaguitzetting en alle bezwaren van dit orgaan, die het gevolg zijn van slechte spijsvertering, verdwijnen. Gebismureerd Magnesium is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.— per flesch of f 1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

**GEBISMUREERD
MAGNESIUM**

verzekert U een goede spijsvertering

PENSION MARIE LOUISE

TEGEN tien uur 's morgens bestijgt een klein, dik mannetje de trappen van een groot huis in westelijk Wenen. Puffend blijft hij op de eerste verdieping staan, buigt zich in het schemerdonker naar het naambordje op de linkerdeur. „Nifferik“, leest hij halfsluitend en rechts: „Opattke“. Dus nog hooger! Pffff!

Op de tweede verdieping wonen Schmittehen en Kubinke, ook niet goed.

Nou, dan nóg maar hooger! Hier staat op het bordje links de naam van den huiseigenaar: „Kapeller“ en rechts, daar hebben we 't! Rechts staat duidelijk met zwarte krullettertjes op het witte porcelein: „Filoda“. Het kleine, dikke mannetje blijft hijgend staan, veegt met een zakdoek over zijn hoofd en haalt dan voorzichtig een klein pakje te voorschijn uit den zak van zijn jas. „Mevrouw Marie Louise Filoda“. Dat klopt dus. Hij drukt krachtig op de bel.

Bedaard loopt mevrouw Filoda op haar vilten pantoffels naar de voordeur, opent deze op een kier en zegt niet bijster vriendelijk: „Wat wenscht u?“

„Ik wensch u geluk.“ zegt het kleine dikke mannetje glimlachend. „U bent toch mevrouw Filoda?“

„Kunt u niet lezen? Wie zou ik anders zijn? Het staat duidelijk genoeg op de deur!“ Dit alles klinkt niet erg innemend, maar zoo ongeveer is de toon, waarop mevrouw Filoda onbekenden aanspreekt.

„Dan is het in orde,“ zegt de bezoeker, „ik heb iets voor u!“

Hij overhandigt mevrouw Filoda een klein pakje, waarvan de buitenkant niets van den inhoud verraadt. Er zouden een paar kousen in kunnen zitten of een half pond gekookte ham.

Mevrouw Filoda neemt het pakje aarzeland aan en bekijkt het eenigszins wantrouwend.

„Van wien komt dat?“ vraagt ze.

„Dat... dat doet er op het oog en blik niet toe.“ zegt de man.

Hij licht even zijn zwarten bolhoed op en zijn kogelronde figuur daalt met opmerkelijke snelheid de trap af.

Mevrouw Filoda blijft nog een oogenblik besluiteloos staan, dan doet ze de deur van binnen op slot en keert hoofdschuddend in de keuken terug. Wie stuurt haar iets — wat heeft dat te beteken? Mevrouw Filoda is acht-enveertig jaar; ze heeft geen gemakkelijk leven achter den rug — aan wonderen gelooft ze niet! Wat is dit dus voor malligheid?

Ze maakt het touwtje los en vouwt het papier open. Het eerste wat ze ziet is een bankbiljet van honderd schilling. En dan nog een, en nog een! De gehele inhoud van het pakje bestaat uit bankbiljetten van honderd schilling!

Waar komen die zoo plotseling vandaan? Dit mogen we u nog niet verklappen. — U hebt zooveel een gedeelte gelezen van een premieboek uit de bekende serie van de Hollandsche Bibliotheek, getiteld:

PENSION MARIE LOUISE
door Walter Sawitzky.

Wij zijn er van overtuigd, dat aan de reeks romans, die door de Hollandsche Bibliotheek reeds in zoo groote verscheidenheid is uitgebracht, een werk is toegevoegd, dat gerust een „schlager“ genoemd mag worden. Het is even rijk aan inhoud als het pakje, dat mevrouw Filoda overhandigd werd!

Wij raden u daarom ten sterkste aan, dit spannende en geestige boek bij onzen bezorger, agent of aan ons hoofdkantoor te bestellen.

De prijs in gewone uitvoering bedraagt 17½ cent, en in luxe-prachtband 70 cent.

Een nieuwe ontdekking tegen

RHEUMATIEK

Een wonderbaarlijke Zuid-Amerikaansche plant, die, wanneer men er een drank van bereidt, giftige urinezuren afvoert.

Deze Advertentie is speciaal gericht tot die mannen en vrouwen, die talrijke middelen tegen Rheumatiek hebben aangewend en er niet de minste verlichting bij vonden.

Indien u bij alle soortgelijke middelen geen baat

vond, schrijft dan aan mijn hieronder genoemden vertegenwoordiger. Zonder aan eenig ander middel afbreuk te willen doen, kan ik uit eigen ondervinding verzekeren, dat het U hier aangeboden middel buitengewoon doeltreffend is tegen rheumatiek.

Deze opmerkelijke remedie is een drank, welken men maakt van de blaadjes van een tropische plant, genaamd HERVEA en U kunt den drank even gemakkelijk thuis maken als koffie of thee.

Ge voelt onmiddellijk verlichting, met den dag sterker waarneembaar, en ten slotte blijvend! Dagelijks ontvang ik tevredenheidsbetuigingen.

Onmiddellijke en blijvende verlichting.

Gebruik iederen morgen dezen drank, welke bovendien zeer aangenaam is en het vastzetten van nieuwe zuren in het organisme voorkomt.

Dit is juist de reden, waarom vele middelen tegen Rheumatiek en Jicht falen, ofschoon ze een moment verlichting geven. Wat het voor mij in enkele weken gedaan heeft, kan het ook voor U doen, indien ge slechts een ernstige proef wilt nemen. Zond eenvoudig Uw naam en adres aan mijn hieronder genoemden vertegenwoordiger en ge ontvangt omgaand gratis een voldoende hoeveelheid voor een proef. Wanneer ge verbetering waarneemt, zal U een nieuwe hoeveelheid tegen billijken prijs worden toegezonden. Schrijft aan: G. Lindner & Co., Alleen-vertegenwoordigers voor Hervea in Nederland Singel 115, afd. 17, Amsterdam (C.).

**GRATIS
PROEF**

**Kindje verkouden?
Inwrijven met
Vicks, Moeder!**

Vicks is geen inwendige medicijn, die de maag van Uw kindje kan bederven en het lastig maakt. Vicks is een verdampende zalf, die de verkoudheid direct van twee kanten bestrijdt. Op borst en keel gewreven verdampst Vicks en de geneeskrachtige dampen worden direct naar de ontstoken luchtkanalen ingeademd. Gelijktijdig werkt Vicks door de huid als een ouderwetsch papmiddel, maakt het slijm los en geeft daardoor onmiddellijk verlichting. In de meeste gevallen is de verkoudheid al in één nacht genezen.

**VICKS
VAPORUB**

**15 FEBRUARI VALT
DE BESLISSING!**

*Dan wordt uitgemaakt, of
ook gij - als abonné van ons
blad in onze registers in-
geschreven - een der dui-
zend gelukkigen zult zijn
bij de verdeling van*

5000 GULDEN

voor de abonné's van Panorama

Eugen Krizsat:

Toen de zon ten laatste aan de kim verrezen was, begaf Panoff zich met de vrouwen, door een trommelslager begeleid, naar 't vijandelijke kamp.

EEN ROMANTISCH LEVEN

Graaf Benjowsky: hartenbreker, samenzweerder en banneling

SLOT

MORITZ AUGUST was tegen de reuzenkracht van den Rus niet opgewassen. Het scheurde hem voor de oogen en hij geloofde, dat z'n laatste oogenblik geslagen had, toen Panoff, door de schoten van den gouverneur uit het venster opmerkzaam geworden, de kamer binnenstootte. Hij trachtte de vechtenden te scheiden, doch de gouverneur schudde hem ruw van zich af, zonder z'n greep ook maar even te verslappen. Ten einde raad boorde hij z'n degen in Nilow's rug.

De gouverneur zonk levenloos ter aarde.

„We hebben geen moment te verliezen,” schreeuwde Panoff den graaf in 't oor, die met ontzetting naar het lijk van Nilow staarde. „De kozakken kunnen elk oogenblik een aanval tegen de vesting ondernemen.”

Beiden ijlden naar de borstwering. Een groote troep kozakken rukte moedig tegen de vesting op. Snel verzamelde Windblatt z'n manschappen. Slechts enkele bannelingen bleven de kazematten, die inmiddels afgesloten waren, bewaken. De kozakken vielen dapper aan, maar hun aanval mislukte, omdat ze tegen de kanonnen en geweren der belegerden niet bestand waren. Bovendien ontbrak het hun aan behoorlijke leiders en stormwerktuigen. Met bebloede koppen trokken de soldaten in de duisternis terug.

Aan Benjowsky's kant waren vier man gesneuveld en vijf licht gewond, terwijl de regeeringstroepen zware verliezen geleden hadden.

Krustieff deed het voorstel, de bewegingen van den vijand gedurende den nacht te observeren. „Het is van 't hoogste gewicht, dat we weten wat

er in de stad gebeurt.” En hij bood zichzelf als verkenner aan.

De graaf liet hem met twee andere vrijwilligers vertrekken; eenige uren later kwamen ze ongedeerd maar zeer bekommerd terug.

„De kozakken hebben den hetman bevrijd,” wist Krustieff te vertellen, „en morgen zal hij de vesting in alle vroegte probeeren te heroveren. Hij heeft alle weerbare mannen van Bolscherezk in 't geweer gesteld en hen op een plateau ten noorden van de vesting verzameld. Meer dan achthonderd man staan thans onder de wapenen. Ze zijn op 't oogenblik bezig stormwerktuigen te vervaardigen voor morgenochtend. Verdere bijzonderheden over de plannen van den hetman zijn we niet te weten gekomen.”

Benjowsky overlegde lang wat hem te doen stond; dan beval hij iedereen, behalve de schildwachten, naar de binnenplaats der vesting te gaan, waar hij een toespraak zou houden.

„In de uren die nu komen,” zoo wendde hij zich tot zijn toehoorders, „zal over ons lot besloten worden. Slechts twee mogelijkheden staan voor ons open: de vrijheid of de dood. Van den hetman kunnen we geen genade verwachten! Ik ken maar één uitweg, maar daarvoor is noodig, dat we snel en handelend optreden. De stad Bolscherezk is door alle mannen verlaten. De hetman heeft hen in naam der keizerin opgeroepen en zal ons morgen met een onverwinnbare overmacht aantasten. Deze aanval mag in geen geval plaats hebben. Ik gelast nu, dat dertig van u naar de stad gaan en de vrouwen, die onbeschermd achtergebleven zijn, naar de vesting brengen. Zorg er vooral voor, dat ge rustig en voorzichtig te werk gaat, want als dit

plan mislukt, zijn we reddeloos verloren!”

De bewoners van Bolscherezk waren na den opwindenden dag allen in diepen slaap verzonken. De rebellen overvielen het stadje van vier kanten tegelijk. Niemand durfde zich tegen het driest geweld der bannelingen te verzetten. Grijsaards en kinderen werden in groote loodsen opgesloten. In zeer korten tijd waren de vrouwen op een grooten hoop bij elkaar gedreven, en werd de lange stoet, aan alle kanten door gewapende opstandelingen omringd, naar de vesting geleid. De overval was schitterend geslaagd, zonder eenig rumoer of bloedvergieten.

Benjowsky beval de gevangenen in de vestingskapel op te sluiten. Vervolgens liet hij rondom de kapel reusachtige brandstapels bouwen. De kozakken die in de kazematten opgesloten zaten, moesten onder toezicht der rebellen overal hont en andere licht ontvlambare materialen aansleepen, waarmede de brandstapels werden opgehoogd. Deze mijten werden met teer begoten, zoodat de kapel in enkele oogenblikken in brand kon worden gestoken.

Panoff had deze voorbereidingen met leede oogen aangezien. Kort voor het aanbreken van den morgen begaf hij zich naar Benjowsky.

„Wat heb je feitelijk met de vrouwen voor?” vroeg hij tamelijk kortaf. „We zijn van je bedoelingen wat huiverig geworden. We willen niet, dat den vrouwen eenig kwaad geschiedt. Dan laten we ons liever met den knoet dood ranselen!”

„'t Leven der vrouwen is geen oogenblik in gevaar. We moeten den vijand in den waan trachten te brengen, dat we tot de ergste gruweldaden in staat zijn. Wacht maar kalm af, wat er gebeuren gaat!”

Omstreeks vijf uur in den morgen betrad de graaf met Panoff het kerkgebouw. Op dreigenden toon vertelde hij de vrouwen, dat de rebellen de kerk zonder aarzelen in brand zouden steken, indien de kozakken tot den aanval mochten overgaan.

Het jammerlijk geschrei der angstige vrouwen klonk tot ver buiten de vesting. Dan koos hij onder haar twaalf der welbespraaktsten uit, die de harde gemoederen der mannen door tranen en vrees tot zachtheid moesten stemmen. Toen de zon ten laatste aan de kim verrezen was, begaf Panoff zich met de vrouwen, door een trommelslager begeleid, naar het vijandelijke kamp. Benjowsky had hem een

brief meegegeven, dien hij aan de kozakken moest voorlezen.

„We weten dat ons leven u geen halfje waard is,” schreef de graaf, „doch zoodra er één schot tegen de vesting gelost wordt, steken we de kerk met de vrouwen erin in brand. We eischen, dat jullie je wapenen oogenblikkelijk weggooit en ongewapend voor de poort van de vesting verschijnt. Wij van onzen kant verplichten ons het schiereiland binnen een maand voor altijd te verlaten en geen uwer het minste kwaad te berokkenen. Wacht niet te lang met jullie antwoord! Wij zenden dezen brief om negen uur en als onze voorwaarden na een uur tijds niet ingewilligd zijn, zetten we den rooden haan op het dak van het kerkgebouw.”

Benjowsky liet dit ultimatum door de voor-naamste bannelingen onderteekenen en gaf het daarna aan Panoff. Zenuwachtig liep hij op de binnenplaats heen en weer, tot Panoff zou zijn teruggekeerd. Zouden de kozakken voor z'n bedreiging zwichten? Of zou de hetman erin slagen hun vrees weg te praten? Allemaal vragen, die voorloopig onbeantwoord moesten blijven.

Een uur was voorbij gegaan. Klaarblijkelijk aarzelden de kozakken de condities van den graaf te aanvaarden. Om den vijand de moeilijke beslissing wat te vergemakkelijken, gelastte hij, een der met teer begoten brandstapels voor den kerkmuur vlam te doen vatten. Een dichte rook steeg omhoog. De vrouwen in de kerk geloofden, dat de graaf z'n dreigement ten uitvoer ging brengen en begonnen hevig te gillen.

Weldra kwam een der wachten op de borstwering hem zeggen, dat de kozakken op den berg met lange stokken en bonte lappen zwaaiden, ten teken dat ze zich overgaven. Spoedig zag men een groot aantal kozakken naar de vesting snellen. Bijna ademloos bleven ze buiten de poort staan en schreeuwden, dat hun kameraden met de gestelde voorwaarden accoord gingen. De geheele militaire macht van Bolscherezk zou binnen een uur ongewapend voor de palissaden der vesting aantreden.

De ondraaglijke spanning, waarin de bannelingen uren achtereen verkeerd hadden, was ten laatste verbroken en verheugd zagen ze elkander aan — ze waren gered! In machteloze woede verzamelde de overwonnen schare van den hetman zich voor de vestingpoort. De graaf zocht er de officieren voorzichtigheidshalve uit en sloot hen in de kazematten op. Een twintigtal kozakken moest de weggeworpen wapens van het plateau halen en naar de vesting brengen, welke voortaan op straffe des doods door geen enkelen inwoner van Bolscherezk betreden

mocht worden. Daarna werden de vrouwen in de kerk vrijgelaten.

Eerst thans kon de graaf aan de familie van den gouverneur denken. Hij viel voor mevrouw Nilow op de knieën en betuigde haar z'n onschuld aan den dood van haar man. Tevergeefs trachtte hij de wanhopige vrouw te troosten: hij beloofde haar zelfs Afanasia met zich mee naar Europa te nemen en bij een bevriende familie onder te brengen, doch ze scheen de betekenis zijner woorden niet te kunnen begrijpen en bleef hem aldoor maar strak aankijken. Moritz August liet eenige vrouwen uit Bolscherezk komen, die haar in deze kommervolle omstandigheden ter zijde moesten staan.

Nu ze de kozakken onwapend hadden en in het bezit der vesting waren, konden de bannelingen hun vertrek rustig voorbereiden. Bolscherezk en daarmede geheel Kamschatka was hun in handen gevallen. Benjowsky legde beslag op de korvet „St. Peter en Paul”, waarmede hij eens van Ochotsk naar Bolscherezk gereisd was, en begon haar zeilree te maken. In het archief van Bolscherezk vond hij belangrijke gegevens over het noordelijk gedeelte van den Stillen Oceaan, die door den gouverneur ten behoeve van de keizerlijke regeering verzameld waren — hij liet het opruimen en naar het schip overbrengen. De staatskas van Kamschatka werd veilig aan boord geborgen; kostbare pelzen, mondvoorraad, ruilmiddelen en allerlei soorten wapens vulden het ruim. Uitgezonderd de graaf, kon niemand met het kompas, de meet-instrumenten of de zeekaarten omspringen; een zware verantwoordelijkheid rustte op z'n schouders, doch hij geloofde stellig, dat z'n geluk hem ook ditmaal tijdens de lange reis naar Europa, dwars over den aardbol, niet in den steek zou laten.

Het beeld zijner lieflijke vrouw zweefde hem gedurig voor oogen, en hij wist, dat het verlangen naar haar en zijn kind hem bovenmenselijke krachten zou verleen, om de moeilijkste hindernissen te kunnen overwinnen.

Het gerucht van den geslaagden opstand had zich in korten tijd door geheel Kamschatka verspreid. Elken dag meldden zich uit de meest afgelegen plaatsen bannelingen, die zich bij den troep van den veroveraar van Bolscherezk wenschten aan te sluiten. Allen moesten Benjowsky trouw en gehoorzaamheid zweren en werden dan in het gezelschap opgenomen. Acht zijner beste vrienden kregen toestemming te trouwen en hun vrouwen op het schip mee te voeren. De graaf had mevrouw Nilow toegezegd, dat Afanasia hem naar Europa mocht ver-

gezellen en hij wilde z'n belofte in ieder geval gestand doen. Echter had hij haar eerst over z'n familie zaken ingelicht. Hij zei haar heel graag te mogen lijden, maar dat hij z'n hart aan vrouw en kind in Hongarije verpand had. In dat opzicht kon ze niets van hem verwachten. De verschrikkelijke gebeurtenissen der laatste dagen hadden het arme meisje voor nieuwe tegenslagen onverschillig doen worden. Ze zag er bleek en afgemat uit.

„'t Kan me allemaal niets meer schelen,” zei ze bedroefd. „Ik heb zoo vast in je geloofd en zie 'ns, hoe bedrogen ik ben uitgekomen! Je huichelde liefde voor mij en stond zelfs toe, dat vader onze verlovings officieel bekend maakte. En waarom? Om je van de staatsgeheimen op de hoogte te stellen en daarmee je voordeel te doen. Hoe vreeselijk heb ik mij in je vergist! Er blijft mij niets anders over dan in een klooster te gaan. Neem me alsjeblief met je mee hier vandaan, waar mij iedere steen en ieder voorwerp aan m'n ineengestorte verwachtingen en m'n verwoeste jeugd herinneren, en waar mij iedere vrouw en ieder kind met openlijken spot en haat in 't gezicht uitlachen.”

Z'n pogingen het vertwijfelde meisje te troosten waren vergeefs. De makkers van den graaf eischen, dat Stepanoff wegens verraad zou worden terechtgesteld, maar Benjowsky weigerde beslist zulk een vonnis uit te spreken.

„De hemel heeft Stepanoff's euveldaad in een zegen veranderd,” beweerde hij. „God was ons genadig en wij moeten daarom jegens Stepanoff vergevingsgezind zijn.”

Op zijn nitdrukkelijk bevel werd de verrader in vrijheid gesteld en door de overige samenzweerders verder ongemoeid gelaten. Hij zwoer bij alles wat hem lief en heilig was, nooit meer iets tegen den graaf te zullen ondernemen en smeekte z'n vroegere vrienden hem op de „St. Peter en Paul” te laten meevaren.

Graaf Benjowsky aanvaardt de terugreis

Eindelijk was alles voor het vertrek gereed. Om de afvaart eenigermate te bespoedigen, had de graaf een aantal inheemse arbeiders op de korvet aan het werk gesteld. Ze werden voor hun diensten rijklijk uit de staatskas betaald. De bemanning der „St. Peter en Paul” bestond uit 87 mannen en vrouwen. Op den dag van het vertrek liet Benjowsky door den metropoliet van Bolscherezk aan boord een godsdienstoefening houden en de bannelingen zwoeren nogmaals, z'n bevelen tijdens de reis stipt te zullen opvolgen. De graaf had aan de lading bijzonder veel zorg besteed. Ze zag er als volgt uit:

2 kanonnen; 2 houwitsers; 2 mortieren; 120 geweren met bajonetten; 80 sabels; 120 pistolen; 1600 pond buskruit; 500 pond kogels; 800 pond gezouten vleesch; 1200 pond gezouten visch; 200 pond suiker; 1400 pond walvischtraan; 500 pond thee; 4000 pond meel; 40 pond boter; 113 pond kaas; 120 granaten; 900 kanonkogels; 100 pond zwavel; 500 pond salpeter; 36 tonnen met water en 126 kisten met kostbare pelzen.

Den 11en Mei 1771 zeilde de korvet „St. Peter en Paul”, geheel zeewaardig, de haven van Bolscherezk uit en waagde zich moedig in open zee.

Den 21sten September 1771 vertoonde zich in de haven van Macao aan de Chinese Zuidkust een merkwaardig schip, dat in de stad een geweldige opwinding veroorzaakte. Het vreemde uiterlijk van het schip en zijn bemanning rechtvaardigde alleszins de nieuwsgierigheid der bevolking. De door wind en regen verbleekte scheepsplanken en het gehavende takelwerk getuigden van een lange, vermoeiende reis. Nog nooit had men een schip van deze eigenaardige constructie in de haven van Macao aanschouwd. De uitgemergelde zeelieden met hun lange haarden en zonderlinge kleeding wekten den lachlust maar ook de deernis der bewoners op. De naam van het schip kon niemand ontfijferen — de letters schenen schots en scheef door elkaar te staan. Het waren Russische letterteekens. Iemand, die de taal machtig was, zou gelezen hebben „St. Peter en Paul”.

Hij geloofde, dat z'n laatste oogenblik geslagen had, toen Panoff de kamer binnenstootte.

„Ziedaar je jongen, Moritz August,” zei ze en ze wees op het kind.

Ridder Ignatio van Saldagna, de Portugeesche gouverneur van Macao, ontving den graaf zeer vormelijk. Men had hem reeds van de aankomst van het zwaar gewapende schip verwittigd en naar de beschrijving, die men hem van de bemanning gegeven had, meende hij in den persoon van den graaf een vermetelen kaperkapitein te moeten zien. De spannende geschiedenis, welke de vreemdeling hem te vertellen had, deed hem alras van opinie veranderen. De graaf gaf hem een uitvoerig verslag van zijn verbanning naar Kamschatka, de verovering van Bolscherezk en de gewaagde vlucht naar Europa. Na een verschrikkelijke reis, welke vijf maanden geduurd had, waren ze eindelijk te Macao aangekomen. Als door een wonder was de korvet „St. Peter en Paul” aan den ondergang ontsnapt. Op verlangen van z'n vrienden had de graaf eerst getracht via de Beringzee Europa te bereiken. Ontzaglijke ijsvelden en zware sneeuwstormen hadden hun het onmogelijke van deze heldhaftige poging al spoedig doen inzien. Nabij de Aleoetische eilanden geraakte men uit den rechten koers. Op de Koerillen moest het schip gekalfaat worden. Het had weinig gescheeld, of de vijandig gezinde Japaners van het eiland Yego hadden hen toen afgemaakt. Vervolgens ontdekten ze, dat een der Lioe-Kioe-eilanden door een katholiek priester was bekeerd; de bewoners waren allervriendelijkst en hielpen hen wat ze konden. Afanasia verzocht hem, haar op dit wonderschoone eiland te willen afzetten. Ze zag op tegen de ontberingen van de maandenlange reis en wenschte niets liever dan hier achter te blijven. Benjowsky voldeed gaarne aan dit verzoek en stelde haar met nog eenige bannelingen, die de rest van hun leven op het eiland wilden doorbrengen, onder de bijzondere bescherming van den geestelijke. Na het vertrek waren ze wederom door een woeden storm overvallen, welke hen dagenlang in een tegenovergestelde richting had voortgezweept. Toen ze de aangerichte schade op Formosa wilden herstellen, moesten ze hals-over-kop de vlucht nemen, anders hadden de bloeddorstige inboorlingen hen tot den laatsten man vermoord. En nu waren ze ten laatste, uitgehongerd en vermoeid, Macao komen binnenvaren. Ten bewijze, dat hij de waarheid sprak, had Benjowsky eenige documenten uit de archieven van Bolscherezk meegenomen, die hij aan den gouverneur voorlegde. Tevens bood hij hem een prachtig berenvel ten geschenke aan. Bij het afscheid reikte Saldagna hem hartelijk de hand en zei, dat de bannelingen op den steun en de sympathie der Portugeesche regeering mochten rekenen. Hij gaf hem toestemming eenige huizen in de stad te huren, waar de vluchtelingen tijdens hun verblijf in Macao mochten wonen, zorgde voor de noodige passen en vereerde hem zelfs met een sierlijk costuum uit z'n eigen garderobe.

Deze kwartieren werden reeds den volgenden dag betrokken. Dadelijk begon men de lading van de „St. Peter en Paul” te lossen. Dingen, die niet

absoluut van noode waren, zooals instrumenten, wapens en gereedschappen, benevens de kostbare pelzen, werden publiek verkocht. De opbrengst werd door Benjowsky op gelijkmatige wijze onder de bannelingen verdeeld. Deze vrijgevigheid van den graaf was voor velen noodlottig. De uitgehongerde Russen, thans rijkelijk van geld voorzien, stortten zich gretig op de genoegens der stad. Maanden achtereen hadden ze aan versch voedsel gebrek geleden en nu kende hun vraatzucht geen grenzen meer. Ze aten alles wat men hun voorzette. De gevolgen dezer onmatigheid deden zich reeds denzelfden avond gelden: allen werden zwaar ziek en negentien hunner moesten hun gulzigheid met den dood bekopen.

Benjowsky en Windblatt hadden een gemeenschappelijke woning gehuurd. De verkoop van het schip viel den graaf het zwaarst: hij voelde zich innig met de „St. Peter en Paul” verbonden; de aanwezigheid van de korvet in de haven van Bolscherezk was hun bevrijding geweest, talrijke gevaren hadden de schepelingen ernee doorstaan en nooit had het hun op een kritiek oogenblik in den steek gelaten. Het nieuws van Benjowsky's avontuurlijke tocht drong al gauw tot de scheepvaartkantoren der stad door. Zoowel de Engelschen als de Hollanders wilden de scheepspapieren van Benjowsky tegen een hoog bedrag overnemen om er later hun voordeel mee te doen, maar de graaf wees hun aanbiedingen van de hand en weigerde eveneens een goed betaalde betrekking op een der handelskantoren van Macao te accepteren. Hij kende slechts één verlangen — zoo spoedig mogelijk naar Europa te kunnen vertrekken.

Op zekeren dag kreeg hij bezoek van zijn ouden vijand Stepanoff. De man kwam onaangezien binnenvallen en zei lompweg:

„We eischen, dat je de scheepspapieren aan de Engelschen verkoopt voor den prijs, dien zij geboden hebben. Per saldo zijn we allemaal deelgenooten en hebben dus recht op een gedeelte der opbrengst.”

Benjowsky joeg den ondankbaren kerel het huis uit. Daar Stepanoff zich op verdachte wijze in de omgeving zijner woning bleef ophouden, vermoedde hij, dat de Engelschen hem hadden omgekocht. Hij nam z'n aantekeningen uit de ebbenhouten cassette, waarin hij ze bewaarde, en bracht ze naar z'n voornaamsten beschermer, Mgr. Le Bon, den bisschop van Macao. Deze sloot ze voor hem weg op een veilige plaats.

Z'n vermoedens bleken wel degelijk gegrond te zijn. Toen Benjowsky en Windblatt eenige dagen later van een bespreking op het Fransche scheepvaartkantoor thuis kwamen, waar ze over passage naar Europa onderhandeld hadden, was de cassette verdwenen alsmede het geld, dat hij in een kast verborgen had.

Benjowsky deed onmiddellijk aangifte van den diefstal — doch Stepanoff was nergens meer te vinden. Hij was er met twaalf andere samenzweerders vandoor gegaan, die altijd het volste vertrouwen van den graaf genoten hadden.

„'t Ergste, dat ik in m'n leven moet ondervinden,” wendde de graaf zich tot Windblatt, „is wel, door vrienden verraden en... bestolen te worden. Van Stepanoff had ik 't kunnen verwachten, maar dat de anderen mij nog eens van m'n laatste centen zouden berooven, had ik nooit durven denken. Ik zou mij ervoor geschaamd hebben hen tot zooiets in staat te achten.” En tranen van spijt en teleurstelling welden in z'n oogen op.

Stepanoff was met z'n medeplichtigen in dienst van een Hollandsche maatschappij getreden. Toen de Hollanders evenwel bemerkten, dat ze hun plichten uit onkunde en luiheid verwaarloosden, weigerden ze het overeengekomen loon te betalen —

allen kwamen te Batavia op ellendige wijze om het leven.

Graaf Benjowsky scheepte zich met het overschot zijner getrouwen op het Fransche schip „Le Dauphin” in en bereikte zonder verdere avonturen Frankrijk.

Zeventien leden van de bemanning der „St. Peter en Paul” keerden naar Rusland terug. Ze werden door keizerin Katharina begenadigd.

Toen Moritz August te Havre aan wal stapte, was hij vrijwel zonder middelen. Z'n gansche vermogen bestond uit een zwarte, ebbenhouten cassette, welke z'n reisaanteekeningen en een paar Chineesche kunstwerken bevatte.

Per extra-post ijldde hij naar Parijs. Hij vermoedde, dat z'n oom alle gewenschte inlichtingen omtrent vrouw en kind kon verschaffen. Zonder veel moeite gelukte het hem z'n paleis te vinden. Een koortsachtige opwinding maakte zich van hem meester, toen de postkoets voor het pompeuze gebouw stil hield. Nauwelijks had een lakei hem aangediend, of z'n oom verscheen in het trappenhuis. Hij staarde Moritz August sprakeloos aan, alsof hij een wezen uit een geheel andere wereld voor zich zag en het dunrde geruimen tijd, voordat hij in dezen door de zon bruingebranden jongeman, met de verweerde gelaatstreken en groote bruine oogen, z'n verloren gewaanden neef herkende. Maar dan sloot hij hem hartelijk in z'n armen en stamelde blijde woorden van begroeting.

Hij nam hem mee naar z'n kabinet en stelde hem met bevende stem talrijke vragen. „Wat is er met je gebeurd, waar heb je al dien tijd gezeten en waar kom je vandaan, kwajongen die je bent! Toen je zoo plotseling verdwenen was en Prohaschka na allerlei uitvluchtjes vertellen moest, dat je je bij de Poolsche opstandelingen had aangesloten, was je vrouw van verdriet en ellende de wanhoop nabij. We hebben overal naar je gezocht — doch tevergeefs. Ik heb naar Konstantinopel, Petersburg en Moskou koeriers gezonden — heel Polen laten doorkruisen — zonder succes. Geen spoor hebben we van je kunnen ontdekken.”

„Waar is Anna?” onderbrak de graaf hem ongeduldig. „Wat is er van haar geworden? Hoe is ze dezen vreeselijken tijd te boven gekomen?”

„Je zult je nieuwsgierigheid toch nog even moeten bedwingen!” antwoordde de oude heer, met een eigenaardigen blik in de oogen. „Eerst zul je me vertellen, wat er met je gebeurd is. Neen... je kunt je die moeite heusch wel besparen. Ik zeg geen woord, voor ik de heele geschiedenis gehoord heb. Je hoeft je nergens druk over te maken; ze leeft en 't gaat haar buitengewoon goed.”

De oude heer riep een dienaar naar binnen, gaf hem fluisterend eenige bevelen en toen moest Moritz August met z'n verhaal aanvangen. Z'n oom viel hem geen enkelen keer in de rede, hij schudde nu en dan ongeloofig het hoofd of ging in de kamer op en neer loopen, om z'n agitatie te verbergen.

Nadat Benjowsky het relaas zijner zwerftochten verteld had, smeekte hij z'n oom hem over het lot zijner vrouw niet langer in het onzekere te laten.

„U moet vandaag nog een boodschapper naar Zips sturen om Anna te zeggen, dat ze zoo spoedig mogelijk naar Parijs komt!”

„Ga maar 'ns met me mee!” zei de oude oom lachend. En hij nam hem vriendelijk bij den arm.

Met sidderende hand opende hij een deur en plotseling stond Anna voor hen. Juichend vloog ze den graaf om den hals. De oude heer verwijderde zich onhoorbaar en veegde in den corridor heimelijk een paar tranen uit de oogen.

Het oogenblik, waarnaar Moritz August zoo vurig verlangd had, was gekomen; het doel, waarnaar hij zoo lang gestreefd had, was bereikt — hij bedekte het gezicht en de handen zijner vrouw met kussen en drukte haar hevig ontroerd tegen zich aan.

Anna was, nadat zij de eigenlijke voornemens van haar man ontdekt had, en maand na maand verstreek, zonder dat Benjowsky terugkeerde, naar Parijs gereisd. Ze hoopte door de uitgebreide relaties van z'n oom iets naders omtrent het lot van haar man te weten te komen.

„Nooit laat ik je weer van mij weggaan!” fluisterde zij. „Ik wil liever alles met je verduren, dan alleen achter te blijven.”

„En het kind, Anna?” vroeg hij teeder.

Anna nam zijn hand en bracht hem in haar slaapvertrek. In een wit bedje sluimerde een bolwangig, bruin gelokt knaapje. „Ziedaar je jongen, Moritz August,” zei ze en ze wees op het kind.

EINDE

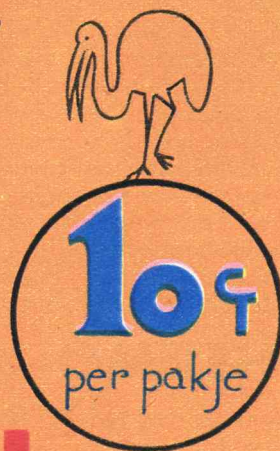
IBIS

SHAG

Een zeer lichte melange
voor pijp en sigaretten.
De smaak van een
Amerikaansche sigaret.

- Met IBIS SHAG moet men zijn pijp uiterst luchtig stoppen. IBIS SHAG is dan zelfs lichter dan gewone rooktabak.
- Met een pijp IBIS SHAG doet men veel en veel langer dan met een pijp gewone Hollandsche rooktabak. Daarom is IBIS SHAG zoo voordeelig.
- Maakt Uw pijp geregeld schoon en rookt bij voorkeur uit een pijp met kleine kop.

DOBBELMANN

lekker... man!

Alles was me teveel...

Vroeger werd mijn leven vergald door geregeld terugkerende pijnen. Ik aanvaardde deze als een noodzakelijk kwaad. Eindelijk ging ik naar mijn dokter, die mij Kalzan voorschreef, omdat de moeilijkheden een gevolg waren van een tekort aan mineralen. Door het gebruik van Kalzan, dat dit tekort aanvult, kwamen de pijnen niet meer terug. Door ook Kalzan te nemen zullen de geregelde pijnen Uw leven niet meer verstoren.

KALZAN

HET CALCIUM NATRIUM VOEDSEL

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE APOTH.
EN DROGISTEN IN TABLET- OF
POEDERVORM VANAF FL. 1,25

THERMOGÈNE

WARMTE-OPWEKKENDE, PIJNSTILLENDE WATTEN

tegen
**HOEST-KEELPIJN-GRIEP-SPIT
RHEUMATIEK-ZENUWPIJNEN
STEKEN in de ZIJ**

Thermogène ontwikkelt een weldadige warmte, die den bloedsomloop bevordert en onmiddellijk een eind maakt aan de congestie, die verkoudheid, pijn en stijfheid veroorzaakt. Leg een vel Thermogène op de pijnlijke plek en U kunt Uw dagelijksche bezigheden normaal blijven verrichten.

Doozen à 35 en 55 cent

HET THERMO-KURAS

Voor hen, die Thermogène gebruiken bij aandoeningen der luchtwegen, waarbij het niet nodig is het bed te houden, hebben wij het Thermo-Kuras vervaardigd. Het bestaat uit twee vellen onzer watten, die op hydrophile-gaas genaaid zijn, en is zoodanig gevormd, dat het rug en borst bedekt. Verstelbare banden en gespen maken het voor elke lichaamsgrootte geschikt. Voor hen, die zeer vatbaar zijn voor verkoudheid en bronchitis, is het Thermo-kuras een onmisbaar kleedingstuk en het doelmatigste middel ter voorkoming van alle ziekten, die door vocht en koude worden veroorzaakt.

THERMO-KURAS

f. 1.¹⁰

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten

THERMO-KURAS

DE LIEFDE VREEST NIET....

Vervolg van pag. 23

bijvoorbeeld en den dennenscheerder; maar ik denk wel, dat onze vergiften Mithan 2 en Titan 37 effect zullen hebben."

"Dan moeten we dat zoo gauw mogelijk doen." De regeerings-president liep onrustig heen en weer.

"Er zijn al twee vliegtuigen ontboden," antwoordde Ackermann. "Die moeten al onderweg zijn naar Allenstein." Hij keek op de kaart. "Maar nu zullen we er zeker een stuk of twaalf nodig hebben. Zou 't instituut wel zooveel vergif in voorraad hebben, doctor?"

"Dat zal niet. We hebben nog nooit zoiets meegemaakt!"

"Zorgt u dan zoo gauw mogelijk, dat 't er komt, heeren!" verzocht Oldenhagen. "U begrijpt, 't gaat om een heele provincie — en om nog meer!"

Dr. Stacks schreef een paar regels op een vel papier en gaf dat den gouverneur. "Als u dit als dienst-telegram laat verzenden, verliezen we zoo weinig mogelijk tijd. We kunnen vooreerst voort, en de voorbereiding duurt eenige dagen. De grondstoffen zijn er al. 't Mengen is in een paar uur gebeurd."

Oldenhagen las het telegram, dat vol scheikundige formules stond, gaf het aan zijn secretaris ter verzending en vroeg toen bezorgd:

"En kan dat gas nu geen kwaad voor de menschen? De bevolking is er natuurlijk een beetje bang voor, 't is zoo'n hachelijke toestand..."

Dr. Stacks ontkende met een beslist gebaar.

"Geen kwestie van — u kunt volkomen gerust zijn. De uitdrukking „vergassen" is eigenlijk ook niet juist; er wordt n.l. geen gas gebruikt, maar giftpoeder uitgestrooid. Contact-gif; dat wil zeggen: het insect sterft, als het met het gif in aanraking komt, direct of enkele seconden later; wel te onderscheiden van voergif, dat door 't insect eerst gegeten moet worden, wil 't werken. Contact-giffen werken 't snelste en 't zekerste."

"En u denkt, dat de uitwerking..."

"Ik ben er zeker van. Er worden op 't instituut al proeven genomen op Colorado-kevers. Laat ik u ter geruststelling zeggen, dat we kort geleden in Zuid-Duitschland een goede tienduizend H.A. bosch gered hebben, die door dennenscheerders bedreigd werden; en Rusland heeft vorig jaar ruim een half miljoen H.A. bouw en boschgrond bestrooid, met 't beste succes!"

De regeerings-president herademde. "Dus u denkt, dat we 't zaakje baas worden?"

"Ik geloof 't stellig. Maar de schade zal toch nog groot zijn..."

Ackermann stond op.

"'t Is wel laat, meneer Oldenhagen" — hij keek op zijn horloge — „maar als u er geen bezwaar tegen hebt, liet ik graag de burgemeesters nog even opbellen. Ten oosten van Rastenburg is de kever nog niet waargenomen. De gemeenten moeten gewaarschuwd worden, ze moeten zorgen, dat de velden bewaakt worden, als men het insect ziet!"

"Zal gebeuren. Ik zal ook een radio-

bericht doorgeven." Hij belde den secretaris. „Hausmann, zorg, dat de radio den tijd tusschen tien uur en half elf voor me openhoudt... officieel bericht... En een uur later nog tien minuten. Dank u!"

Hij wendde zich weer naar Ackermann. „Ik zal 't bericht even opstellen en dan ben ik weer tot uw dienst. Wat is er, Hausmann? Heb je de radio al opgebeld?"

"De commissaris van politie Hilbert vraagt u te spreken voor een dringende mededeeling."

Ackermann keek den doctor aan.

"Wij zullen ons zoolang verwijderen..."

"Blijft u maar zitten, heeren, zoo belangrijk zal 't niet zijn. Laat den commissaris maar binnenkomen!"

Oldenhagen stelde de heeren voor. Toen legde de commissaris, die blijkbaar zeer opgewonden was, een paar bedrukte papieren op tafel.

"Dit hebben een paar mannen zooveel gebracht, mijnheer — er liggen honderden exemplaren in de straten tusschen 't station en 't stadhuis... 't is ongehoord... de politie-president is al verwittigd... hij zal wel al op weg zijn hierheen... ik..."

"Strooibiljetten? Laat eens kijken, Hilbert." Hij nam een der papieren, die er uitzagen als kleine krantenblaadjes, in de hand. „Wat is dat nu voor gekheid?" Hij keek den tekst in. „Maar dat is... luistert u even? 't Is werkelijk..."

AAN DE MENSCHHEID

Roest en brand zijn over de wereld gekomen — roest en brand vermoorden de tarwe en alle graan aan den halm!

Roest en brand en ziekte zullen over de menschheid komen, en er zal geen brood meer zijn!

Honger zal komen over de geschandvlekte wereld, honger over Europa, honger over Amerika, honger over Afrika, honger over Azië en honger over Australië!

Dwazen dezer aarde!

Roest en brand dooden het graan, en insecten en wormen — milliarden insecten en wormen — vreten de oogsten op in noord en oost, zuid en west, en er zal geen koren meer zijn, en honger zal over de wereld komen!

Dwazen dezer wereld!

Ik breng roest! Ik breng brand! En ik breng insecten en wormen, want ik, meester over u, heb besloten, de menschheid uit te roeien!

Roest en brand, wormen en insecten zullen uw brood eten, en niets zal uw ondergang tegenhouden!

Ik ben de heer der wereld, ik!

Alexander Lermontow."

Paul Ackermann greep met een hand naar de tafel, om steun te vinden.

Het was zoo stil in de kamer, dat het tikken van de klok hard klonk als hamerslagen.

"Dat... dat is waanzin, heeren." De gouverneur hield de hand aan 't hoofd. „Dat kan geen normaal mensch geschreven hebben... Hausmann, laat den burgemeester hier komen — Hilbert,

zoek den politie-president op." Hij greep naar de telefoon. "... Komt u alstublieft direct hier — de politie moet... ja, alstublieft!"

De commissaris van politie nam het woord weer.

"De mensen worden onrustig — het pamflet gaat van hand tot hand..."

"Zorg, dat die papieren ingeleverd worden. En laat bekend maken, dat 't van een krankzinnige afkomstig is, van een gek! Geen seconde tijd verliezen. Tot ziens... Hausmann, verbind me met de radio..."

Ackermann stond minuten lang stil en roerloos. Hij was bleek, en toen hij sprak, beefde zijn stem.

"Heeren, ik heb zoo'n idee, dat de man, die dit geschreven heeft, niet krankzinnig is."

"Maar, meneer..."

"Dat wil zeggen: ik ben er van overtuigd, nu meer dan ooit, dat de Colorado-kever niet langs natuurlijke weg naar Oost-Pruisen gekomen is."

"Maar, meneer Ackermann..." Oldenhagen lachte heimelijk. "U maakt u toch niet zenuwachtig over zoo'n papiertje..."

"Neen, dat niet! Maar" — hij wendde zich naar dr. Stacks — "doctor, kunt u een wetenschappelijke verklaring geven voor het optreden van den Colorado-kever hier in Oost-Pruisen?"

"Daar peins ik al dagen over, heeren; en ik moet zeggen, het feit is met alle ervaring in strijd. 't Is eenvoudig onbegrijpelijk."

"Ziet u? En dr. Stacks is gewend te denken, voor hij spreekt. Colorado-kevers in Oost-Pruisen — miljoenen, millarden! Ik heb het direct al erg verdacht gevonden!"

"Excuseert..." Oldenhagen greep naar den hoorn. "Ja, regeeringsgebouw... met den president zelf... Met de radio? Luistert u even: ik beveel, dat de zending onderbroken wordt! Schriftelijke order krijgt u nog. Laat omroepen, dat er over tien minuten een belangrijke officieele mededeeling komt... 't Spijt me, maar meer kan ik u op 't oogenblik niet zeggen. Dank u... u ziet me aanstonds." Toen vroeg hij Ackermann: "Dus u gelooft werkelijk..."

"Ja, er moet sabotage, misdaad in 't spel zijn. Ik begrijp nu ineens veel meer. Als mijn zoon komt, zal hij u vertellen..."

"Wat is er, Hausmann?"

"De politie-president!"

"Laat maar binnenkomen!"

Politie-president Crusius, dien Ackermann en de doctor al kenden, wierp een aantal exemplaren van het pamflet op tafel.

"Wat zegt u daarvan? Is 't geen grove brutaliteit?"

"Wat hebt u voor maatregelen genomen, meneer Crusius?"

"Ik heb natuurlijk eerst de papieren in laten zamelen. Verder zijn we bezig, de bevolking gerust te stellen — de mensen zijn erg zenuwachtig. Bij den schouwburg hebben ze een man, die zulke biljetten verspreid heette te hebben, half dood geslagen."

Oldenhagen keek op.

"En denkt u, dat die man iets meer weet? Hebt u een spoor?"

"Niet 't minste! 't Was een dood-onschuldige man, die voor de aardigheid een bosje papiertjes bij elkaar had geraapt; en toen vielen er een paar uit zijn handen. Maar de mensen zijn buiten zichzelf, en ze zien in iederen onbekende een spion. De Russen krijgen natuurlijk de schuld."

"En wat doet u verder?"

"Verscherpte vreemdelingen-controle! De stations worden al bewaakt, de politie houdt drijfjacht, de grenzen van de stad zijn afgezet. Alle auto's worden gevisiteerd. Alle drukkerijen ook. Vervolgens is er een bekendmaking onder de pers, dat de politie aan een ieder vijfduizend mark uitbetaalt, die aanwijzingen geeft..."

"Goed. En denkt u..."

Crusius hief het hoofd hoog.

"Dat weet ik niet. 't Is altijd een heele toer, de schrijvers en verspreiders van zulke biljetten te pakken te krijgen; maar we durven wel veronderstellen, dat de man nog in de stad is. Als dat zoo is, krijgen we hem wel." De telefoon belde; Oldenhagen luisterde.

"Met wien?... Burgemeester van Insterburg? Ja, wat is er?... Wat?" Oldenhagen schreeuwde 't laatste woord uit. "Liggen er in Insterburg pamfletten op straat? Lees eens voor..." Hij luisterde een paar seconden en riep toen opgewonden: "Ja, natuurlijk! Ik weet 't al. Laat die malleheid opzamelen. Ieder exemplaar moet ingeleverd worden... 't Is van een krankzinnige. Ja, van een gek. Laat u dat maar gauw bekend maken. Zorg dat de mensen kalm worden. Over een paar minuten spreek ik voor de radio. Ja... nee, 't heeft niets te betrekken, absoluut niets! Belt u morgen vroeg nog even op. Dank u!"

Hij sprak zijn bezoekers weer toe: "Heeren, de man is vlugger dan wij. Insterburg heeft dezelfde stroobiljetten. Maar nu moet ik naar de radio. 't Is wel goed, dat u ook een paar zinnen zegt, meneer Ackermann; ik zal zorgen, dat de rijkszenders onze berichten doorgeven. Anders is er kans, dat 't geval ontzettend opgeblazen wordt."

Paul Ackermann stond op.

"U hebt gelijk... zullen we gaan, heeren?"

DE TIENDE HOOFDSTUK

PAUL ACKERMANN zonk vermoeid naar achter in zijn stoel.

"Heb je heelemaal niets goeds te vertellen, Peter? Geen berichtje, om een beetje van op te knappen? Is dan alles grijs en zwart?"

"Helaas ja, vader! Stacks werkt als een bezetene, maar wat geeft 't? Hier zuivert hij 't land, en ergens anders breekt een nieuwe haard uit! In Chicago hebben demonstranten de korenbeurs in brand gestoken. Er zijn soldaten onderweg. En de tarwe staat op één-zestig! 't Is te gek!"

"Gooiden ze nu eindelijk de voorraden maar eens op de markt, dan gingen de prijzen zóó naar beneden. In zoo'n tijd kan een mensch toch niet aan zijn eigen voordeel denken! De farmers en de kooplieden moeten begrijpen, dat er honger dreigt!"

"Eerlijk gezegd, vader, geloof ik niet veel van die voorraden! U vergeet, dat er tot nu toe honderd miljoen schepel — waarschijnlijk meer, want de juiste cijfers zal men niet gegeven hebben — in de elevators vernietigd zijn."

Ackermann zweeg. Toen riep hij heftig:

"Nu mankeert er nog maar aan, dat die Lermontow daar óók de schuld van krijgt!"

"Dat krijgt hij van mij zeker!"

Wordt vervolgd.

Een fris
en jeugdig uiterlijk

Iedere vrouw — hetzij in haar werk of wanneer zij zich in gezelschap beweegt — weet een gezonde gelaatskleur te waarden. Hoe gemakkelijk kan zij met

KHASANA

LIPPENSTIFT en KHASANA-SUPERB-CREME mond en wangen verfraaien en een jeugdig uiterlijk verlenen. Khasana-lippenstift in 6 verschillende kleuren — voor ieder type de juiste kleur. — Khasana-Superb-Rouge ontwikkelt eerst nadat het op de huid is aangebracht, de bij iedere tint passende natuurlijke frisse kleur. Eenmaal daags gebruiken is voldoende. Tegen weer en water bestand en kiss-proof! Lippenstift: fl. —.35, —.75, 2.25. Rouge: fl. —.35, 1.—. Vraagt onze Khasana-Poeder!

Generaalvertegenwoordiging: E. WINKEL JZN.
Der Haag, Merwedestraat 47, Telefon 772595

Ze
lopen
geweldig!

Overal komen ze — Droste's tractatie-man-netjes. En overal zijn ze welkom! Want wáár ze binnenkomen, daar tracteeren ze op iets fijns. Die Droste-Pastilles met hun heerlijk-zuiveren smaak zijn dan ook werkelijk iets buitengewoons. Nimmer afwijkend in kwaliteit. Altijd welkom. In groote doozen van 250 gram: 90 ct., per ons: 30 ct.

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het nieuwe album Java I.

SPASEL SALTS

Zullen Uw lichaam de Jeugd teruggeven.

SPASEL zouten zijn de meest volmaakte zouten, welke gebruikt kunnen worden om het bloed te zuiveren, de nieren te reinigen en de maag in prima conditie te houden.

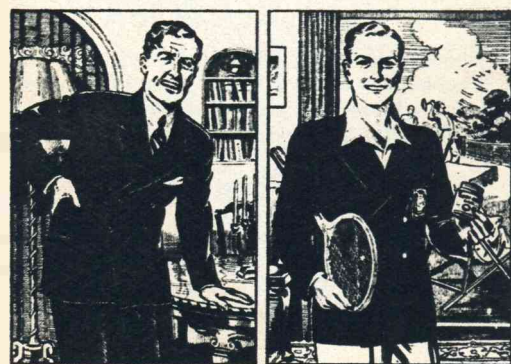
Niets is schitterender dan de SPASEL zouten om jong te blijven en veroudering tegen te gaan.

Aciditeit wordt opgeheven en daardoor groote verlichting verkregen bij reumatiek, enz. Alle giftige stoffen worden uit het lichaam verwijderd. Het is een schitterend middel en het gevolg is STRALENDE GEZONDHEID, terwijl de HUID er volmaakt zal uitzien.

IN FLESSCHEN VAN
f 0.60 EN f 0.90

Indien Uw apotheek of drogist SPASEL niet direct

kan leveren, wordt, na ontvangst van het bedrag in postzegels of op giro 223199, het gewenschte direct toegezonden door de Imp. BOROMAG, Heerengracht 258, Amsterdam-C. Vermeld naam v. d. blad en Spasel.

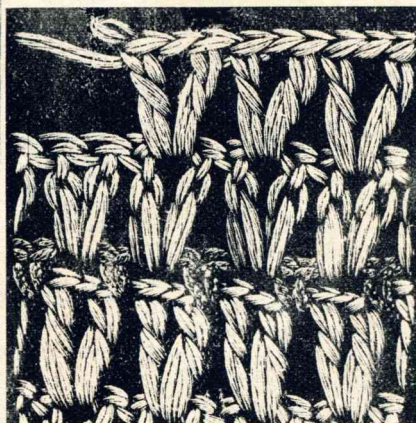

Wat voel ik me ellendig. Ik voel iederen dag, dat ik ouder wordt; 't schijnt dat ik reumatiek in al mijn gewrichten heb gekregen en dat ik bovendien zwaarder begin te worden, terwijl ik toch nog jong ben. Twee jaar geleden deed ik nog aan alle mogelijke sport. Ik moet er iets tegen gaan doen, 't lijkt of ik last van mijn hart begin te krijgen ook.

Wat voel ik me uitstekend nu ik die SPASEL zouten heb genomen. Mijn lichaam voelt zoo licht als een veer en geen spoor meer van die reumatische pijnen in mijn gewrichten. Ik ben ruim 10 pond afgevallen en ik voel dat alle giftige stoffen uit mijn lichaam verdwenen zijn. Wat 'n genot, je weer zoo volkomen goed te voelen. na zoo ellendig geweest te zijn. Ik wou, dat iedereen SPASEL kende.

Wij voldoen aan de wenschen onzer lezeressen

beetje donkerder, nemen. We hebben ongeveer 250 gram wol noodig, 75 gram frottézijde en een haaknaald no. 3.

De rug wordt onderaan begonnen op een opzetsel van ongeveer 50 cM. De witte wol wordt met dubbel draad gewerkt.

1ste toer: Voor het eerste stokje 3 kettingsteken haken (dit bij iederen toer). Dan: 1 losse, 1 stokje in de eerstvolgende lus; * 1 stokje, 1 losse, 1 stokje in de daarop volgende lus. Vanaf * steeds herhalen. De stokjes worden langgerekt uitgetrokken, zoo-

dat twee toeren te zamen minstens 3 cM. hoog zijn.

2de toer. Wit, steeds 2 door 1 losse gescheiden stokjes in elke volgende lus (beide helften opnemen).

3de—6de toer. Als de 2de toer.

7de toer. (Zalmkleurige frottézijde) steeds afwisselend beurtelings 1 vaste tusschen twee stokjes-groepen gestoken en 2 lossen.

Vervolgens beurtelings 6 witte toeren als den 2den toer en 1 zalmkleurige toer als den 7den toer.

Is men tot aan de mouwen gekomen (hoogte ongeveer 40 à 42 cM.), dan wordt ter weerszijden voor iedere mouw 40 cM. steken bij opgezet. Over de heele breedte haakt men nu het patroon op

dezelfde manier tot aan den halsrand, ter halver hoogte van de mouw ongeveer 25 cM. Van hier af wordt het werk in tweeën gedeeld en worden de voorpanden na elkaar afgewerkt.

Voor het achtergedeelte van de halsopening wordt 15 cM. onbehaakt gelaten. Langs de halsopening van het voorpand wordt om den anderen toer gemeerdert ter verkrijging van de schuine lijn.

Als de mouw 50 cM. wijd is, worden de mouwsteken verder niet meegehaakt en werkt men het voorpand volgens verkleind schema verder, dus in kortere toeren af.

Men eindigt met den laatsten toer van de witte streep. Mouw- en zijnaden worden dichtgenaaid, waarna het jasje met zalmkleurige zijde wordt omgehaakt.

1ste toer: afwisselend 1 vaste en 1 losse in den rand. (De mouw wijdt iets innemen).

2de toer: (met zijde) afwisselend 1 vaste in de volgende insteeklus en 1 losse).

3de toer: (wit) * 4 langgerekte stokjes van 2½ cM. hoogte in de volgende, 1 lang getrokken stokje (even hoog) in de daarop volgende lus. Vanaf * herhalen.

4de toer: (met zijde) 1 vaste in elk stokje.

Hetzelfde randje onder aan de mouwen, waarbij deze bij den eersten toer iets worden ingenomen.

Een koordje van 8 draden wol, gehaakt met kettingsteken en afgewerkt met kwastjes, kan om het middel worden geknoopt, terwijl een dunner koordje dienst doet als sluiting voor den hals.

BEDJASJE (OP VERZOEK)

DIT bedjasje of morgenjakje, dat u op bijgaande foto ziet, is gemaakt van witte tweedraadswol en zalmkleurige frottézijde. Natuurlijk kunnen we ook andere zachte tinten kiezen, b.v. rose of bleu, terwijl we dan de frottézijde van dezelfde tint, maar een heel klein

Gehaakte buffetlooper (OP VERZOEK)

Eén der abonnees zag gaarne een paar patronen geplaatst van uit frotté gehaakte buffetloopers en daar hiervoor ook bij andere lezeressen wel belangstelling zal bestaan, voldoen wij gaarne aan dit verzoek.

No. 1 wordt als volgt gehaakt:

Met donkere frotté zet men een aantal kettingsteken op ter gewenschte breedte van den looper.

Toer 1: In elken kettingsteek van het opzetsel één langgetrokken stokje haken.

Toer 2: Met de lichte frotté één vaste in elken steek.

Toer 3 en toer 4: zooals toer 1.

Toer 5: als de tweede toer.

Toer 6: zooals toer 1.

Toer 7: zooals toer 2.

Nu worden de toeren 3, 4, 5, 6 en 7 steeds herhaald, tot de vereischte lengte is bereikt; afhechten.

De beide uiteinden voorziet men van franje, geknoopt van beide gebruikte kleuren frotté.

No. 2.

Het opzetsel bestaat uit een aantal kettingsteken van lichte frotté.

Toer 1: Eerst 4 kettingsteken, geldende voor 1 stokje, in den eersten steek van deze 4 kettingsteken een langgetrokken stokje haken, de 3 laatste lussen op de naald gelijktijdig doorhalen. Dan steeds in elken 2den volgende steek van het opzetsel als volgt:

Eerst 1 kettingsteek, dan omslaan, insteken, draad doorhalen (3 lussen op de naald), nogmaals omslaan, draad doorhalen (5 lussen), dan omslaan,

de eerste 3 lussen doorhalen, nogmaals omslaan en alle lussen doorhalen.

Dan haakt men wederom een kettingsteek en verricht hierop de aangegeven werkwijze in den tweeden volgende steek.

In de 3 volgende toeren haakt men dit patroon steeds tusschen de opening van één kettingsteek. Na elke bewerking steeds 1 kettingsteek.

Toer 5: Eerst een vaste, dan steeds één kettingsteek, één vaste in den tweeden volgende steek.

Toer 6: Eén vaste in elke opening van één kettingsteek, dan één kettingsteek. Den laatsten toer nog 2 maal herhalen.

Volgende toer: Met de lichte frotté in elke opening de bewerking verrichten als opgegeven in toer 1.

Dan wordt de laatste toer weer 3 maal herhaald, waarop de 4 toeren van één vaste, één kettingsteek volgen. Aldus gaat men door tot de gewenschte lengte is ontstaan.

De franje:

Met 2 kluwens breien (1 kluwen van elke kleur), hiermede 8 steken opzetten, waarop steeds recht wordt gebreid, tot een lengte is verkregen, groot genoeg om de breedte van den looper te omvatten. Nu de beide eerste steken afhechten en de overgebleven steken nithalen, waardoor mooie, regelmatig franje ontstaat. Nadat de franje en ook het haakwerk met zorg is geperst onder een vochtigen doek, hecht men de franje aan.

Het persen, als opgegeven, geldt eveneens voor de twee andere patronen. Ook looper No. 2 wordt van langgetrokken stokjes gehaakt en hoewel dit in deze rubriek reeds eerder werd vermeld, herinneren wij er nog even aan, dat met langgetrokken stokjes

wordt bedoeld, dat de draad van den omslag flink lang wordt uitgetrokken.

No. 3:

Opzetten 70 kettingsteken met bruine frotté.

Eerst 2 kettingsteken, dan 1 vaste in den 2den volgende kettingsteek, verder steeds 1 kettingsteek, één vaste in den 2den volgende steek.

In dit patroon wordt de looper vervaardigd.

Als 8 toeren met bruine frotté gereed zijn, de volgende toer met lichtbeige frotté, behalve de laatste 8 steken, die men haakt met een lichte terra tint. Teruggaande haakt men 7 steken met lichte terra frotté en verder den toer uit met de lichtbeige kleur.

Aldus doorgaan, in den heengaanzen zoowel als in den teruggaanzen toer 1 lichtbeige steek meer haken, steeds één steek minder in de lichte terra kleur, tot men 4 lichtbeige steken meer heeft gehaakt.

Nu haakt men steeds één steek in de lichtbeige tint minder, om zodoende de punt te vormen. Zoodra men 4 steken in lichtbeige minder heeft (4 steken meer in licht terra), volgen 4 toeren in de reeds gebruikte donkerbruine tint.

Thans wordt wederom een punt gehaakt, zooals reeds opgegeven, waarop 4 toeren in bruin volgen.

Op deze wijze gaat men verder, tot de looper de vereischte lengte heeft verkregen. Men eindigt met 8 toeren in bruin.

Nadat het werk zorgvuldig is geperst, wordt de franje aan beide uiteinden geknoopt.

BEHANDEL UW KOUSEN VOORZICHTIG

Niet ten onrechte wordt wel eens gezegd, dat men maar naar de kousen van een vrouw of meisje hoeft te kijken om te zien of ze al of niet netjes is. Kousen behoren tot die kleine onderdelen van ons toilet, die veel gewicht in de schaal leggen, omdat zij er als het ware de „finishing touch” aan geven.

Sommige vrouwen en meisjes laten zich verleiden om geregeld erg goedkope kousen te kopen. Natuurlijk zijn die gauw stuk, maar in veel stoppen hebben de dames nu eenmaal geen zin, en een paar nieuwe zijn zó gekocht. Maar zij vergeten, dat zij er met kousen van betere kwaliteit steeds veel netter uitzien, en dat zulke kousen in de praktijk ook niet duurder zijn, omdat het prijsverschil er door den veel langeren levensduur makkelijk wordt uitgehaald.

Als er iets is, dat kousen spoedig kan ruïneren, dan is het wel de verkeerde manier van aantrekken. Eerst moet de voet goed zitten, dan pas komt het been aan de beurt.

Kousen mogen nooit lang achter elkaar gedragen worden, hoogstens een dag of drie, vier. Door het lange dragen worden de voeten hard, wat niet alleen een onprettig gevoel geeft, maar ook de slijtage sterk in de hand werkt.

Het wassen van de kousen moet met zorg gebeuren. Wanneer we verschillende paren tegelijk moeten wassen, sorteeren we ze kleur bij kleur voor het geval ze soms mochten doorlopen. Eerst kloppen we de kousen

wat uit, en zetten ze dan een poosje in koud water te weken, met den goeden kant naar buiten. Het wassen zelf geschiedt in een lauwwarm sopje van een onschuldige zeepsoort, eerst aan den buiten-, dan aan den binnenkant. Vooral niet wrijven, maar zachtjes drukken en door het water halen. In lauwwarm water worden de kousen nagespoeld, ook weer aan beide kanten. Zoo noodig herhalen, tot het water geheel helder blijft.

De kousen worden nu te drogen gehangen met den linkerkant buiten. Het beste kan dat buiten gebeuren, maar in geen geval in de zon, en ook niet bij de kachel of centrale verwarming. Bij de teenen worden ze opgehangen, maar heel fijne, zijden kousen mogen niet met een knijpertje worden vastgezet en ook niet over een ruwe drooglijn worden gehangen, omdat sporen daarvan op het weefsel achter kunnen blijven.

Het stoppen moet netjes en met zorg gebeuren, het gedeelte, dat door den schoen bedekt wordt, het liefst met wol, omdat dit soepeler blijft dan fil d'écosse of zij, en natuurlijk in de kleur van de kous zelf. Een tikje donkerder hindert niet, omdat het stopje in de wasch meestal nog iets lichter wordt. Voor de krimp laten we opzij kleine lusjes hangen.

Het geregeld stoppen is het behoud van onze kousen. Niet wachten tot een klein gaatje tot een gróót gat geworden is, een torntje tot een reuzen-ophaal, maar direct het euvel herstellen, of anders andere kousen aantrekken!

HUISHOUDELIJKE WETENSWAARDIG- HEDEN OVER AZIJN

Opdringerige geuren, die in de pan achterblijven na het koken van visch, uien, kool enz., zijn te verwijderen met een scheutje azijn; en enkele druppels, die men ter verdamping op een warme plaat giet, nemen de benauwde rooklucht weg, die in een kamer is blijven hangen.

Staan de groenten ter reiniging in het water, dan is een klein scheutje azijn voldoende, om mogelijk aanwezige insecten te doden; in den zomer is het bovendien een goede voorzorgsmaatregel, rauw vleesch en rauwe visch met een weinig azijn in te wrijven, ter bescherming tegen schadelijke vliegen. Azijn heeft daarbij het voordeel, dat het de spijsen zacht en licht te verteren maakt. Vette spijsen worden door toevoeging van azijn minder „machtig”.

Roestige voorwerpen worden blank, en zwartgelakte maar dof-aangeslagen kachelplaten worden weer glimmend, door ze op te wrijven met een in azijn gedrenkten lap.

Als antiseptische mondspoeling zijn enkele druppels voldoende in een glas water; en als „zweepslag” kan men een scheut azijn in het badwater doen, ter vervanging van de badzouten.

Kalkvlekken op vensterruiten wrijft men met dit zure vocht weg. En voor een versteking of een insectenbeet is er geen beter huismiddel dan een natte omslag van azijn met water.

Wat azijn, toegevoegd aan het laatste

spoelwater, nadat men het haar gewassen heeft, maakt dit zacht en soepel. Tot slot: een scheut azijn haalt in het waschwater de kleuren op van het bonte goed.

WAT ETEN WE?

Zondag: Londonderrysoep.
Gebraden kip.
Appelmoes.
Aardappelen.
Blanc manger.

Maandag: Hutspot.
Klapstuk.
Gebakken marmeladebroodjes.

Dinsdag: Gehakt.
Gestoofde zuurkool.
Aardappelen.
Noordsch gerecht.

Woensdag: Rijstesoep.
Gebraden puntstuk.
Gestoofde koolraap.
Aardappelen.

Donderdag: Varkenslapjes.
Roode kool.
Aardappelen.
Fruit.

Vrijdag: Erwtensoup (mager) met
geroosterd brood.
Roereieren met gehakte
peterselie.
Sla van Brusselsch lof.
Aardappelen.
Warme broodpudding.

Zaterdag: Lamscooteletten.
Witte bonen.
Aardappelen.
Vermicellipap.

JE ZIET ER VEEL AAN-
TREKKELIJKER UIT, NU
JE JE LIPPEN NIET
LANGER VERFT!

IK GEBRUIK
TEGENWOORDIG
TANGEE!

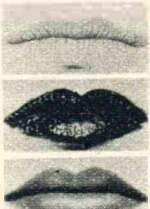

● Mannen worden gemakkelijk gefopt - maar zij hebben een hekel aan een geverfd uiterlijk. Met Tangee Lippenstift behoeft U daarvoor niet bang te zijn. Het kan U geen geverfd uiterlijk geven. Het is geen verf! Tangee verandert op Uw lippen van kleur tot de U het best staande tint. Bovendien heeft Tangee ook een speciale crème-basis, die Uw lippen zacht, jeugdig en aantrekkelijk houdt. Tangee Rouge Compact verandert eveneens van kleur en gaat over in Uw natuurlijke teint.

ONOPGEMAAKT: Lippen zonder eenige make-up toonen dikwijls bleek en doen U er ouder uitzien.

GEVERFD: Verf geeft Uw mond iets onnatuurlijks en grofs; niemand ziet dit gaarne.

TANGEE: Verhoogt het natuurlijke rose van Uw lippen zonder den indruk van make-up te geven.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Importeur Jacq. Mot Jr., Hemonystraat 25, Amsterdam

Radox verdrijft vetwormpjes

onmiddellijk en pijnloos.

„Ik had vreeselijke last van vetpuistjes op mijn kin, terzijde van mijn neus en een paar groote op mijn voorhoofd. Ik schaamde me om uit te gaan. Ik voelde mij er eenvoudig ongelukkig door, en poeder scheen het nog erger te maken. Op een avond raadde een vriendin me Radox aan. Ik probeerde het, en de vetpuistjes verdwenen als bij tooverslag. Nooit in mijn leven was ik zoo gelukkig geweest, en ik vertel er iedereen van.” L.B.R.

U hoeft niets anders te doen, dan een groote theelepel Radox in een kop heet water te mengen, en met deze welriekende lotion eenige minuten lang Uw gezicht te betten. Veeg dan de vetpuistjes met een zachte handdoek weg en gebruik daarna wat goede cold cream. Pijnlijk uitknijpen is nu overbodig. Probeer Radox vanavond nog. In het pak vindt ge goede raadgevingen van een deskundige, waarbij U verklaard wordt, hoe ge op de beste manier Uw huid moet verzorgen. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.75 per pak, omzetbelasting inbegrepen. Een pak is toereikend voor verscheidene weken. Nu ook verkrijgbaar in kleine pakjes à 12½ ct. per stuk.

Imp. N.V. Rowntree Handels-Maatschappij. IJzerengr. 209, Amsterdam-C.

KUNT U U EEN TOILET ZEEP
AANBEVELEN
VOOR UEN BUZONDER
GEVOELIGE
HUID?

MEVROUW, DE VEILIGSTE EN BESTE VERZORGING
VAN UW TERE GELAATSHUID IS
DAGELIJKS
WASSEN MET
LUX TOILET
ZEEP.

.....NEEN
MUN HUID IS NIET
DOOR BUZONDERE
MEDICAMENTEN
NU WEER ZOO
MOOI GEWORDEN
MAAR ALLEEN
DOOR DAGELIJKS
GEBRUIK VAN
LUX
TOILET ZEEP.

Geef ook Uw huid de verzorging, die Lux Toilet Zeep biedt, daar deze speciaal voor het gelaat wordt bereid. Het zuivere zachte schuim reinigt tot diep in de poriën, voorkomt „Vermoeide huid” en houdt het gelaat stralend en jeugdig.

LUX TOILET ZEEP

KANT VOOR MIDDAG EN AVOND

KANT is in den loop der tijden steeds een der meest geliefkoosde sieraden der vrouw geweest. En met recht, want weinig weefsels, die haar zoo goed kleeden als juist die luchtige, sierlijke kanten.

In elken vorm treden ze in het leven der vrouw op den voorgrond. Dat begint op het eerste bal, als de jonge débutante nog wat onhandig manoeuvreert met haar kant-omzoomd zakdoekje of thans ook weer met den kanten waaijer, attriboot bij uitnemendheid van vrouwelijke behaagzucht. En welk jong bruidje acht zich niet gelukkig te mogen trouwen in den ouden kanten familiesluier, den sluier, die ook getuige was van den glorie-dag van moeder en verdere vrouwelijke familieleden?

Was Venetië de eerste stad, waar de kant-industrie triomfen vierde, al heel gauw moest het beroemde point de Venise zijn roem deelen met Frankrijk, waar onder Lodewijk den Veertienden de victorie begon

bij Alençon. Daarna volgden al spoedig Valenciennes en de beroemde Belgische kant-centra, terwijl tegenwoordig welhaast elk land kant produceert. Waarmee wij nog niet eens op het oog hebben de moderne kant-fabricatie, vrucht van hedendaagsche techniek, die wat ééns slechts het voorrecht van enkelen was, thans brengt onder het bereik van velen. En vaak zijn ook deze kanten zoo teer en flatteus, dat ze bij uitstek geschikt zijn om de vrouwelijke charme te verhoogen.

Dat het oorspronkelijk doel van kant slechts was, andere stoffen te omzoomen, blijkt duidelijk uit het woord zelf. Zoowel het Hollandsche „kant” als „spitze”, „dentelle” en „point” wijzen in die richting.

Kanten voor middag en avond!

Zoowel de casaque van het eerste plaatje, die gemaakt is van grove kantstof, omzoomd door een rand zilvervos, als de blouse met wijde engelen-mouw van plaatje nummer twee, zijn bij uitstek geschikt voor receptie of diner. Beide worden gedragen op een fluweelen rok, die pas ter hoogte van de knie eenige wijde krijgt.

Zeer modern is de wijze, waarop de blouse van gondkant, die de tweede afbeelding ons laat zien, van achteren verlengd is. Niet minder modern is het mantelpakje van havanna-kleurige zijde met het blousetje van beige kantstof. Deze gekleede

mantelpakjes worden tegenwoordig vooral veel gedragen voor diners of soupers in restaurants, waar toilet verwacht wordt.

Tenslotte het avond-toilet van kant! Illusie van jeugd! Illusie ook van élégance, als de wat oudere vrouw het kiest in zwart. Zwarte kant, waaraan de geknoopte zijden ceintuur van bleek-rose of turkois even een vroolijke noot geeft.

Zou er eigenlijk wel mooier dracht dan zwarte kant zijn, zoowel voor de vrouw met zilver-wit haar als voor haar jongere licht-blonde zuster? Terwijl de kanten mantille der Spaanscheschoonen genoegzaam getuigt, dat ook de donkere vrouw moeilijk flatteuzer omlijsting voor haar type kan vinden.

De kantmode is herrezen, en wat van meer belang is: kant valt thans onder het bereik van velen.

Maar liever géén kant dan de minderwaardige kwaliteiten van harde én sterk glimmende garens, die nog maar héél weinig uitstaande hebben met het oorspronkelijk begrip van het woord.

De wispelturigheid der moderne vrouw, die telkens naar wat nieuws vraagt, is ook oorzaak van het ontstaan van allerlei fantasie-kanten. Kant, doorweven met cellofaan of glimmend stroo, waardoor alle souplesse verloren ging. Voornamelijk élégance, die ten offer moest vallen aan de grillen van Madame la Mode!

DRIETALGEKLEEDE MANTELS

Patronen verkrijgbaar in
maat 40, 42, 44, 46.

281. Mantel van effen
stof. Voor-, ruggand en
mouwen als biezen bewerkt.
Grote staande bontkraag.
Ben.: 3,25 M. stof à 140
cm. breed.

289. Mantel met bontkraag
en kleine bontmanchet, rug
gegarneerd met biezen. Slui-
ting met knopen. Ben. 3 M.
stof à 140 cm. breed.

278. Mantel van zwarte
stof, met grooten sjaalkraag
van vossbont. Rug met
puntstuk. Ben.: 3 M. stof
à 140 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afge-
beelde genummerde kostuums
die ontleend zijn aan het mode-
album „Winterweelde“, zijn patro-
nen verkrijgbaar tegen den prijs
van 50 cts. voor compleets, 35 cts.
voor mantels en japonnen en 20 cts.
voor rokken, blouses, kleine avond-
jassen en kinderkleding. Bij be-
steling vooral opgeven 't ge-
wenschte maatnummer. Bestelin-
gen kunnen geschieden bij uw
agent of bezorger; door giro-
betaling op No. 142700; door toe-
zending van 't bedrag per post-
wissel of in postzegels aan het
PATRONENKANTOOR

„PANORA“
NASSAUPEL 1, HAARLEM
waarbij 10 cts. extra voor toe-
zending per post verschuldigd is.
Men kan echter de patronen ook
afhalen aan het bureau van dit blad.

HET IS MAAR EEN WEET

Als we schelvisch koken, doen we een
scheutje azijn in het kookwater; de
visch blijft dan mooi vast.

Wist u, dat cayennepeper een uit-
stekend middel is om muizen te ver-
drijven?

Om slaolie te vrijwaren van dik wor-
den, doen we in de flesch een theelep-
el zout.

Potloodschrift wordt onuitwischaar,
wanneer we er met een dunne gom
of melk over strijken.

Het uitglijden van ladders wordt
voorkomen, door onder de ladder aan
elken kant 'n stukje gummi te spijkeren.

Schaatsen moeten telkens na het
gebruik schoongemaakt worden, op
een warme plaats opgehangen en daar-
na, als zij droog zijn, met slaolie in-
gewreven. Roestvlekken kunnen ver-
wijderd worden met geest van salmiak.
Daarna polijsten met schuurpapier.

Aangesneden kaas kunnen we goed
houden, als we ze in een met zout water
bevochtigden doek wikkelen.

Dikke inkt kan het beste verdund
worden met azijn; ook hier kan hier-
voor worden gebruikt.

Harsvlekken verwijderen we met
zuiveren spiritus; bij voorkeur gebrui-
ken we hierbij een flanellen lap.

Oud ivoor wordt weer geheel nieuw,
wanneer we het met een in melk gedoopt
penseel bestrijken. Het voorwerp krijgt
nieuwen glans.

Wanneer we eiwit spoedig tot schuim
willen slaan, voegen we er een mes-
puntje zout aan toe.

Likeurvlekken kunnen verwijderd
worden, wanneer we ze inwrijven met
verdunden spiritus en uitwassen met
warm water.

Goede melk zal aan het glas blijven
hangen; een druppel moet niet uiteen-
vloeien.

Verkwasten, die hard zijn geworden,
kunnen we in koolzuur van 50 %
weer zacht maken. Het gaat ook met
warm zeepsop en veel groene zeep, maar
dat duurt langer.

CORRESPONDENTIE

Mej. B. S. te Valkenswaard:

In antwoord op uw verschillende
vragen het volgende:

1. Uw nicht, die liever geen wit,
ivoorkleurig, of zwart bruidstoilet wil
dragen, kan bijvoorbeeld een gekleed
complet nemen in een lichte kleur,
als licht-beige of duifgrijs. Mogelijk
staán deze kleuren haar echter niet.
Zij kan ook een enkele gekleede japon
nemen, b.v. marineblauw. Peau-de-
suède-schoenen lijken ons in dit geval
heel geschikt. Handschoenen van dun
leer of zij, of ook suède.

2. Op een lits-jumeaux is een dubbel
stel lakens etc. ongetwijfeld het beste.
Vooral in ziektegevallen zal dat duidelijk
blijken.

3. Wanneer u den reep van de zijden
kous geknipt heeft, zooals u zelf in uw
schrijven aangeeft, haakt u met dit
„koord“ (het reepje krult om) gewoon
vasten of stokjes in heen en weer
gaande toeren, net zooals u verkiest.
Natuurlijk zijn nog velerlei variaties
mogelijk. U kunt bijvoorbeeld strepen
in het kussen werken door verschillende
kleuren kousen te nemen, of door de
kousen te voren in de gewenschte
kleur te verven.

Snelle Kolynos Methode voor Schitterend Heldere Tanden

De wetenschap heeft uitgevonden dat
onooglijk gele tandfilm en bederf ver-
oorzaakt wordt door kiemen in den
mond. Geeft uw tanden een antisepti-
sche schoonmaakbeurt met Kolynos
en doodt gevaarlijke kiemen. Telkens
na het poetsen zijn uw tanden reiner en
witter. Spoedig toonen zij weer den
paarlenden glans, die uw glimlach
nieuwe charme verleent.

Gebruikt slechts 1 c.M. Kolynos op
een drogen borstel en gij zult verheugd
en verwonderd zijn over het goede
resultaat.

Weest zuinig — koopt de groote tube.

KOLYNOS TAND
CREAM

Hetzelfde kind 1 October - 1 November 1935

Laat de ziekbedden
leeg blijven van den
winter!

Geef Uw kinderen
Millioenen Lever-
traan en U houdt
ze gezond en sterk

**Moeder! Laat Uw kind niet lijden.
Vraag Uw dokter en geef het
Millioenen Levertraan!**

„Onze Stien was in September, toen de hevige regens,
de stormen en de trieste, troosteloze dagen begonnen,
gaan sukkelen. Den geheelen zomer had ze niets ge-
mankeerd, maar nu at ze nauwelijks, zag er pipsch
uit en werd met den dag magerder.

Een hevige verkoudheid op straat opgelopen (koorts
van 41 graden) heeft ons nachten van waken gekost.

Toen lazen wij van Millioenen Levertraan, raad-
pleegden onzen dokter en gingen ze toepassen.

U kent het niet meer, het ziet er blozend uit, ravot en stoet en Dr. v. d. St.
lacht en zegt: Vitaminen A en D, de Millioenen Levertraan, heeft ze
weer op de been gebracht“.

Millioenen Levertraan voorkomt en bestrijdt
Engelsche ziekte (Rachitis), kweekt sterke,
gezonde, rechte beenderen. Geeft het
lichaam weerstandsvermogen tegen ziekten
en besmettelijke ziekten, niet alleen bij
kinderen, doch ook bij volwassenen. Blijf ge-
zond van den winter en laat Uw kinderen
gezond blijven door Millioenen Levertraan.

**Alleen bij Apothekers
en erkende Drogisten
Flesch voor 75c.
een maand**

Millioenen Levertraan

Méer dan een miljoen Int. Eenh. vitamine A
per Kg. en 200.000 Int. Eenh. vitamine D.

Blijf gezond vanden Winter

Drink Millioenen Levertraan

ML-1305-E

Veilig geland!

Ook U
kunt in het leven
veilig landen

door U aan de „ASSO” toe te vertrouwen.
Reeds jaren leiden wij met succes op voor vaste
betrekkingen, examens en diploma's.

Ieder, **die de lagere school heeft bezocht**,
kan onze cursussen volgen en zijn doel bereiken.

Voor Dames en Heren, gehuwden en ongehuwden, jong en oud. Laag maandelijks
lesgeld. Geen vooruitbetaling. Vele studieboeken, tekenbenodigdheden, atlassen,
enz., gratis. Elke week een leszending. Correctie van gemaakt werk. Na goede
afloop fraai diploma. Daarna flinke hulp bij sollicitatie.

Doe een keuze uit onderstaande cursussen:

A-CURSUSSEN: voor heren: kommies, politie-
diploma, maréchaussée, militaire politie, verpleger, be-
steller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van
waren, verkoper en winkelbediende (zowel in het
algemeen als apart voor kruideniers- en textielwaren,
manufacturen, enz.), chef-verkoper, filiaalhouder, etaleur,
administrateur, makelaar-taxateur, reiziger, journalist,
notarisklerk, inspecteur verzekeringsmij., havenmeester,
brugwachter, sluiswachter, gemeentebode, concierge,
filmopereur, veeverloskundige.

Voor dames: verpleegster, verkoopster en winkel-
juffrouw (zowel in het algemeen als apart voor
kruideniers- en textielwaren, manufacturen, enz.),
chef-verkoopster, filiaalhoudster, etaleuse, privé-secre-
taresse, reizigster, journaliste, kinderverzorgster, kinder-
juffrouw.

**B-CURSUSSEN: voor beginners, zowel dames als
heren:** praktijk diploma boekhouden (dubbel boek-
houden), handelsrekenen, handelskennis, handelsrecht,
statistiek, boekhoud-diploma's „Mercurius” en „Ver-
eniging van Leraren”, Ned. Taal, Frans, Duits,
Engels, stenografie (systeem „Groote”), spreken in het
openbaar, rekenen, meetkunde, aardrijkskunde, algemene
ontwikkeling, warenkennis, belastingrecht, handschrift-
verbetering, modern reclameschrift, beschavingsleer
(goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

Voor gevorderden: Nederlandse, Franse, Duitse en
Engelse handelscorrespondentie, opleiding correspon-
dent correspondente.

Zend onderstaande bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe, te
frankeren met postzegel van 6 ct., aan ons of schrijf een brief en
wij sturen U gratis alle inlichtingen.

DOE HET HEDEN!

BON.

Ik verzoek zonder enige verplichting
inlichtingen omtrent de cursus voor:

Naam:

Straat en No.:

Woonplaats:

Leeftijd:

Politie

Verpleger (ster)

Maréchaussée
Mil. Politie

Etaleur-Etaleuse
Verkoper (ster)
Filiaalhouder (ster)

Chauffeur-Monteur

Kantoorbetr.

Hulp-keurmeester

Electricien

Tekenaar

Journalist-
journaliste

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer.

ERNST CASIMIRLAAN 26, ARNHEM